

ONSDAGEN DEN 23 APRIL 2008

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Toppmöte Europeiska unionen - Latinamerika och Karibien (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om toppmötet mellan Europeiska unionen och Latinamerika och Karibien.

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Rådet välkomnar Europaparlamentets intresse för stärkandet av det strategiska partnerskapet mellan Europeiska unionen och Latinamerika och Karibien. Vi är även nöjda med parlamentets aktiva roll i att uppmuntra konkreta åtaganden om denna region, vilket skulle medföra avsevärda fördelar för medborgarna på båda sidor.

Jag vill börja med att gratulera er till inrättandet av den parlamentariska församlingen EU–Latinamerika (EuroLat), som kommer att spela en avgörande roll när det gäller att föra samman medborgarna på båda sidor. De resolutioner som EuroLat antog vid sitt sammanträde i december utgör ett värdefullt och stimulerande bidrag till målen för stats- och regeringscheferna från länderna på båda sidor vid det toppmöte som ska hållas nästa månad. Vi är också nöjda, herr talman, med att ni har framfört ert intresse för att delta i toppmötet mellan Europa och Latinamerika och Karibien i maj. På detta sätt kommer den goda praxis som infördes vid toppmötet i Wien 2006 att fullföljas.

Europeiska unionen och de latinamerikanska och karibiska länderna har enats om att deras toppmöte i Lima, under titeln "Addressing our People's Priorities Together", kommer att vara inriktat på två centrala kapitel. För det första fattigdom, ojämlikhet och utanförskap, som är tre av de centrala utmaningarna för social sammanhållning. För det andra miljön, klimatförändringen och energi – under titeln Hållbar utveckling. Angående det första av de två kapitlen, fattigdom, ojämlikhet och utanförskap, vill jag betona att för Europeiska unionen är social sammanhållning av central vikt och också ett mål som är i linje med långvariga europeiska traditioner. Social sammanhållning omfattar alla tre, och innebär att vi måste bekämpa fattigdom, ojämlikhet och utanförskap. Alla de tre faktorerna är ouppslösligen förbundna. Vi instämmer med de latinamerikanska och karibiska länderna i att vårt samarbete borde stärkas på alla dessa tre områden. Därför avser vi att uppmärksamma följande faktorer: social trygghet, skattepolitiken och dess effektivitet, produktiva investeringar för fler och bättre arbetstillfällen, en politik för att bekämpa alla former av diskriminering – sexuell, etnisk, religiös eller annan diskriminering, förbättrade grundläggande sociala tjänster och sociala trygghetsnät, samt utbildningskvalitet.

En viktig aspekt av sociala framsteg är tillhandahållandet av lämpliga arbetstillfällen. Som ni vet innehåller alla avtal mellan Europeiska unionen och de latinamerikanska länderna och regionerna artiklar om samarbetet inom socialpolitik, och åtaganden om att respektera de så kallade primära arbetsnormerna, som definierats av Internationella arbetsorganisationen. Under förberedelserna för toppmötet i Lima har båda sidor försökt att hitta sätt att främja arbetstillfällen som utformats enligt dessa normer, särskilt i små och medelstora företag. Samtidigt har det slovenska ordförandeskapet betonat att större investeringar i utbildning, särskilt grundläggande utbildning och yrkesutbildning, är av central vikt för att förbättra våra länders konkurrenskraft i såväl Europeiska unionen som i Latinamerika och Karibien.

Det andra centrala kapitlet för det kommande toppmötet är hållbar utveckling och miljö, klimatförändring och energi. Vi betonar att fattigdomen är nära besläktad med dessa frågor. Klimatförändringen kommer att allvarligt påverka våra ekonomier, vår tillväxt och vår politik för fattigdomsbekämpning. Vi vet redan att de mest utsatta grupperna förmodligen kommer att drabbas mest. Såväl i Europeiska unionen som i de latinamerikanska och karibiska länderna är vi medvetna om de säkerhetsrisker som klimatförändringen kommer att innebära. Vi vet att om vi inte vidtar några åtgärder kommer konsekvenserna att vara mycket större än kostnaderna för förebyggande åtgärder. Av de nuvarande diskussionerna om det uttalande som ska antas vid toppmötet framgår tydligt att vi kommer att hantera flera aspekter av den globala utmaningen tillsammans.

Vi kommer båda att tvingas ändra situationer med ohållbar tillverkning och konsumtion. Bestämmelser om konkreta och brådskande åtgärder för hållbar förvaltning av skogar och resursanvändning måste införas för att minska utsläppen av växthusgaser, stimulera investeringar i tillverkning med låga koldioxidutsläpp, bevara den biologiska mångfalden, förvalta vattenresurser och liknande.

Europeiska unionen och de latinamerikanska och karibiska länderna kommer naturligtvis också att prioritera ett vidare samarbete inom ramen för FN. Som avslutning på denna inledning vill jag tacka för er uppmärksamhet.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill sälla mig till ministern och tacka parlamentet för att det har fört upp toppmötet mellan Europeiska unionen och Latinamerika och Karibien på föredragningslistan för sitt sammanträde. Detta blir det femte toppnivåmötet mellan våra regioner sedan vårt strategiska partnerskap lanserades vid toppmötet i Rio 1999.

Toppmötet i Lima kommer i synnerhet att inriktas på två specifika ämnen: för det första kampen mot fattigdom, ojämlikhet och utanförskap, och för det andra klimatförändringen och energi. Toppmötet äger rum i ett mycket stimulerande klimat.

Den latinamerikanska och karibiska regionen förändras mycket snabbt. För första gången har regionens BNP ökat med i genomsnitt 5 procent under de senaste fem åren. Därmed har de offentliga budgetarna ökat, vilket ger regionen möjlighet att ta itu med den sociala ojämlikhetens faror, som fortfarande är betydande. Vi får inte glömma att över 200 miljoner människor fortfarande lever i fattigdom i regionen. Regionen får också allt större internationell betydelse som tillverkare av jordbruksprodukter och biobränslen.

Denna utveckling ingår i ett politiskt sammanhang med dels demokrati, vilket fortfarande är det vanligaste systemet i regionen, dels en allt större utveckling mot populism, och även i vissa fall, stärkandet av den verkställande makten på bekostnad av det parlamentariska styret och lagstiftningens företrädare.

Som ni vet är EU delaktigt på ett stort antal nivåer. Tillsammans med regionen har EU åtagit sig att lösa dessa strukturella problem. EU är fortfarande den centrala givaren inom ramen för utvecklingssamarbetet, och den största utländska arbetsgivaren. Som den andra största handelspartnern i regionen går EU i täten i fråga om investeringar, med avsevärt större investeringar än Kina. Våra allmänna associeringsavtal med Chile och Mexiko har haft en betydande inverkan på tillväxten av vår handel sedan de först infördes. Vi befinner oss nu i det tredje skedet av förhandlingarna om undertecknandet av associeringsavtalen med Andinska gemenskapen och Centralamerika, vilket av allt att döma kommer att ske inom en nära framtid. Vi arbetar med att främja och stödja den regionala integrationen, och delar i det hänseendet med oss av Europas positiva erfarenheter.

På samma sätt förhandlar vi för närvarande med Mercosur om möjligheterna att få fart på saker och ting igen i den aktuella situationen. Vi har nyligen ingått ett strategiskt partnerskap med Brasilien, som borde leda till införandet av en första gemensam åtgärdsplan i slutet av året. Den karibiska regionen är den första, och hittills den enda, som framgångsrikt har förhandlat fram ett ekonomiskt partnerskapsavtal med unionen inom ramen för Cotonouavtalet.

Vi fortsätter naturligtvis att stödja demokrati och mänskliga rättigheter i regionen, både genom samarbetsprogram och också, vid behov och endast på begäran, genom valobservationsuppdrag.

Slutligen vill jag redogöra för prioriteringarna för toppmötet och den omedelbara framtiden. Social sammanhållning och regional integration måste förbli de politiska prioriteringarna för partnerskapet mellan EU och Latinamerika och Karibien, med tanke på deras betydelse för den ekonomiska och politiska stabiliteten, och för multilateralism, eftersom de två regionernas värderingar är mycket snarlika. EU:s centrala mål för toppmötet i Lima är att befästa det befintliga strategiska partnerskapet och föra det framåt på två områden, nämligen social sammanhållning och hållbar utveckling, vilka kommer att vara avgörande för våra förbindelser med regionen under den närmaste framtiden.

Vad gäller social sammanhållning har Europeiska kommissionen infört omfattande stöd- och samarbetsprogram för att minska fattigdomen i regionen. 40 procent av de 2,6 miljarder euro som anslagits för samarbete och utveckling för de kommande sex åren används för att lösa problem i samband med social sammanhållning.

Angående miljön och klimatförändringen vill vi samarbeta mer med regionen för att möta denna globala utmaning. Vad beträffar kommissionens initiativ inleddes den första ministerdialogen om miljön mellan Europeiska unionen och Latinamerika och Karibien i mars 2008, som en inledning till toppmötet i Lima. Vi

måste ta detta tillfälle i akt att med våra partner bekräfta det existerande sambandet mellan hållbar utveckling och klimatförändring, även om många länder i Latinamerika fortfarande ägnar mycket lite uppmärksamhet åt problemet med klimatförändringen, trots dess negativa och ibland katastrofala inverkan på regionen.

Slutligen måste Euroepiska unionen betona sin fortsatta viktiga roll när det gäller att främja den regionala integrationen och dess positiva effekt på den ekonomiska och politiska stabiliteten i underregionerna.

Detta är den information jag har till parlamentet och jag kommer naturligtvis att vara mycket intresserad av de kommande anförandena.

José Ignacio Salafrañca Sánchez-Neyra, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! Om man bortser från retoriken vill Europaparlamentet genom den ambitiösa resolution, som det avser att anta i morgon, omvandla sina ord till handling, genom att stödja dagordningen för toppmötet i Lima i fråga om fattigdom och socialt utanförskap och för att skydda miljön och bekämpa klimatförändringen genom en rad åtgärder.

Vi vill också utveckla förberedelserna inför associeringsavtalen – vilka vi måste ha tillit till och en tro på – med Mercosurs tullunion, med Andinska gemenskapen och med Centralamerika, så att de kan ingås snarast möjligt, och särskilt under denna mandatperiod, så att parlamentet kan ge sitt obligatoriska samtycke.

Vi vill också framföra vår solidaritet med alla de som har kidnappats i Colombia, däribland naturligtvis Ingrid Betancourt, och återigen kräva deras ovillkorliga och omedelbara frigivande.

Latinamerika har en befolkning på 600 miljoner, står för 10 procent av världens BNP, har 40 procent av planetens växtarter och är rikt på exceptionella mänskliga resurser.

För EU är Latinamerika dock inte bara en marknad, utan en kontinent med en gemensam historia och gemensamma värderingar som uppenbarligen befasts, om än inte helt friktionsfritt och inte överallt: frihet, demokrati, respekt för de mänskliga rättigheterna och rättssäkerhet.

Detta är det budskap som vi vill sända från Europaparlamentet, och som vi kommer att upprepa vid EuroLat-församlingens möte i Lima nästa vecka: vi vill att en regional strategisk associering som bygger på värderingar ska inrättas, en biregional strategisk associering med känsla.

Jag anser att detta är ett fantastiskt tillfälle att uppmana rådets ordförande och kommissionen att göra allt de kan. Europaparlamentet kommer förvisso att se till att toppmötet i Lima blir en rungande framgång, och ni, herr talman, kommer att få tillfälle att på parlamentets vägnar sända ett tydligt och väldefinierat budskap om EU:s nya åtagande om Latinamerika.

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, ärade tomma kammare, mina damer och herrar! Den 16 och 17 maj kommer Europeiska unionens och de latinamerikanska ländernas stats- och regeringschefer att träffas i Lima. Detta möte kommer att utgöra ett tillfälle för dem att nå ett historiskt genombrott i den biregionala dialogen mellan EU och Latinamerika och utveckla en ny dimension i förbindelserna mellan våra två kontinenter.

En tredjedel av FN:s medlemsstater utgörs av europeiska och latinamerikanska länder. Denna siffra i sig borde antyda för européerna att den transatlantiska förbindelsen innebär mer än bara EU:s förbindelser med USA. Transatlantiska förbindelser betyder framför allt EU och Latinamerika! I nästan alla viktiga frågor som vi diskuterar här i kammaren sammanfaller de latinamerikanska ländernas åsikter med Europeiska unionens.

I vår resolution för vi fram våra idéer om social sammanhållning, och dessa idéer delas fullt ut av samtliga latinamerikanska regeringar, oavsett om de är vänster- eller högerregeringar. Vi talar om de åtgärder som är väsentliga för att skydda miljön och klimatet, och detta får stort gensvar i Latinamerika. Låt mig i förbifarten påpeka att inga av klimatmålen, inte ett enda, kan nås om inte de latinamerikanska länderna är på vår sida.

När vi talar om reformen av de internationella institutionerna, reformen av Förenta nationerna, om säkerhetsrådets reform, när vi européer talar om att multilateral politik är lösningen på 2000-talets konflikter, då ger alla våra latinamerikanska partner oss sitt helhjärtade stöd. När vi talar om behovet att reformera de finansiella systemen och få de internationella finansmarknaderna under kontroll, då är det ingenstans vi möter större förståelse än i Latinamerika. Tala med vilken argentinsk politiker som helst, från vänster eller höger, och han kommer att tala om exakt vilket kaos den internationella finanspolitiken kan orsaka i ett land!

När vi talar om livsmedelskrisen, som vi gjorde i går, och om den allt knappare tillgången till livsmedel och jordbruksmark för att odla livsmedel, som orsakas av produktionen av biomassa, och om hur detta är en

konsekvens av miljöpolitiken, borde vi tala med brasilianerna och med de latinamerikanska politikerna. Vi kommer att hitta ett tydligt fokus på dessa problem. Den allt knappare tillgången till livsmedel orsakar prishöjningar och slår hårt mot våra konsumenter, men det drabbar konsumenterna i Latinamerika ännu hårdare. Stödet för EU, och genväret när det gäller att lösa de aktuella problemen, är som allra störst i Latinamerika.

I Wien, vid det förra toppmötet, sa kansler Schüssel, dåvarande rådsordförande, att: "Det var underbart, och alla kunde tala med varandra!" Det är bra, men vi har inte råd med att det blir det enda resultatet i Lima. Vi måste nu nå konkreta överenskommelser med Mercosur, med Andinska gemenskapen och med de centralamerikanska länderna, och slutföra förhandlingarna.

Jag vill inte ignorera de många problem som finns och som måste lösas. De måste också hanteras. Vad ska vi göra med Kuba? Vill vi upprätthålla sanktionerna mycket längre till? Den stora majoriteten av EU:s medlemsstater vill avskaffa dessa meningslösa sanktioner. Det finns dock somliga som är för dem. Vad som är intressant är att vissa av de länder som inte vill avskaffa sanktionerna ändå i mycket hög grad utökar sina handelsförbindelser med Kuba för närvarande. Det blir svårt att förklara för någon i det långa loppet. Låt oss stoppa denna praxis. Låt oss komma ihåg att skapande av närmare förbindelser alltid är en bättre strategi för att få till stånd förändringar än den isolering som förespråkas av George W. Bush.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra har naturligtvis rätt när han säger att FARC måste frigge gisslan. Colombia som land har tagits som gisslan av terrorismen, mer än något annat land, och Ingrid Betancourt måste frigges, och alla andra som är gisslan måste också frigges.

Förbindelserna mellan Europeiska unionen och Latinamerika kan vara nyckeln till samarbetet mellan två stora världsregioner. Att göra världen till en fredligare plats, att anpassa dess institutioner till 2000-talets behov, att hantera miljö- och livsmedelsproblemen, och att utveckla en bättre finansiell kontroll – alla dessa frågor står med på dagordningen för toppmötet i Lima. Min grupp fäster stor vikt vid att uppmuntra Europaparlamentet att i framtiden prioritera denna politik i mycket högre grad än tidigare.

Josu Ortuondo Larrea, för ALDE-gruppen. – (ES) Herr talman! En gemenskap som den latinsk-karibiska gemenskapen, vars hela befolkning på den amerikanska kontinenten liknar vår egen, som vi kan tala till på våra egna språk – portugisiska, franska och spanska, bland andra – förtjänar ett särskilt beaktande och särskild behandling av EU-institutionerna.

Förutom våra historiska band delar vi kristna rötter, principer, värderingar och många intressen, och därför måste vi fortsätta att utveckla den biregionala strategiska associering som redan tillkännagivits vid stats- och regeringschefernas fyra toppmöten, som föregått toppmötet i Lima, som vi diskuterar i dag.

Detta innebär att vi kan fortsätta att underlätta en social, kulturell och politisk tillnärmning mellan våra samhällen, och också underlätta handel, ekonomi, säkerhet och kampen mot klimatförändringen till förmån för en hållbar utveckling.

Jag håller med om att vi borde ge denna associering ett fullständigt strategiskt perspektiv, som i spåren efter de associeringar som redan införts med Mexiko och Chile så snart som möjligt borde leda till förhandlingar med Mercosur, Andinska gemenskapen och Centralamerika, och på grundval av en mångkulturell vision tillåta oss att skapa ett globalt interregionalt europeiskt-latinamerikanskt område som en WTO-kompatibel modell för fri rörlighet för personer och fri kommersiell och regional handel.

I detta syfte måste EU bidra till mångfaldigandet och moderniseringen av produktionsprocesserna i Latinamerika genom planer för tekniköverföring och kapacitetuppbyggnad, och därigenom skapa den bästa möjliga miljön för investeringar inom en likvärdig ram för rättssäkerhet, för att åstadkomma en latinamerikansk integration och som pricken över i avskaffa fattigdom, ojämlikhet och utanförskap.

Vi måste använda gemenskapens finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete och främjande av demokrati och mänskliga rättigheter samt andra program för utbildning, vetenskapligt och tekniskt samarbete, hälsa, utvandring osv. på ett intelligent sätt.

Vi borde skapa en biregional solidaritetsfond, ett center för konfliktförebyggande, en stiftelse för att främja dialog, ett observatorium för emigration, och omedelbart införliva Mercosur i den parlamentariska församlingen EU-Latinamerika.

Framtiden kan inte vänta, och att förena båda sidor av Atlanten är västvärldens utmaning inför globaliseringen och 2000-talet.

Inese Vaidere, för UEN-gruppen. – (LV) Mina damer och herrar! Även om förbindelserna mellan Europeiska unionen och Latinamerika kan beskrivas som dynamiska utnyttjas vår samarbetspotential långt ifrån fullt ut. Nu till vissa praktiska frågor. Latinamerika är i allmänhet rikt på energiresurser, men efterfrågan kommer att öka och det kommer att kräva nödvändiga stora investeringar. Det vore ömsesidigt fördelaktigt om EU hade likvärdiga möjligheter till investeringar i de olika latinamerikanska staterna – även där begränsningar har införts. Europeiska unionen för sin del borde ge en hjälpande hand inom förnybar energiteknik, eftersom klimatförändringen är ett gemensamt problem. Verkligheten i de latinamerikanska och karibiska länderna är att fördelarna med demokrati i vissa fall inte når hela samhället. Det är därför mycket viktigt att förmedla våra erfarenheter av att stärka demokratiska institutioner. En stabil och säker region med en hållbar socioekonomisk utveckling ligger i vårt intresse. En övergång från givarpolitik till samarbete mellan likvärdiga partner är både målet för och det förväntade resultatet av vårt gemensamma arbete. Tack.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Först vill jag påminna parlamentet om att vi här diskuterar ett toppmöte med en problematisk process, vars resultat förvisso är oförutsägbart. Ingen ifrågasätter enligt min åsikt vikten av att förbättra förbindelserna mellan två av världens tätast befolkade regioner, som har en hög utvecklingstakt, nämligen Europa och Latinamerika.

Det är dock också sant, åtminstone för närvarande och av resultatet av de tidigare toppmötena att döma, att det finns många okända faktorer inom denna process. Om man ser längre än till retoriken är till exempel sanningen den att förbindelserna mellan EU och Latinamerika, åtminstone hittills, har lett till få framgångar i fråga om regional integration och fattigdomsbekämpning.

Vi vet alla att det inte finns någon enkel process för att säkra särskilda överenskommelser i ett så varierat forum och med ett så brett spektrum av politiska åsikter som toppmötet i Lima. Men det är därför jag anser det relevant att närmare uppmärksamma regionens sociala och politiska utveckling mot förändringar i de gamla majoriteterna på den amerikanska kontinenten. Jag vill också ta detta tillfälle i akt att gratulera president Lugo till resultaten i Paraguay, som ett exempel på dessa nya trender som vi borde notera.

Jag erkänner att jag är mycket skeptisk till vad statschefernas möte i maj kan leda till, förutom ett upprepande av de tre åtaganden som redan gjorts tidigare – kampen mot fattigdom och kampen för social sammanhållning och hållbar utveckling.

Hur det än är med den saken tror jag fortfarande att det är viktigt att inte missa detta nya tillfälle, som vi gjorde tidigare. Jag anser särskilt att två grundläggande aspekter här borde utgöra en del av såväl diskussionerna som deras slutsatser. Till att börja med måste vi komma ihåg att associeringsavtalen mellan EU och Latinamerika inte bara måste vara omfattande, ambitiösa och väl avvägda, utan det är också av största vikt att de kan bidra till människors mänskliga rättigheter och sociala och ekonomiska rättigheter, och till en ömsesidigt hållbar utveckling och minskad ojämlikhet. Detta innebär för det andra att den nuvarande obalansen mellan de båda regionerna borde beaktas med ett särskilt mål, nämligen att inte föra oss närmare något som vissa parter uppenbarligen vill se – ett frihandelsområde för Nord-, Latin- och Sydamerika av europeisk modell.

Jag vill också uppmana toppmötets deltagare att notera en uppmaning här i kammaren nyligen om att bekämpa kvinnomord, eftersom jag uppfattar detta som en av världens största utmaningar för närvarande, även i den berörda regionen.

Jag vill också uppmana toppmötets arrangörer, i detta fall de peruanska myndigheterna, och mer specifikt myndigheterna i Lima, att garantera det civila samhällets deltagande. Detta innebär bland annat att de civila organisationerna, Enlazando Alternativas, kan få det utrymme och de möjligheter de behöver för att planera sitt arbete och sina debatter inom ramen för toppmötet, och faktiskt inleda en dialog, vilket har krävts vid så många tillfällen.

När det gäller Colombia måste slutligen omfattande åtgärder, och jag vill säga till och med drastiska åtgärder i vissa fall, vidtas omgående. Jag hör dock till dem som anser – och många av oss hyser samma åsikt – att alla åtgärder i detta sammanhang måste ingå i ett försök att finna en förhandlingslösning på den väpnade konflikten. Om detta inte är fallet är jag rädd för att vi inte kommer att finna någon lösning eller några positiva resultat, särskilt för de personer vars omedelbara frivigning vi kräver i dag, men också för folkgrupper som nu tydligt hotas och är i fara på grund av många faktorer, inte bara gerillagrupperna utan också av andra orsaker.

Willy Meyer Pleite, för GUE/NGL-gruppen. – (ES) Herr talman, mina damer och herrar, herr kommissionsledamot, herr minister! Det femte toppmötet har förvisso en särskild dagordning för att diskutera socialt utanförskap och fattigdom.

Situationen är i praktiken den att ett populärt svar nu har uppkommit på all den politik som har utarmat en av planetens rikaste regioner.

Det paraguayanska folkets nya hållning då de valde Fernando Lugo till president är det tydligaste tecknet på detta i motsats till den nyliberala politik som har utarmat kontinenten.

EU måste därför beakta denna verklighet. Därför anser vi att vi måste anta en ny EU-ståndpunkt om republiken Kuba, som en del av denna nya verklighet.

Herr minister! I juni kommer vi att få tillfälle att avskaffa den gamla EU-politiken med särställning för Kuba, det enda landet i världen – i hela världen – som EU har bevarat denna särställning för.

Det är nu sant, mot bakgrund av medlemsstaternas bilaterala förbindelser med Kuba, att denna ståndpunkt inte längre finns kvar. Den har förstörts, och sålunda har vi ett fantastiskt tillfälle att bli en del av den nya verklighet som nu införs av Latinamerika och Karibien.

Därför tänker vi stödja den gemensamma resolutionen. Jag anser att alla parlamentsgrupper har enats om en viktig kompromiss för att säkra denna överenskommelse. Vi kommer tveklöst att bevara två ändringsförslag. Ett av dessa rör Colombia, eftersom vi i enlighet med FN:s ståndpunkt anser att konflikten i Colombia måste lösas genom en överenskommen förhandling, en politisk förhandling. Det finns ingen annan lösning på konflikten. Här borde vi också säga att vi anser att det civila samhället måste vara en aktiv deltagare som alternativ till stats- och regeringschefernas toppmöte i Lima.

Vi tänker också uppmana den peruanska regeringen att göra allt den kan för att också tillåta det civila samhället att hålla möten inom ramen för Enlazando Alternativas, och därigenom tillåta kritik och alternativ.

Jens-Peter Bonde, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Kommissionsledamot Barroso var på försäljningsresa häromdagen i Irland. Han beklagade att president Bush hade fått träffa sexton olika rådsordförande under sina åtta år och hyllade Lissabonfördraget för dess införande av en gemensam president.

Vi följer för närvarande slaget mellan kandidaterna för vart och ett av de konkurrerande partierna, från stat till stat, på tv-kanalerna till dess att den amerikanska presidenten väljs. Hur ska vi välja vår president? Han kommer inte att väljas! Det kommer inte att finnas någon valkampanj att följa på tv, inga kandidater för ett primärval och inga personer att rösta på. I Europa anförtror vi åt 27 premiärministrar att träffas bakom stängda dörrar för att välja en politiker från det förflutna: en politiker som Tony Blair, som inte längre kan väljas i sitt eget land, eller den före detta österrikiske kanslern, som röstades bort från sitt ämbete i Österrike och som kan vara en kompromisskandidat för kansler Merkel, premiärminister Brown och president Sarkozy – de tre europeiska ledare som kommer att välja president åt oss alla.

De kommer att träffas privat bakom stängda dörrar och utnämna den president som vi ska sända till USA och Latinamerika. Vår icke-valda president kommer att resa till Kina och Ryssland och kritisera deras bristande demokrati. Han – det är ingen som tänker sig en kvinna – kan åtföljas av en kommissionsordförande, som inte heller väljs, och av en utrikesminister, som också handplockas av en superkvalificerad majoritet med 20 av de 27 premiärministrarna i Lissabonfördragets union.

Demokratin föddes i Europa för 2 500 år sedan, i Grekland. Hur kan en kommissionsordförande hylla ett fördrag där personerna för alla verkställande funktioner handplockas bakom stängda dörrar i stället för att vara ett resultat av väljarnas val? Alltför många länder har alltför ofta sänt personer till Bryssel som de vill bli av med där hemma.

I stället för Lissabonfördragets bristande demokrati borde vi välja ett demokratiernas EU och ett demokratiskt EU där väljarna väljer samtliga de personer som ska tjäna de europeiska medborgarna i förhandlingar med andra länder.

Kommissionsledamot Barroso sa i Cork att Lissabonfördraget skulle föra EU närmare sina medborgare. Nej, det kommer det inte att göra! Det kommer att undergräva den parlamentariska demokratin i 49 nya områden och vår lagstiftning och representation kommer i huvudsak att utformas och genomföras av människor vi inte kan välja eller välja ut. Vi, de valda, kan göra oss hörda i utrikespolitiken, men ingen behöver lyssna. Vi, de valda, kan lägga fram förslag, via ändringsförslag, för de icke-valda i kommissionen. Vi, de valda, kan

rösta för eller emot kommissionsledamot Barroso, om han åter utnämns av 20 av de 27 premiärministrarna. Det är inte receptet på demokrati som vi ska representera i en icke-demokratisk värld.

Herr talman! Tack för att ni har tillåtit mig att framföra såväl kritiska som konstruktiva åsikter under mina 29 år här i kammaren – den minst dåliga institutionen inom EU. Detta kan vara min sista debatt med kommissionen och rådet. Efter 29 år kommer jag att lämna min plats till min efterträdare, Hanne Dahl, och jag kommer inte att vara ledamot under den kommande sparrissäsongen i maj. Farväl sparris, Alsacevin, Munsterost och den enorma resande cirkusen mellan Strasbourg och Bryssel.

Irena Belohorská (NI). - (SK) Det kommande toppmötet mellan Europeiska unionen och Latinamerika och Karibien blir det femte mötet för höga tjänstemän från båda regioner. Toppmötets deltagare kommer att fokusera på de prioriteringar som måste uppmärksammas i högre grad: fattigdomsbekämpning, ojämlikhet och diskriminering, hållbar utveckling, klimatförändring, miljö och energi.

Som vice ordförande för den parlamentariska församlingen EU–Latinamerika vill jag tala om miljön, och i synnerhet om vatten. Jag har utarbetat ett arbetsdokument inför mötet i Lima där jag analyserar det nuvarande tillståndet för denna viktiga naturresurs i Europeiska unionen. I dokumentet utvärderar jag också Europeiska unionens stöd till Latinamerika i fråga om vatten, genom en undersökning som omfattar många projekt inom ramen för denna hjälp inom områden som vattenförsörjning och renhållning, integrerad förvaltning, forskning, övervakning och förebyggande av naturkatastrofer.

Avslutningsvis vill jag betona behovet av en global strategi för denna fråga, genom institutionella och lagstiftningsmässiga förändringar och innovationer inom vattensektorn. Tillgång till rent vatten och verkliga lösningar för bortskaffande av avloppsvatten och för renhållning är viktiga förutsättningar för folkhälsan.

Peter Liese (PPE-DE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill naturligtvis också personligen önska Jens-Peter Bonde lycka till i framtiden. Jag anser dock att det är lite synd att han kände sig tvungen att upprepa sina ofta återkommande kommentarer om institutionerna under denna debatt om Latinamerika, eftersom ämnet Latinamerika är viktigt i sig. Det framgår av de siffror som Martin Schulz nämnde. En tredjedel av FN-medlemmarna kommer att träffas i Lima. Tillsammans företräder vi en miljard människor och om vi kan nå en överenskommelse kan vi påverka världsutvecklingen i positiv riktning. Mot bakgrund av globaliseringen och de utmaningar som vi står inför, framför allt i relation till Kina eller andra länder för den delen, är det grundläggande att Latinamerika och Europa samarbetar.

Klimatförändringen kommer att vara ett viktigt ämne, och i resolutionerna sägs det med rätta att det är de fattiga som kommer att drabbas hårdast av klimatförändringen. Jag kan tala av erfarenhet här – jag är själv delaktig i arbetet i en liten icke-statlig organisation i Centralamerika. Det som drabbade människorna där på grund av orkanen Mitch och orkanen Stan är bara en liten försmak av vad vi kan förvänta oss om vi inte får klimatförändringen under kontroll. Det är bra att vi är eniga om så många punkter här.

Det finns trots allt en hel del frågor som vi ännu inte är eniga om. Här i kammaren röstade vi med bred majoritet för luftfartens införlivande i utsläppshandeln. Vice ordförande Jacques Barrot är medveten om detta och har gjort mycket kritiska uttalanden om detta ämne. Resten av världen har försökt att hindra detta förslag via ICAO, och tyvärr gäller det även Latinamerika. Jag anser att detta måste diskuteras i Lima. Om vi vill arbeta tillsammans för att bekämpa klimatförändringen måste också de latinamerikanska länderna spela en konstruktiv roll.

Kan jag slutligen få säga ett par ord om Kuba. Martin Schulz har sagt att vi inte borde föra samma politik som George W. Bush, men det har vi aldrig gjort. Vi har aldrig tillämpat samma typ av ekonomiska sanktioner – sanktioner som drabbat det kubanska folket – som Amerika har gjort. Däremot har vi tidigare gjort det till en prioritet att se till att våra partner, den demokratiska oppositionen, är delaktiga i dialogen.

Oswaldo Payá och Damas de Blanco har tilldelats Sacharovpriset och vi kan inte bara gå tillbaka till "business as usual" om Damas de Blanco fortfarande inte har kunnat ta emot priset, och vissa av dem har arresterats igen, vilket skedde så sent som förra veckan. Vi får inte glömma bort våra partner i dialogen med Kuba.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). - (ES) Herr talman! Till att börja med vill jag framföra mitt stöd för min gruppordförande och talesman i denna fråga, Martin Schulz. Enligt min åsikt är EU:s förbindelser med Latinamerika våra viktigaste förbindelser. Dessa förbindelser har också den största framtida potentialen, mot bakgrund av de berörda dimensionerna, som redan nämnts här, våra delade värderingar i det multilaterala FN-systemet och Latinamerikas utveckling med ekonomisk tillväxt och minskad fattigdom.

De är alla demokratiska länder, med undantag för Kuba. Toppmötet i Lima är ett bra tillfälle för de andra 49 länderna att uppmana de kubanska myndigheterna att inleda en fredlig övergångsprocess till demokrati genom dialog, och det är också ett underbart tillfälle att inrätta en verklig strategisk och hållbar allians.

För att hindra att vi hemfaller till tämligen typiska europeiska romantiska lockelser vad gäller terrorism eller organisationer som FARC, som nu är narkotikahandlande gerillor och inte de romantiska paramilitära grupper som de var på 70-talet, så skulle dessa organisationer slutligen också kunna uppmanas att överge våldet en gång för alla, unilateralt och ovillkorligt.

Renate Weber (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag anser att mänskliga rättigheter och kvinnors rättigheter också borde prioriteras högt i förbindelserna mellan Europeiska unionen och Latinamerika. Jag vill uppmärksamma er på en specifik situation i Nicaragua. Förbudet mot abort av medicinska skäl, som infördes lagligt 2006, har redan fått tragiska konsekvenser för kvinnors hälsa. Det gäller alla våldtäktsoffer, däribland en nio år gammal flicka eller en tolvårig flicka med dubbelsidig förlamning, som tvingades gå igenom sina graviditeter trots att deras egna liv stod på spel.

Dessutom utsätts advokater och människorättsförespråkare själva för brottsutredningar om anstiftan till brott, enbart för att de motsätter sig denna omänskliga lagstiftning eller försvarar läkare. Detta är oacceptabelt och Europeiska unionen har inte råd att vara tyst.

Förra veckan antog Europarådets parlamentariska församling en resolution om tillgång till säkra och lagliga aborter i Europa, vilket innebär att vi bryr oss om kvinnorna i Europa. Men om vi vill övertyga våra medborgare om att mänskliga rättigheter är värderingar som vi verkligen värdesätter, måste vi visa att vi inte tillämpar dubbelmoral när det gäller partner där förhandlingar om avtal pågår.

Liam Aylward (UEN). - (EN) Herr talman! Den strategiska betydelsen av partnerskapet mellan Europeiska unionen och Latinamerika och Karibien är mycket stor. Ända sedan 1960-talet har EU, Latinamerika och Karibien skapat närmare politiska och ekonomiska band.

EU är nu den största biståndsgivaren till dessa länder, och EU är Latinamerikas och Karibiens andra största handelspartner. En stor del av dessa EU-pengar går till projekt som främjar social sammanhållning och bekämpar fattigdom. Tillsammans som politiska demokratiska organ arbetar vi med en rad frågor av ömsesidig vikt, däribland att hantera den allt större betydelsen av energi- och miljöfrågor, som exempelvis klimatförändringen, via EU:s Rio-grupp, att arbeta tillsammans med många projekt för att främja konfliktlösning, rättssäkerhet, demokrati, goda styrelseformer och mänskliga rättigheter, och att införa fler förbindelser i fråga om högskoleutbildning mellan våra två grupper.

Våra politiska, ekonomiska och sociala band måste fortsätta att utvecklas. Men det innebär inte att det fortfarande finns tydliga meningsskiljaktigheter. Jag anser att EU har fattat rätt beslut när det gäller import av brasilianskt nötkött, och att all livsmedelsimport till Europeiska unionen i framtiden alltid måste följa exakt samma normer som gäller för de europeiska jordbruks- och livsmedelssektorerna. Villkoren måste alltid vara desamma när det gäller reglerna för EU:s livsmedelsimport – oavsett varifrån den kommer – och för EU-tillverkade produkter.

Luca Romagnoli (NI). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har redan vid ett annat tillfälle angett hur strategiskt viktigt det är för EU att ingå ett särskilt partnerskap med Latinamerika, med tanke på att vi naturligtvis delar principer, värderingar, kultur och intressen.

I en strävan att gå bortom de många överflödigheterna i resolutionen anser jag att man vid det kommande mötet måste betona att de två kontinenterna har ett intresse av att öka handeln med högteknologiska halvfabrikatvaror, för båda parter skull, utan ett obalanserat förhållande som i slutändan missgynnar andra möjliga handelspartner.

Jag tror att detta kommer att gynna båda kontinenterna, delvis tack vare att EU:s förhållningssätt tveklöst visar på en större lyhörighet för hållbar utveckling än till exempel USA:s eller Kinas. EU:s avsevärda erfarenheter av social organisation och utveckling kan också bidra med ett betydande mervärde till den bilaterala handeln. Därav behovet, enligt min åsikt, att stärka åtagandet om att inrätta EU-LAC.

Alojz Peterle (PPE-DE). - (SL) De händelser som kommer att äga rum i Lima i april och maj på det parlamentariska och regeringsmässiga planet måste stärka den sydliga dimensionen av det transatlantiska samarbetet. Det är grundläggande för utvecklingen av det strategiska partnerskapet mellan Latinamerika och Europeiska unionen att det sker i en stabil ekonomisk, social och politisk situation. Därför anser jag att det är av yttersta vikt, med tanke på de många målen för våra ansträngningar, att ansträngningarna främst

inriktas på två grundläggande mål. För det första att stödja hållbar ekonomisk tillväxt – det gläder mig att Latinamerika nu i flera år har haft en ekonomisk tillväxt – och för det andra att stärka det regionala och interregionala samarbetet.

Jag anser att Latinamerika nu står inför samma utmaningar som Europeiska unionen gjorde under de första åren då den gemensamma metoden tillämpades. Jag är därför övertygad om att Europeiska unionens erfarenheter faktiskt vore mycket tillämpliga på den latinamerikanska kontinentens försök att införa en ny kvalitet i det regionala och interregionala samarbetet, däribland att nå en ny dynamik. Jag tror faktiskt att ordet dynamik är mycket lämpligt – vi vet vilka svårigheter Mercosur hade i början, och faktiskt fortfarande har.

Jag har haft tillfälle att se de smältande glaciärerna i Patagonien. Det är en process som också är välkänd i norra Europa, och jag tror att det kan finnas vissa oförutsägbara följder eller konsekvenser av denna allt snabbare utveckling, som kan kräva ett mycket mer omfattande samarbete och en avsevärd solidaritet, och jag hoppas att man vid toppmötet i Lima också kommer att uppmärksamma denna möjliga utveckling.

Manuel António dos Santos (PSE). – (PT) Herr talman! Samarbetet mellan Europeiska unionen och Latinamerika har varit en framgångssaga. Samarbetet har nu sina egna särskilda ramar i och med inrättandet av den parlamentariska församlingen EU–Latinamerika, som kommer att ge samarbetet ny drivkraft och ny stimulans. Jag skulle säga att detta är första steget i integrationen av Europaparlamentets ledamöter och de latinamerikanska parlamentsledamöterna. Jag hoppas att vi i Europaparlamentet kommer att axla detta ansvar och anta det aktuella gemensamma uttalandet, så att detta kan tjäna som en färdplan för stats- och regeringschefernas toppmöte.

Jag har inte mycket tid på mig för att redogöra för mina skäl, så därför sällar jag mig till vad ordföranden för min politiska grupp, Martin Schulz, sagt. Även om jag håller med honom fullt ut, måste jag bara göra ett par mindre påpekanden. Det första är att Europa har ett särskilt ansvar för att lösa problemen i Colombia. EU måste fullt ut engagera sig i denna fråga och bidra till att garantera stabiliteten i detta land. EU måste också snabbt finna en lösning för att normalisera förbindelserna mellan Europeiska unionen och Kuba. Det är inte förnuftigt att låta den nuvarande situationen fortsätta. Vi måste gå framåt i en anda av framsteg och samarbete.

Francisco José Millán Mon (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Latinamerika delar många principer och värderingar med Europeiska unionen till följd av våra nära historiska, mänskliga och kulturella förbindelser. Man kan till och med säga att vi är naturliga partner.

Toppmötet i Lima borde stärka vår biregionala associering med Latinamerika och Karibien på alla områden, och främja överenskommelsen om att anta de globala utmaningarna tillsammans, från klimatförändring till narkotikahandel och terrorism.

Ett av de främsta problemen i Latinamerika är den sociala ojämlikheten. Vi måste hjälpa länderna i detta hänseende, och det är min förhoppning att toppmötet i Lima får en ambitiös agenda för utrotning av fattigdomen, även om inget uppenbarligen kan ersätta de berörda regeringarnas politiska vilja.

En central faktor i kampen mot fattigdomen är den ekonomiska tillväxten, som underlättas genom privata investeringar. Investeringar kräver dock stabila rättsliga ramar och jag vill att man vid toppmötet i Lima gör ett åtagande om rättssäkerhet. Utländska investerare får inte skrämmas bort från Latinamerika, för i denna globaliseringsera kommer de inte att ha några svårigheter att hitta andra regioner att investera i.

För att stärka de biregionala förbindelserna, däribland de ekonomiska och handelsrelaterade förbindelserna, måste förhandlingarna om associeringsavtalen med de centralamerikanska länderna och Andinska gemenskapen påskyndas. Toppmötet i Lima kommer förhoppningsvis också att bidra till att avskaffa dödläget i förhandlingarna med Mercosur. Överenskommelserna med Chile och Mexiko borde göra att saker och ting går framåt. Medan vi ändå talar om denna fråga vill jag säga att man bör överväga att stärka Mexikos associering med EU och ge den en strategisk ställning.

I syfte att skapa närmare mänskliga och utbildningsmässiga band hoppas jag också att man vid toppmötet i Lima ska främja vad som nu kallas området för högre utbildning, och att vi fortsätter att göra framsteg i samarbetet mellan universiteten och erkännandet av studier och kvalifikationer.

Toppmötet borde också godkänna EU–Latinamerikastiftelsen, som är en typ av tankesmedja för utvecklingen av biregionala förbindelser, och ge våra förbindelser en välbehövlig synlighet, eftersom de tyvärr inte är välkända i Europa.

Slutligen hoppas jag att toppmötet kommer att leda till ett förnyat åtagande om pluralistisk demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna, i enlighet med det djupgående begreppet mänsklig värdighet, som vi stöder på båda sidor av Atlanten. Begreppet politiska fångar måste avskaffas helt i Latinamerika och i Kuba, och våld mot dissidenter måste utrotas.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Toppmötena mellan Europeiska unionen och Latinamerika och Karibien har stor betydelse för att definiera och stärka inriktningen för det strategiska partnerskapet mellan våra regioner. Det kommande toppmötet i Lima utgör ytterligare ett tillfälle att fördjupa dialogen om frågor av avgörande vikt för båda områdena. Jag noterar därför med glädje att toppmötets centrala fokus kommer att ligga på frågor som är avgörande för att garantera det varaktiga välmåendet för våra samhällen och bidra till en stabil ekonomisk tillväxt.

Å ena sidan kommer toppmötet att hantera frågor som rör social sammanhållning, framför allt fattigdom, ojämlikhet, diskriminering och socialt utanförskap. Jag vill påpeka att enligt uppskattningar från FN:s ekonomiska kommission för Latinamerika och Karibien från 2007 så lever 36,5 procent av regionens befolkning i fattigdom, medan 13,5 procent lever i extrem fattigdom. Dessa siffror har förbättrats under de senaste åren, men problemet kräver fortfarande många partners engagemang. Europeiska unionens medlemsstater hör till dessa partner.

Å andra sidan utgör frågorna om hållbar utveckling, miljöskydd, klimatförändring och energi utmaningar som har en allt större inverkan på hur båda kontinenterna fungerar. Därför finns det tveklöst ett behov att inrätta gemensamma prioriteringar och sätt att samarbeta för att effektivt bemöta de kommande förändringarna. Att förena den ekonomiska tillväxten med principerna om hållbar utveckling är särskilt viktigt. Detta är verkligen en mycket komplicerad utmaning, särskilt när det gäller utvecklingsekonomier och ekonomier som genomgår förändringar.

Vi bör också komma ihåg att samarbetet mellan EU och Latinamerika och Karibien går utöver de två centrala områden som ska diskuteras vid toppmötet i Lima.

Jag vill också påpeka att det andra ordinarie sammanträdet för den parlamentariska församlingen EU–Latinamerika ska äga rum i Lima samma kväll som toppmötet. Europaparlamentets deltagande kommer förvisso att stärka det strategiska partnerskapet mellan regionerna. Jag inväntar därför resultatet och slutförklaringen från det femte toppmötet mellan EU och Latinamerika och Karibien med stort intresse.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Jag välkomnar att regeringarna kommer att inleda en dialog om centrala frågor vid toppmötet mellan Europeiska unionen och Latinamerika och Karibien. Małgorzata Handzlik har just påpekat att det är mycket viktigt att parlamentet blir alltmer delaktigt i denna interkontinentala dialog och bidrar till processen.

Enligt min åsikt är det särskilt viktigt att vi får starkare förbindelser mellan EU-medborgarna och folken i Syd- och Latinamerika och Karibien. Det är inte bara affärsmänniskor och turister, utan också framför allt unga människor, som har en viktig roll att spela. Vi behöver dem om vi verkligen ska kunna skapa bättre förbindelser.

I Europeiska unionen har vi fått värdefulla erfarenheter genom studentutbytesprogram i medlemsstaterna, och detta system borde nu också stärkas i våra förbindelser med Latinamerika och Karibien.

Vi behöver de unga för att kunna finna livskraftiga och hållbara lösningar i framtiden för många av de viktiga frågor vi står inför.

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) Herr talman! Latinamerika är en kontinent i förändring. Förändringar sker kontinuerligt och det har särskilt skett två stora förändringar under de senaste månaderna, veckorna och dagarna.

Den första är Kubas politik för hur man behandlar sina medborgare ekonomiskt och socialt, och den andra förändringen har skett genom valen i Paraguay, som tycks utlova en helt annan regering.

Mot bakgrund av dessa situationer och förändringar, hur har rådet och kommissionen agerat för att beakta dessa förändringar och möjligheten att påverka dessa två länder?

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Länderna i Latinamerika har inlett långtgående pensionsreformer med avsevärt deltagande av Världsbanken. Europas demografiska kris väcker tanken att vi borde överväga om vi är nöjda med rättsliga bestämmelser som utlovar en relativt bra affär, trots att det

är oviss om det finns ett tillräckligt finansiellt underlag för att dessa löften ska kunna uppfyllas. Med tanke på de båda kontinenternas olika erfarenheter i detta hänseende kan det vara värt att arbeta tillsammans när vi funderar över hur problemet ska hanteras. Vi måste hitta ett sätt att ge de äldre möjlighet att leva ett värdigt liv, även om deras hälsa ofta är dålig och de därför inte kan fortsätta att arbeta, trots den demografiska krisens ekonomiska inverkan.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Latinamerikas och Europas regeringar är avgörande för att detta toppmöte ska lyckas. De är också avgörande för att nå de två centrala målen, som är integrationen av Latinamerika och samarbetet mellan Europeiska unionen och Latinamerika, på grundval av de värderingar som vi försvarar här i parlamentet och i synnerhet de som ordföranden för min politiska grupp har betonat.

Jag måste dock påpeka ytterligare en aspekt, nämligen att samarbetet och dess effektivitet är viktiga inte bara för de två kontinenterna Latinamerika och Europa, utan också globalt, på grund av de värderingar som dessa två parter försvarar världen över. Genom detta samarbete kan de resultat som inte nåddes genom millennieutvecklingsmålen, genom multilateralism och genom fullföljandet av de värderingar som styr den europeiska integrationen och det europeiska projektet nås i hela världen. Det är denna globala aspekt som enligt min åsikt berättigar ett större åtagande för oss alla, i synnerhet parlamenten.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) De historiska, sociala och politiska förutsättningarna i Latinamerika har placerat kvinnor i en dubbelt svår position. Å ena sidan står de till största delen för den ekonomiska produktionen, särskilt på landsbygden.

Å andra sidan är det främst kvinnor som utsätts för tvångsflyttning och berövande, människohandel, våld, sexuellt utnyttjande och offentlig kontroll av kvinnors reproduktiva förmåga.

Under dessa förhållanden är det inte bara önskvärt att inta ett genusperspektiv, utan också nödvändigt. Av detta skäl ber vi om ert stöd för ett muntligt ändringsförslag som skulle stödja stärkandet av kvinnors ställning och respekten för deras rättigheter.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Jag har lyssnat mycket noga på debatten om förberedelserna inför toppmötet mellan EU och Latinamerika och Karibien, och jag tror att den kommer att vara till stor hjälp för förberedandet och genomförandet av toppmötet. José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra sa att samarbetet mellan Europeiska unionen och Latinamerika och Karibien måste gå från ord till handling. Jag kunde inte hålla med mer, men jag vill ändå lägga till att detta faktiskt sker. Toppmötena mellan EU och Latinamerika och Karibien är inte bara tillfällen då värtaliga uttalanden görs och stora planer tillkännages, men aldrig genomförs. Dessa möten är tillfällen då åtaganden görs som faktiskt förverkligas.

I detta sammanhang vill jag nämna flera saker. Rapporten om biregionalt samarbete mellan Europeiska unionen och Latinamerika och Karibien, som det gemensamma ordförandeskapet lade fram vid det tidigare fjärde toppmötet i Wien, är bevis för de påtagliga framsteg som gjorts hittills för att faktiskt genomföra de gjorda åtagandena. Jag vill också nämna de nästan 400 biregionala åtgärderna för genomförandet av åtagandena från Guadalajara, liksom den nya förteckning som utarbetats om genomförandet av åtagandena från toppmötet i Wien 2006. Vi hoppas att toppmötet i Lima kommer att leda till ytterligare ett steg mot godkännandet och genomförandet av de åtaganden som gjorts.

Ett antal Europaparlamentsledamöter, bland andra Martin Schulz, Willy Meyer-Pleite, Peter Liese, Manuel António dos Santos och flera andra, jag kan tyvärr inte nämna dem alla, har tagit upp frågan om Kuba. Jag vill säga att toppmötet i Lima inte kommer att vara ett toppmöte mellan EU och Kuba, och inte heller ett toppmöte om Kuba. Men eftersom så många åsikter framförts vill jag bara göra ett par viktiga påpekanden.

För tillfället regleras EU:s politik, och rådets och EU-ordförandeskapets politik, för Kuba genom följande dokument: Europeiska unionens gemensamma plattform för 2006, och slutsatserna från rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) förra året. Dessa två dokument utgör de grundläggande riktlinjerna för alla medlemsstater och deras inställning till Kuba, och också för deras samtal om Kuba med tredjeländer. Jag vill också lägga till att grunden för EU:s Kubapolitik är mänskliga rättigheter.

Rådets (allmänna frågor och yttre förbindelser) möte i juni kommer att vara ytterligare ett tillfälle att diskutera Kuba. Jag vill säga att det slovenska ordförandeskapet arbetar för att inrätta en ny gemensam plattform som ska antas vid detta möte. Vi hoppas att våra ansträngningar kommer att bära frukt. Men som jag nämnde

tidigare kommer detta inte att vara föremål för diskussion vid toppmötet i Lima i maj, som kommer att vara ett möte mellan EU och Latinamerika och Karibien som helhet.

Sammanfattningsvis vill jag säga att det är det slovenska ordförandeskapets önskan att toppmötet ska ge ytterligare drivkraft, eller för att citera Manuel António dos Santos, ska ge ny dynamik åt förbindelserna mellan EU och Latinamerika och Karibien, och jag är övertygad om att Europaparlamentet med debatter som denna kan bidra till att nå detta mål.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman, herr Salafranca! Jag kan säga att kommissionen har gjort allt den kan för att göra detta toppmöte till en verklig framgång. Som Martin Schulz har påpekat, och som ministern just sagt, måste Lima verkligen vara ett tillfälle att ge förbindelserna mellan Latinamerika och Europa en stark drivkraft.

Vi har många gemensamma värderingar, såsom många av er, däribland Martin Schulz, har betonat. Det finns ett gemensamt stöd för multilateralism och det finns ett tveklöst behov av ett nära samarbete mellan Europeiska unionen och de latinamerikanska länderna, om vi vill att vårt inflytande ska bli synligt i en förbättrad global organisation. Om vi vill ha reformer i de stora internationella institutionerna kommer vi endast att nå detta genom en tämligen långtgående överenskommelse mellan Latinamerika och Europeiska unionen. Det finns ingen annan region i världen som vi arbetar så nära med på multilateral nivå som Latinamerika.

Jag vill nu kort besvara ett par frågor. Den första gäller gisslan. Kommissionen har uppenbarligen systematiskt stått bakom alla ansträngningar att nå en humanitär överenskommelse om frigivandet av all gisslan. Kommissionen är naturligtvis mycket lyhörd för de anföranden som tagit upp detta problem.

Jag vill säga något om Kuba. Som ministern har sagt kommer Kuba visserligen inte att vara den centrala frågan vid toppmötet i Lima, men jag vill ändå säga att EU:s politik rymmer ett konstruktivt åtagande. Vi förespråkar inte en isolerings- eller sanktionspolitik. Vår kommissionsledamot Louis Michel besökte nyligen Kuba. Vi är beredda att samarbeta med Kuba inom områden av gemensamt intresse, men vår dialog med Kuba omfattar givetvis frågan om mänskliga rättigheter.

Vi vill också göra framsteg i fråga om associeringsavtalen. Vi avser att göra framsteg med Mercosur. Vi vill också nå en överenskommelse med Andinska gemenskapen under 2009.

Jag ska tala om ett par frågor som tagits upp under denna mycket intressanta debatt. Den fråga som togs upp av Irena Belohorská, tillgången till vatten, är mycket viktig, och frågan har införlivats i förslaget till uttalande för toppmötet i Lima. Kommissionen står bakom projekt och program för tillgången till vatten i flera länder.

Det civila samhällets deltagande har också nämnts. Det civila samhället kommer att anordna två evenemang under förberedelserna för toppmötet i Lima: den organiserade konferensen för det civila samhället, Esosoc, och konferensen med icke-statliga organisationer och icke-organiserade företag. Kommissionen har slutligen avsatt finansiellt stöd för dessa konferenser och en rapport om dessa kommer att läggas fram vid toppmötet i Lima.

Frågan om livsmedelspriser har tagits upp, och det är sant att de höjda livsmedelspriserna förvisso kommer att påverka Latinamerika, där över en tredjedel av befolkningen redan lever i fattigdom. I vissa länder, som till exempel El Salvador, är människorna starkt beroende av livsmedel. De höjda livsmedelspriserna kommer uppenbarligen att få en djupgående effekt på en befolkning som redan är mycket sårbar. Frågan hänger naturligtvis samman med strategin för biobränslen. Detta är en känslig fråga, som förvisso kommer att vara värd att diskutera.

Kvinnors ställning i Latinamerika har också nämnts. Kommissionen är oerhört oroad över situationen i Latinamerika, särskilt i Mexiko och Guatemala. Vi är fullt medvetna om situationen, och försöker att bekämpa problemet. Vi är tacksamma mot Europaparlamentet för dess arbete med frågan.

Mina svar är inte fullständiga, men debatten har varit mycket nyttig och den kommer säkerligen att bidra till större tydlighet vid toppmötet i Lima. Toppmötet kommer att göra det möjligt för oss att stärka dialogen med regionen och bättre samordna våra insatser för viktiga internationella tidsfrister, särskilt för miljön. Det är också ett viktigt tillfälle för oss att se hur vi kan stödja demokratiska svar på de strukturella problemen med den sociala sammanhållningen. EU-institutionerna måste givetvis samordna sina insatser för att differentiera sin strategi och anpassa den till problemen i varje stat i regionen.

Slutligen vill jag välkomna arbetet i EuroLat. EuroLat, den parlamentariska församlingen EU–Latinamerika, inrättades efter toppmötet i Wien 2006. Den har redan gett ett värdefullt bidrag till samarbetet i regionen, samtidigt som den har stärkt den demokratiska viljan på båda sidor. I detta sammanhang är vi säkra på att Europaparlamentet, genom sina särskilda band med regionen via EuroLat, kommer att agera beslutsamt för att garantera att associeringen mellan Europeiska unionen och länderna i regionen får en allt större strategisk betydelse.

Jag vill återigen tacka alla ledamöter som har talat och bidragit med klargöranden inför förberedelserna av toppmötet i Lima.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 24 april 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) Det är ingen slump att de latinamerikanska regnskogarna kallas världens lungor. Vårt klimat och med det vår framtid beror på hur väl vi behåller det ursprungliga innehållet i dessa livgivande regnskogar i Brasilien, Columbia, Ecuador, Venezuela och andra sydamerikanska länder, tillsammans med deras biologiska mångfald och rika fauna och flora. Det är därför viktigt att miljöskyddet och en verklig klimatpolitik betonas mer i samarbetet mellan EU och de latinamerikanska länderna. Den glupska profithungern, avverkningen av regnskogarna och planteringen av grödor för biobränsle strider mot mänsklighetens grundläggande intressen. Vi måste därför motivera våra latinamerikanska vänner att kräva ett stopp för dessa destruktiva handlingar. Det bästa sättet att skydda dessa ursprungliga naturtillgångar, om vi inte ska störa urbefolkningarna, är att låta folket äga sin mark och låta dem fortsätta att leva på sitt eget sätt. En grundförutsättning för vår utvecklings- och stödpolitik måste vara att ömsesidigt upprätthålla krav på miljöskydd.

3. Förhandlingar mellan EU och Förenta staterna om undantag från viseringsskyldighet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om förhandlingar mellan EU och Förenta staterna om undantag från viseringsskyldighet.

Dragutin Mate, rådets ordförande. – (SL) Jag vill kort informera er om framstegen för samtalen om viseringsundantag och samtalen om det elektroniska systemet för resetillstånd, Esta. Till att börja med vill jag säga att för Europeiska unionen är viseringspolitiken en oerhört viktig fråga och att ända sedan de nya medlemsstaterna anslöt sig till unionen har både kommissionen och alla ordförandeskap gjort enorma ansträngningar för att alla länder och medborgare ska omfattas av samma krav för inresa till USA, och för att alla länder ska omfattas av programmet för viseringsundantag. Avskaffandet av viseringar skulle naturligtvis innebära att alla EU-medborgare är lika.

I år har USA infört vissa förfaranden och har öppnat för programmet för viseringsundantag. De har inlett exklusivt bilaterala samtal, och det var här vissa missuppfattningar uppstod. Vissa intensiva diskussioner ägde rum, vilket vi i ordförandeskapet och kommissionen klargjorde i början av året, och efter ett antal möten enades vi om ett samarbetsystem med två spår. Denna strategi bekräftades också vid trojkamötet mellan EU och USA, som hölls i Slovenien den 12 mars.

En tvåspårsstrategi innebär att kommissionen får ett mandat att förhandla om och nå en överenskommelse med USA om frågor som rör EU, och att alla länder samtidigt kan föra samtal på bilateral nivå om frågor som faller under medlemsstaternas behörighet. Den 18 april röstade rådet (rättsliga och inrikes frågor) också för att bevilja kommissionen ett mandat, så att kommissionen nu också kan inleda sådana samtal. Vi hoppas att detta tvåspårssamarbete kommer att bli öppet. Vissa medlemsstater har redan inlett preliminära bilaterala samtal om hur överenskommelserna ska se ut, även om inget än så länge är skriftligt. Vi förväntar oss att både medlemsstaterna och kommissionen kommer att agera öppet, så att vi sedan kan vidta åtgärder på den nivån.

När det gäller elektroniska resetillstånd måste jag nämna att vi haft flera diskussioner om denna fråga. Tillsammans med kommissionen och USA har vi fört så kallade förberedande samtal. Av de uppgifter som

hittills varit tillgängliga framgår det tydligt att USA inte kommer att kräva någon ytterligare information förutom de uppgifter som passagerare redan frivilligt lämnar vid flygningar till USA när de fyller i I-94-formuläret, som är grönt för dem som har ett viseringssystem. Det är oerhört viktigt.

Under de nuvarande samtalen har vi också beslutat, och det har vi enats om, att dessa kontroller ska vara kostnadsfria och att tillståndet, när det väl utfärdats, ska gälla i två år. När detta system väl har införts skulle faktiskt medborgarna sända in sina uppgifter via Internet till de amerikanska myndigheterna, som sedan skulle behandla dem på samma sätt i framtiden som de gör nu.

Det finns också en annan fråga som förtjänar att särskilt nämnas, nämligen samtalen med USA om en högnivågrupp med experter för skyddet av personuppgifter. Än så länge har vi lyckats enas om tolv principer och vi har fastställt att de är identiska. En princip har ännu inte fastställts. Jag hoppas att vi i slutet av juni kommer att nå en punkt där vi kommer att dra slutsatsen att det är möjligt att fortsätta diskussionerna och ge gruppen ett annat mandat, i syfte att inleda förberedelser inför samtal om möjligheten att nå ett ramavtal med USA på detta område.

Varför behöver vi detta ramavtal? Till att börja med vill vi följa de resolutioner som Europaparlamentet antog i december förra året, där det särskilt angavs att ett sådant avtal vore önskvärt. Vi anser naturligtvis att det endast är möjligt att genomföra förhandlingar och att nå en överenskommelse inom ramen för ett sådant paraplyavtal om förhandlingarna och överenskommelserna följer principerna och när Lissabonfördraget väl har antagits, det vill säga tillsammans med parlamentet, rådet och kommissionen. Endast ett samförstånd mellan alla tre organ kommer att göra det möjligt för oss att nå gemensamma principer och gemensamma åtgärdsprinciper. När vi väl har detta paraplyavtal måste vi naturligtvis samtidigt fortsätta att individuellt besluta om eventuellt informationsutbyte från fall till fall. Detta avtal kan inte omfatta allt som händer senare. Den nuvarande situationen är alltså den att för varje avtal tas dessa principer gång på gång upp och man förhandlar gång på gång om dem i alla förhandlingar. Om vi hade gemensamma principer att utgå ifrån skulle de konkreta avtalen och fördragen naturligtvis ha mycket bättre förutsättningar. Det var allt som jag kort ville säga.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr minister, mina damer och herrar! Europeiska unionens och USA:s ministertrojka för rättvisa, frihet och säkerhet, i vilken Dragutin Mate och vice ordförande Franco Frattini deltog i mars, var ett utmärkt tillfälle att diskutera vissa viktiga frågor med våra amerikanska motparter.

Vi har tagit ett steg i rätt riktning genom att anta ministeruttalandet om den strategi som ska antas för införlivandet av den nya amerikanska lagstiftningen om viseringsundantag. Enligt denna lagstiftning måste säkerhetsavtal undertecknas med länder som är eller kommer att bli medlemmar i programmet för viseringsundantag. USA har uppmärksammat den tvåspårsstrategi som krävs för Europeiska unionen, där befogenheterna på detta område delas av gemenskapen och medlemsstaterna. Frågor som faller under nationell behörighet kommer att diskuteras med de nationella myndigheterna och frågor som faller under unionens ansvarsområde kommer att diskuteras med de europeiska myndigheterna. De amerikanska förhandlarna har också ställt sig bakom det gemensamma målet med säkert resande mellan EU och USA, utan viseringar, så snart som möjligt.

För att nå detta mål har kommissionen föreslagit ett mandat för rådet som gör att det kan inleda förhandlingar med USA. Jag är tacksam mot Dragutin Mate, som var ordförande vid rådets (rättsliga och inrikes frågor) möte den 18 april, eftersom rådet, tack vare ett mycket brett samförstånd, var berett att ge kommissionen detta mandat. Det är ett bevis för vår gemensamma avsikt att arbeta och gå framåt enade, vilket uppenbarligen är mer effektivt.

Kommissionen kommer nu att inleda förhandlingar så snart som möjligt. Vi har redan kontaktat de amerikanska myndigheterna. Vi måste göra snabba framsteg med USA om villkoren för programmet för viseringsundantag, som omfattas av gemenskapens behörighet. Samtidigt måste vi skydda våra medborgares rättigheter och friheter, i syfte att garantera tillträde för medlemsstaterna snarast möjligt. Vi avser att vara särskilt noga med att alla eventuella avtal mellan gemenskapen och USA ska bygga på principen om ömsesidighet, respekt för grundläggande rättigheter och individuella friheter, däribland uppgiftsskydd och rätten till privatlivet.

Som Dragutin Mate just har sagt kommer vi också att diskutera det elektroniska systemet för resetillstånd under förhandlingarna. Enligt programmet om viseringsundantag måste passagerare som reser till USA med flyg eller båt besvara vissa frågor via Internet före avresan. Sedan kommer de att få ett elektroniskt resetillstånd. Jag vill påpeka att systemet redan har tagits i bruk mellan Europeiska unionen och Australien. USA har flera

gångar informerat oss om hur det elektroniska systemet för resetillstånd (Esta) fungerar, framför allt vid vår videokonferens med USA:s inrikesminister Michael Chertoff.

Uppenbarligen krävs vidare klargöranden och Dragutin Mate och jag kommer att diskutera dessa frågor igen med Chertoff när han kommer till Bryssel i mitten av maj. Vi måste upprätthålla solidariteten mellan medlemsstaterna i hela denna fråga. Tvåspårsstrategin kommer endast att fungera effektivt om staterna är helt insynsvänliga i sina förhandlingar med USA. USA borde inom kort lägga fram genomförandebestämmelserna för den avsiktsförklaring som medlemsstaterna har undertecknat med USA, eftersom dessa genomförandebestämmelser uppenbarligen är nödvändiga och det kommer att vara vårt ansvar att utvärdera dem.

Slutligen kommer kommissionen, i nära samarbete med ordförandeskapet, att fullfölja sin långvariga dialog med USA. Förbindelserna mellan Europeiska unionen och USA på detta område kräver ett tryggt och grundläggande partnerskap. Våra medborgares säkerhet kräver gemensamma åtgärder som skyddar de grundläggande rättigheterna. Enligt min åsikt är den bästa möjliga kompromissen att förhandla om ett mandat. Det ger medlemsstaterna friheten att förhandla med USA i frågor där de har företrädesrätt, till exempel samarbete och informationsutbyte mellan underrättelsetjänster, men det är naturligtvis också upp till oss att se till att alla unionens medborgare kan resa till USA. Utvidgningen av programmet för viseringsundantag har kritiserats i USA:s kongress, men jag tror att vi med stöd av Europaparlamentet och ministern kommer att kunna upprätthålla ställningen för EU, som beslutsamt värnar om lika behandling för alla sina medborgare.

Det är vad jag kan säga till parlamentet i förmiddag. Jag kommer nu att noga lyssna till era anföranden, vilka kommer att klargöra de kommande förhandlingarna.

Urszula Gacek, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag välkomnar varmt rådets och kommissionens initiativ, varigenom tydliga och insynsvänliga principer kommer att fastställas för bilaterala avtal om viseringsfria resor mellan unionens medlemsstater och USA.

I början av året började vissa otåliga medlemsstater att förhandla med USA på egen hand, utan unionens samtycke. Andra länder valde att vänta på att principerna skulle regleras på unionsnivå, eftersom de förstod att de skulle befinna sig i en starkare position om de kunde räkna med hela EU:s stöd. Ett starkt budskap har sänts till USA i dag, vilket har klargjort att påtryckningar inte får utövas på enskilda medlemsstater om att överträda gemenskapsprinciperna. Detta gäller också känsliga frågor som inte omfattas av unionsbestämmelserna, som exempelvis offentliggörande av uppgifter om passagerares förflyttningar. Det viktiga är att det nu är möjligt för enskilda medlemsstater att förhandla med USA separat. Det rör sig om just de länder som är mest motiverade att garantera viseringsfria resor för sina medborgare. Dessa länder måste dock komma ihåg den ståndpunkt som utarbetats gemensamt och som bygger på principen om ömsesidighet, och också kravet att hålla kommissionen informerad om hur förhandlingarna framskrider.

Bollen ligger nu främst hos USA. Jag uppmanar USA att noga överväga kriterierna för hur viseringar beviljas medborgare från östra Europeiska unionen. Stämmer det verkligen att en stor andel av dessa medborgare är möjliga illegala invandrare som inte vill lämna USA när deras visum löpt ut? Det är faktiskt skälet till att den stora merparten av alla visumansökningar avslås, och inte det möjliga säkerhetshotet. Östeuropa är trots allt knappast en grogrund för fundamentalistiska islamiska terroristgrupper. Östeuropas medborgare lockades tidigare att bo i USA illegalt av ekonomiska skäl. Situationen har nu förändrats dramatiskt. Östeuropéerna har kunnat arbeta lagligt i det gamla EU från tidpunkten för EU-anslutningen. De kan arbeta här utan att bryta mot lagen och utan att behöva vara rädda för invandringsmyndigheterna.

Mot bakgrund av dessa förändringar är USA:s negativa inställning allt svårare att förstå för dessa medborgare. USA:s ståndpunkt skadar också bilden av landet utåt. Därför ligger det också i USA:s intresse att snabbt slutföra förhandlingarna och se till att viseringskravet för unionsmedborgare förpassas till historien.

Claudio Fava, för PSE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill välkomna rådets ordförande och kommissionsledamoten. Som grupp välkomnar vi rådets godkännande av ett förhandlingsmandat som äntligen kommer att göra det möjligt för kommissionen att förhandla om införlivandet av alla medlemsstater – jag uppberor, alla medlemsstater – i det nya programmet för viseringsundantag, med de ändringar som antogs av USA:s kongress förra året.

Vi vill samtidigt beklaga att USA:s regering beslutade att inleda bilaterala förhandlingar med de länder som nyligen anslutit sig till Europeiska unionen. Det beslutet kan varken stödjas i fråga om förtjänst eller metod.

Vår grupp anser att USA är en grundläggande partner i kampen mot terrorismen, men samtidigt anser vi att USA:s regering måste respektera EU:s politiska subjektivitet och befogenheter, som skrivits in i våra fördrag. Jag vill drista mig till att föreslå, herr kommissionsledamot, att EU:s medlemsstater borde påminnas om samma sak: de är denna europeiska subjektivitets tolkar och väktare.

Det är, liksom ni gjort, värt att komma ihåg att viseringspolitiken, liksom vår politik för asyl och för bekämpning av illegal invandring, är EU:s ansvar. Rådet har i första hand begränsat förhandlingsmandatet på så vis att inga bilaterala avtal kan förhandlas fram mellan en medlemsstat och USA i frågor som faller under EU:s behörighet, särskilt när sådana avtal ger de amerikanska myndigheterna tillträde till EU:s databaser.

Vi uppmanar nu kommissionen att arbeta för ett avtal, en övergripande lösning, som skulle bevilja medborgarna i alla EU-länder ett viseringsundantag som bygger på jämlik värdighet och framför allt ömsesidighet.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Detta mandat är mycket välkommet och vi kommer att invänta resultaten. Jag undrar också varför detta inte har uppnåtts under tidigare år och varför det är möjligt att uppnå nu. Låt oss hoppas att det kan genomföras.

Jag välkomnar också Dragutin Mates uttalande om att undantag från viseringskravet måste gälla alla EU-medborgare och inte alla medlemsstater, och det är en rätt stor skillnad. I det sammanhanget vill jag också uppmärksamma förbudet för inresa till USA för människor med hiv. Jag hoppas att ni beslutsamt kommer att ta ställning för ett avskaffande av detta inreseförbud. Jag vill också be om er åsikt om uttalandena av Michael Chertoff i *Washington Post* den här veckan om att undantag från viseringskravet endast får göras om flygbolagen tar passagerarens fingeravtryck. Detta är ett helt nytt inslag och jag vill höra er åsikt om det.

Sedan kommer vi till passageraruppgifter (PNR). Om de amerikanska PNR-kraven går längre än vad som nu anges i avtalet mellan EU och USA, som hur som helst ännu inte har ratificerats, innebär det att avtalet omedelbart blir ogiltigt? I den frågan behöver vi veta vad som omfattas av genomförandeaftalen och jag undrar verkligen varför vi inte har fått någon information om det hittills. Jag tycker att det är en konstig situation.

Därefter kommer vi till det elektroniska systemet för resetillstånd och skyddet av personuppgifter. Jag är inte helt säker på att det har organiserats på lämpligt sätt. De tolv principer som vi har haft under tiden är naturligtvis bra. Men precis som med reglerna inom tredje pelaren, rambeslutet för själva EU, ligger problemet inte i principerna utan i den långa förteckningen över undantag från dem. Jag vill ha garantier på den punkten, och inte bara principer. Jag vill också veta hur det kommer att fungera i praktiken innan vi samtycker till att bara lämna över uppgifterna om alla till andra länder.

Sedan har vi frågan om den demokratiska legitimiteten. Hur ska ni garantera den demokratiska kontrollen? Jag anser att förslaget om en kommitté med experter varken är demokratiskt eller öppet. Enligt min åsikt är detta ett typiskt fall för parlamentarisk kontroll.

Slutligen hoppas jag att kommissionen och rådet har lärt sig sin läxa om att vi som en europeisk union är mycket starkare om vi är enade och inte söndrade, och om vi dessutom hanterar frågor av detta slag på ett öppet sätt med parlamentariskt stöd från Europaparlamentet.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill tacka kommissionen så mycket för alla dess ansträngningar för att garantera lika behandling av alla EU-medborgare vid USA:s gränser. Jag anser dock att förhandlingarna om avskaffande av kravet på amerikanska visum ger en tydlig fingervisning om EU:s begränsningar.

Trots att Europeiska kommissionen haft fullt stöd, framför allt från de länder som anslöt sig till unionen 2004 och 2007, har samtalen brutit samman. USA ska underteckna bilaterala viseringsavtal med varje medlemsstat i tur och ordning, när det berörda landet endast och uteslutande följer USA:s lagstiftningskriterier i det hänseendet. Det är uppenbarligen lätt för kommissionen att begränsa medlemsstaternas befogenheter. Detta sker ibland genom fördrag och ibland genom precedensfall. Det är mycket svårare att nå framgångar i förbindelserna med tredjeländer. Trots det starka stödet för kommissionens rätt till exklusiv representation valde vissa medlemsstater individuella förhandlingar. Mitt land hör inte till dem, men jag måste säga att jag inte alls är förvånad över deras agerande.

Dimitrios Papadimoulis, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman, herrar företrädare för kommissionen och rådet! Ni har varken berättat tillräckligt för oss eller övertygat Europaparlamentet. USA:s val att underteckna separata avtal i en fråga som faller under gemenskapens behörighet är en förolämpning mot

EU och borde beskrivas som en sådan. Tjeckiens beslut att underteckna ett sådant avtal är en överträdelse av gemenskapens domsrätt. Ingen har rätt att lämna personuppgifter om EU-medborgare till USA, eller till någon annan, utan kontroll av EU och Europaparlamentet. Det går utöver innehållet i PNR.

Jag uppmanar därför rådets medlemmar att notera att inte bara de nya medlemsstaterna berörs. Trots att Grekland var en av de första femton EU-medlemsstaterna behöver grekiska medborgare fortfarande visum för att resa till USA. Vi måste stoppa detta, men genom en enda strategi som inte överträder skyddet av medborgarnas personuppgifter. Vänligen införliva detta i er slutliga ståndpunkt.

Jana Bobošíková (NI). -- (CS) Mina damer och herrar! I parlamentet företräder jag medborgarna i Tjeckien, som just nämndes. Tjeckien tog initiativ till vissa medlemsstaters bilaterala förhandlingar om amerikanska viseringar. Jag misstycker starkt till Europeiska kommissionens oberättigade kritik av mitt lands utrikespolitik. Kommissionen har på ett arrogant sätt överskridit sina faktiska befogenheter och undertryckt subsidiaritetsprincipen och principen om jämlikhet för unionens medlemmar. Låt mig också påminna er om att de bilaterala viseringsförhandlingarna endast var Tjeckiens reaktion på kommissionens totala avsaknad av resultat i frågan om viseringsundantag för de nya medlemsstaterna. Kommissionen borde inse att även om den är ett verkställande organ med hög status finns det många områden där den måste respektera parlamentets och de enskilda medlemsstaternas politiska vilja.

Om Europeiska kommissionen slutligen vill vara en skiljedomare för unionens flygbolagssäkerhet inom ramen för amerikanska visum borde den inte tillrättavisa de länder som gör insatser, genom informationsutbyte, för att förstöra terroristernas planer. Den borde tvärtom kritisera de länder som utan skrupler förhandlar med företrädare för Libyen eller Hamas, bland andra.

Carlos Coelho (PPE-DE). -- (PT) Herr talman, herr Mate, herr Barrot, mina damer och herrar! Den 10 mars framförde jag här i kammaren mina farhågor om den här frågan. Jag ansåg då och jag anser fortfarande att USA har valt en söndra- och härska-strategi genom att föreslå bilaterala avtal inom ramen för sitt program för viseringsundantag. Flera medlemsstater har tyvärr inte kunnat motstå frestelsen att försöka att göra snabbare framsteg, och har glömt att den gemensamma viseringspolitiken tveklöst är ett område som faller under gemenskapens behörighet, och att de måste respektera solidaritetsprincipen i fördraget.

När dessa medlemsstater anslöt sig till Europeiska unionen åtog de sig att respektera hela gemenskapsregelverket, eftersom de samtyckte till att dela sin suveränitet i gemensamma frågor där en europeisk strategi bör vara rådande. Undertecknandet av dessa bilaterala avtal har därför utgjort ett precedensfall som helt och hållet strider mot den anda som den europeiska integrationen bygger på.

Jag gratulerar rådet till det förhandlingsmandat som kommissionen tilldelades den 18 april. Vi måste förhindra att denna process försvagar den europeiska förhandlingspositionen. I mars hävdade jag att det hade varit bättre att välja att frysa de bilaterala avtalen till dess att förhandlingarna mellan kommissionen och USA hade slutförts. Jag uppmanar kommissionen och kommissionsledamot Barrot att inte kompromissa om en sådan här fråga av gemensamt intresse. Jag uppmanar dem att noga övervaka alla medlemsstaters initiativ, och att inte tveka att vända sig till EG-domstolen om gemenskapslagstiftningen överträds, och framför allt att hålla parlamentet informerat om utvecklingen i denna situation och om de olika medlemsstaternas solidaritetsnivå, eller brist på solidaritet.

Martine Roure (PSE). - (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! Vi välkomnar att rådet slutligen har gett Europeiska kommissionen mandat att förhandla med USA om att inkludera de tolv länder som för närvarande är uteslutna från programmet för viseringsundantag.

Det är också ett gott tecken att förhandlingar, vid sidan av de nämnda förhandlingarna, inleds om det elektroniska systemet för resetillstånd och om uppgiftsutbyte. Men kommer detta mandat verkligen att göra det möjligt att stoppa de bilaterala förhandlingarna, till förmån för ett verkligt europeiskt tillvägagångssätt? Låt oss hoppas det.

Jag vill återigen påminna er om att inga bilaterala förhandlingar om viseringsundantag och inga förhandlingar om uppgiftsutbyte med USA, som till exempel passageraruppgifter, är godtagbara, och att endast avtal på EU-nivå kan övervägas.

Omfattar detta förhandlingsmandat också en allmän överenskommelse om skydd av personuppgifter? Det är vad jag vill fråga, för den amerikanska lagstiftningen utesluter fortfarande EU-medborgare och skyddar dem inte. Slutligen vill jag påpeka att Schengens informationssystem och informationssystemet för viseringar

inrättades för särskilda ändamål och att tillgång för tredjeländer till uppgifterna i dessa system skulle utgöra en överträdelse av principerna om ändamålsenlighet och proportionalitet. Vi litar alltså på er.

Gérard Deprez (ALDE). - (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill göra ett par korta påpekanden.

Till att börja med välkomnar jag kommissionsordförandens och medlemsstaternas ansträngningar som gjort det möjligt att godkänna ett verkligt förhandlingsmandat den 18 april. Frågan har hanterats på ett oorganiserat sätt och till och med på ett katastrofalt sätt på sista tiden, och detta är goda nyheter för alla EU-medborgare.

Jag vill dock nämna två punkter som kommissionsledamoten redan tagit upp. Herr talman, herr kommissionsledamot! Det är inte rätt att de genomförandebestämmelser som förhandlats fram mellan vissa medlemsstater och USA för tillfället inte tillåter någon som helst insyn. Det kanske inte förvånar USA, men det är oacceptabelt för medlemsstaterna. Jag vänder mig särskilt till Tjeckien, som snart kommer att ta över unionsordförandeskapet och borde föregå med gott exempel. Även om förhandlingsmandatet innehåller mycket tydliga regler om uppgiftsskydd anser jag fortfarande i denna känsliga fråga att båda parter krav, och i synnerhet våra, endast kan tillgodoses genom ett verkligt transatlantiskt avtal, inte bara fastställandet av tolv principer, utan ett verkligt transatlantiskt avtal, som jag skulle föredra att en gemensam dataskyddsmyndighet övervakar.

Guntars Krasts (UEN). - (LV) Tack, herr talman! Jag vill ta detta tillfälle i akt att framföra min tacksamhet till Europeiska kommissionen för att den företräder de nya medlemsstaternas intressen i samtalen med USA om införandet av ett program för viseringsundantag. Kommissionen har kontinuerligt haft denna fråga på sin dagordning. Efter samtalen mellan Europeiska unionen och USA i mars kan vi med tillfredsställelse konstatera att framsteg har skett när det har gått att lösa eventuella konflikter med enskilda medlemsstater som inleder bilaterala samtal med USA om införande av program för viseringsundantag. USA bevarade som vi vet ståndpunkten att den endast kommer att avskaffa viseringssystemen i bilaterala samtal med varje enskild medlemsstat. Vi borde därför välkomna resultaten från toppmötet i mars mellan EU och USA, då en överenskommelse nåddes om tvåspårsstrategin. Detta borde i den nuvarande situationen betraktas som en idealisk lösning, som oskadliggör eventuella motstridiga politiska linjer. De medlemsstater som för närvarande för samtal med USA om införande av program för viseringsundantag har ett stort intresse av den överenskommelse som nåddes med USA vid toppmötet i mars om ett framgångsrikt genomförande, senast i juni i år, av det elektroniska systemet för resetillstånd och samordningen av dess införande med det planerade EU-systemet. För dessa medlemsstater skulle alla förseningar innebära att införandet av programmen för viseringsundantag med USA skulle fördröjas. Tack.

Vladimír Remek (GUE/NGL). - (CS) Mina damer och herrar! Mina väljare i Tjeckien undrar också om den mängd personuppgifter och information som USA, i sin proklamerade kamp mot terrorismen, kräver för att bevilja visum är godtagbar. Samtidigt vill jag påminna er om att Europeiska unionen inte har varit tillräckligt aktiv när det har gått att förespråka de nya medlemsstaternas rättmätiga intressen angående USA:s viseringsundantag. Rädslan för att komplicera viseringsförbindelserna för unionens gamla medlemsstater spelade bara de tjeckiska tjänstemän, som såg till sina egna intressen, i händerna.

Dessutom är det ett tämligen slående sammanträffande, även om regeringen i Prag förnekar detta, att USA är villigt att undanta våra medborgare från viseringskravet precis när den försöker att få Tjeckiens samtycke till att placera en radarbas och en missilsköld i Tjeckien. Även om det är tydligt att detta är ett rent sammanträffande och att den tjeckiska regeringens goda vilja belönas med ömsesidiga gester av USA, är det logiskt att misstänka en politisk handel med landets suveränitet.

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr talman! Hela denna debatt om viseringsundantag mellan USA och EU framstår allt mer som en hallucination. Ett antal nya medlemsstater har lyckats underteckna bilaterala avtal med USA. För dem var det snabbare och uppenbarligen enklare än att vänta på ett generellt avtal med hela EU. Amerika ställer upp ett antal villkor för viseringsundantag inom ramen för kampen mot terrorismen. Vari ligger problemet?

Eurofederalisterna säger att det är en EU-behörighet att underteckna viseringsavtal. I den tidigare debatten om ämnet sa en ledamot i gruppen Europeiska folkpartiet (Kristdemokrater) och Europademokrater att det som kallas europeisk solidaritet måste gå före och att detta helt enkelt måste förklaras för människorna i de berörda medlemsstater som drabbas. Ideologi måste tydligen gå före praktiskhet. Det är medlemsstaternas ansvar och det måste förbli medlemsstaternas ansvar att själva besluta vilka som reser in på deras territorium och under vilka villkor, och viseringspolitiken är en grundläggande del i det.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Tack, herr talman! Avskaffandet av inresevisum till USA är en mycket viktig prioritering för våra medborgare och vi misstar oss om vi tror att så inte är fallet. Det är en viktig prioritering, eftersom resor utan visum är enklare och också billigare – för alla resenärer. Det är också viktigt eftersom vi inte längre kan fördrå den orättvisa situationen att hälften av EU:s länder inte behöver visum för att resa till USA, medan andra hälften behöver det. Man måste befinna sig i den situationen att man behöver ett visum för att få resa till USA för att förstå precis hur viktigt det är att viseringskravet avskaffas. Alla ansträngningar från alla håll att avskaffa viseringar är alltså goda, positiva och måste stödjas, inte kritiseras. Vad som är viktigt är inte vem som lyckas avskaffa visumet för de tolv länder som fortfarande behöver det. Det viktiga är att det avskaffas. Därför måste de barnsliga tävlingarna mellan kommissionen och medlemsstaterna om vem som är behörig att förhandla med USA upphöra. Vid sidan av den juridiska jargongen finns en verklighet – verkligheten att USA har gamla och starka bilaterala band till medlemsstaterna och att det är självklart att diskussionerna ska hållas med dem direkt. Å andra sidan är det tydligt att kommissionen har en uppgift – ja en uppgift att fortsätta att öka påtryckningarna i rätt riktning. Men samtidigt vet vi alla att USA hittills har föredragit att tala med enskilda länder, och kommissionen har faktiskt ännu inte lyckats själv. Det är därför viktigt att vi inte håller på och argumenterar om vem som har rätt att förhandla, för då kommer vi att förlora och söndras i stället för att bli starkare. Därför förespråkar jag en tvåspårsstrategi, för vad som är viktigt är att vi stödjer varandra så att visumet avskaffas, utan fördröjningar och för alla EU-medborgare.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Herr talman, mina damer och herrar! Ni har lagt fram det ökända tvåspårsprogrammet för viseringsundantag för oss. Enligt detta program ska USA göra undantag till ett privilegium och ratificera de särskilda krav som ska påföras Grekland och de nya medlemsstaterna som, med EU:s godkännande naturligtvis, måste lämna ännu känsligare passageraruppgifter än vad som generellt och i teorin krävs för PNR. Till och med omedelbar tillgång till medborgarnas brottsregister kommer att omfattas. Ert svar är att detta inte faller under gemenskapens behörighetsområde och att varje medlemsstat bör agera som den vill. Med andra ord lämnar ni hälften av medlemsstaterna exponerade för brutala hot om att lämna personuppgifter, vilket USA inte kräver från den andra hälften av medlemsstaterna. Detta har hur som helst uttryckts på ett lämpligare, men också mer cyniskt sätt av Paul Rosenzweig, USA:s berörda biträdande sekreterare. Han sa så här i den amerikanska senaten den 28 februari:

”De åtta ansökarländerna (...) har starka incitament att åta sig att genomföra samtliga säkerhetsnormer”.

(EL) Med andra ord är dessa länder så desperata att få visum att vi kan tvinga dem till vad som helst.

Herr kommissionsledamot! Enligt ordalydelsen och andan i EU:s gemensamma visumpolitik ska dock den nuvarande statusen med visum eller inte visum inte bara beviljas alla, utan alla medborgare har också rätt till detta enligt samma villkor. USA har varit politiskt starkt nog att avskaffa den gemensamma europeiska politiken. I rådet och kommissionen har ni tyvärr inte haft den politiska viljan att stoppa dem.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – (NL) Herr talman! När det gäller programmet för viseringsundantag är uttalandena helt ärligt inte lugnande och ett antal frågor har redan bekräftat det antagandet. Tidigare versioner av kommissionens mandat har reducerats ytterligare. Detta är kort och gott ett dåligt resultat. Hur som helst har sex medlemsstater, och nu också eventuellt Malta, undertecknat samförståndsavtal med USA. Genomförandebestämmelserna är ännu inte kända och därför är innehållet i den nationella politiken inte alls tydligt.

Jag har följande fråga om detta, och kommissionens ynkliga mandat: Varför ingår medlemsstaterna egentligen i Europeiska unionen? Finns det något sådant som gemenskapsanda? Vi kan bara stå upp emot amerikanerna om de 27 medlemsstaterna agerar på samma sätt. Vi som union måste sända ett starkt budskap till andra sidan Atlanten. Vi måste ha modet att dra nytta av vår starka förhandlingsposition. Med all vederbörlig respekt tycker jag att vissa medlemsstaters uppförande på denna punkt är oacceptabelt. Argumentet att kommissionen har gjort för små framsteg under de senaste åren för de berörda medlemsstaterna låter ju bra, men det är oproportionerligt när det gäller det beteende som uppvisats. Det är hög tid att agera för oss själva och att inte bara låta USA bestämma. På det sättet gör EU sig helt uppriktigt till fullständig åtlöje.

Marek Aleksander Czarnecki (UEN). – (PL) Herr talman! Jag vill tacka Europeiska kommissionen, och särskilt kommissionsledamot Frattini, som tyvärr inte kan närvara i dag. Kommissionsledamot Frattini gjorde det mycket klart under förhandlingarna att viseringsfrågorna faller under EU:s behörighetsområde och att de länder som förhandlar med USA bryter unionens solidaritet.

Hittills har fjorton av unionens rikaste medlemsstater, tillsammans med Slovenien, utnyttjat detta privilegium, men alla unionens medlemsstater hoppas på detsamma, framför allt medlemsstaterna i den del av Europa

som jag kommer ifrån. Enhällighet är en nödvändig förutsättning för en slutgiltig lösning av viseringsfrågorna till förmån för alla unionens medlemsstater. Det bästa tillvägagångssättet tycks vara att agera gemensamt genom en enda företrädare, nämligen kommissionsledamot Frattini. Han har visat sin vilja att kämpa för lika behandling av alla unionsmedborgare. Denna strategi visar också att unionen kan agera samfällt. Det är likväl olyckligt att vissa länder har varit redo att fatta oberoende beslut i denna fråga och att underteckna individuella samförståndsavtal med USA.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Undertecknandet av ett avtal mellan USA och ett enskilt land om programmet för viseringsundantag (Visa Waiver Program) kommer att visa sig riskabelt. Det kommer att ge USA tillgång till EU:s databaser med resenärers personuppgifter, skatteuppgifter och till och med brottsregister. Medlemsstaterna borde vara särskilt försiktiga här, eftersom frågor som faller under gemenskapens jurisdiktion berörs, som till exempel Schengenfördraget och EU:s gemensamma viseringspolitik. Därför motsätter jag mig helt och hållet Tjeckiens initiativ att underteckna ett bilateralt samförståndsavtal med USA.

Andra länder har följt Tjeckiens exempel. Samförståndsavtal har redan undertecknats av Estland, Lettland, Ungern, Slovakien och Malta. Jag uppfattar kommissionsledamotens förklaringar och uttalanden som otillfredsställande, eftersom han inte svarade på vad som kunde hända om de avtal som de nämnda länderna redan har undertecknat innehåller aspekter som strider mot de europeiska ståndpunkterna.

Mitt land, Grekland, är en av EU:s femton ursprungsmedlemmar. Trots att Grekland omfattas av visumkravet har man inte undertecknat något avtal. För om vi verkligen anser, herr kommissionsledamot, att varje medlemsstat inom EU kan göra vad den anser tjänar sina intressen, då finns det ingen union.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Herr talman! På Ungerns vägnar och för de andra nya medlemsstaternas räkning måste jag invända mot den kritik och de anklagelser som framförts här. Europeiska unionens äldre medlemsstater lämnar de nya medlemsstaterna att klara sig själva. Den europeiska solidariteten fungerar inte – varken mot de nya medlemsstaterna eller mot Grekland. Därför är alla dessa kritiska anmärkningar obegripliga. Det finns ett särskilt område där solidariteten inom Europeiska unionen inte har fungerat och inte fungerar, och det är oerhört viktigt att denna fråga kanske kan lösas en gång för alla. Vi måste kunna klargöra vilken behörighet medlemsstaterna har och vilka behörigheter gemenskapen har, när vi förhandlar om viseringsfria system. Vi hoppas att Ungern och alla de övriga nya medlemsstaterna i år slutligen kommer att åtnjuta samma rättigheter, som till exempel att kunna resa utan visum till USA, liksom de gamla medlemsstaterna gör. Den nuvarande debatten visar att solidariteten inom Europeiska unionen inte fungerar. Tack för er uppmärksamhet.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). - (EN) Herr talman! För mig är det uppenbart att EU fortfarande inte har något att säga till om i förhandlingarna med USA. Tvåspårsstrategin är bara ett bevis för rådets och kommissionens underlåtenhet att skydda de europeiska intressena och medborgarna.

Det faktum att medlemsstaterna får klara sig själva och förhandla bilateralt med USA undergräver vår trovärdighet och styrka på den internationella arenan och kan inverka negativt på våra medborgare, vars uppgifter kan lämnas ut utan någon demokratisk kontroll.

Jag anser att medlemsstaterna borde agera på EU-nivå och jag vill att kommissionen ska visa beslutsamhet och få vår amerikanska partner att förstå att lika rättigheter och lika behandling inte är förhandlingsbart.

Det elektroniska system för resetillstånd som kommer att införas skulle kunna vara en positiv utveckling, eftersom ansökningarna skulle utvärderas mot bakgrund av varje individ och inte personens ursprungsland. Det vore ett första steg mot lika behandling.

Oavsett nationalitet måste vi förverkliga ett EU utan inre gränser och garantera lika behandling för alla EU-medborgare.

Józef Pinior (PSE). - (PL) Herr talman! Den viktigaste fråga som vi för närvarande måste hantera omfattar uppnåendet av en överenskommelse om viseringar med USA, varigenom alla unionens medlemsstater skulle behandlas lika. Detta är en absolut grundläggande fråga. Polen förlitar sig till den gemensamma europeiska politiken i den här frågan. Jag anser att solidariteten mellan alla europeiska länder som företräds av Europeiska kommissionen är absolut grundläggande i detta fall. Låt oss hoppas att en sådan strategi kommer att innebära att man vid toppmötet den 12 juni slutligen kommer att enas om ett nytt viseringssystem som tillåter inresa till USA för Europeiska unionens samtliga medborgare på samma villkor.

Jag vill göra ytterligare ett påpekande. När Europeiska kommissionen utarbetar en politik för viseringssystemet måste den se till att de grundläggande principerna om europeiska rättigheter respekteras, så att Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna inte överträds när det gäller de personuppgifter som rör viseringssystemet.

Libor Rouček (PSE). - (CS) Mina damer och herrar! Huvudämnet för dagens debatt är jämlikhet, lika möjligheter och lika behandling. Vad gäller visum för resor till USA råder det fortfarande ojämlikhet, nästan 20 år efter kommunismens fall och fyra år efter de nya central- och östeuropeiska medlemsstaternas anslutning till EU. Dessa nya medlemsstater, tillsammans med Grekland, behöver fortfarande visum för att resa till USA. Även om jag tycker att det är skamligt anser jag också att det är USA som borde skämmas, och inte EU. Vi har trots allt ett demokratiskt land här som behandlar Polen, Tjeckien, Ungern och andra länder på det här sättet och samtidigt kallar dem sina närmaste allierade.

Vad gäller förhandlingen och förhandlingsmetoderna håller jag helt och hållet med mina kolleger om att EU måste inta en gemensam position. Det är det enda sättet att nå jämlikhet – både jämlikhet mellan EU:s medlemsstater och en ömsesidig jämlikhet mellan EU och USA, bland annat på områden som uppgiftsutbyte, skydd av personuppgifter etc.

Jan Zahradil (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Jag är glad över att vad vi alltid har sagt här har visat sig vara sant: ingen har överträtt åtagandena i sina avtal och heller inte EU-lagstiftningen eller unionens behörigheter, och bilaterala förhandlingar kan äga rum vid sidan av multilaterala eller EU-omfattande förhandlingar. Jag tar illa vid mig av att mitt land, Tjeckien, anklagas för att brista i solidaritet och insyn. Det stämmer inte alls. Vi uppfyller åtagandena enligt våra avtal, gemenskapslagstiftningen och subsidiaritetsprincipen korrekt och exakt vid behov, varken mer eller mindre. Jag vill också be vissa av mina kolleger i kammaren att inte föreläsa om den europeiska andan. Vi är alla likvärdiga européer: vi är alla européer i lika hög grad.

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Herr talman! Det stämmer faktiskt att visumpolitiken ingår i den gemensamma EU-politiken och det är min uppriktiga önskan att kommissionen ska visa sig effektiv inom ramen för det förhandlingsmandat som den beviljats. Låt oss hoppas att den når en bra överenskommelse, eftersom det skulle innebära en gemensam framgång.

Hittills har vi dock låtit oss splittras alltför lätt i den här frågan. USA har splittrat EU-medborgarna i två grupper. En kan kallas den högre gruppen, och de personerna kan resa in på amerikanskt territorium utan problem. Den andra gruppen bedöms vara underordnad, och dessa personer måste genomgå förfaranden som ofta är förödmjukande för att få resa in i landet.

Jag vill framföra min starka protest mot denna situation, och också nämna en situation som blir allt mer känd i USA. Visumfrågan är ett inslag i den amerikanska valkampanjen. Det är inte rätt att en av kandidaterna till exempel lovar att avskaffa visumkravet för mina landsmän, nämligen polackerna, och därigenom riktar in sig på den enorma polska befolkningsgruppen. Vi bör förhindra att detta sker.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag vill veta om kommissionen och rådet kommer att lämna en försäkran om att EU inte, som en del av förhandlingarna, kommer att ge tillgång till EU-databaser som Schengens informationssystem för viseringar (VIS). Som föredragande för VIS uppnådde jag ett allmänt förbud om överföring till tredjeland från VIS-databasen, och jag vill veta om detta äventyras på något sätt.

För det andra, medger kommissionen och rådet att om man slår in på denna återvändsväg med massövervakning och insamling av personuppgifter om alla – varav 99 procent kommer att vara helt oskyldiga – så riskerar det att ta fokus från strävan att fånga de 0,1 procent av resenärerna som kan utgöra en terroristfara eller vara misstänkta organiserade brottslingar?

I dag varnar en hög åklagare som bekämpar maffian i Italien för att maffians brottslighet sprider sina tentakler över Europa, eftersom den ignoreras, på grund av avsaknaden av ett verkligt gränsöverskridande samarbete och eftersom de straffrättsliga systemen inte fungerar tillsammans. Är inte detta vår främsta prioritet? Och detta görs inte eftersom det är mer komplicerat.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). - (RO) För närvarande har Europeiska kommissionen ökat sin förhandlingsmakt till följd av mandatet från medlemsstaternas inrikesministrar förra veckan.

Dessutom har vi avslutat en rad effektiva möten med amerikanska företrädare, varav det senaste var trojkmötet mellan Europeiska unionen och USA om rättsliga och inrikes frågor den 13 mars.

Jag anser att vi i så hög grad som möjligt borde insistera på de tre principer som antogs vid detta tillfälle, särskilt det gemensamma målet med viseringsundantag snarast möjligt.

Även om betydande framsteg har gjorts fortsätter antalet avslag i vissa medlemsstater att öka.

I Rumänien har andelen avslag nått 37 procent, vilket är nästan tio procent mer än förra året, trots att vårt land har blivit EU-medlem under tiden.

Denna utveckling hindrar oss tyvärr från att nå målet med 10 procent enligt programmet för viseringsundantag.

För närvarande kan endast gemensamma åtgärder från alla medlemsstater lösa denna ömsesidighetsfråga om viseringar mellan EU och USA.

Vi måste se till att vår ståndpunkt lagom till nästa toppmöte mellan EU och USA är enhetlig och kategorisk när det gäller viseringsundantag för alla EU-medborgare, utifrån en väletablerad plan.

Ioan Mircea Paşcu (PSE). - (EN) Herr talman! Såväl rådets som kommissionens avsikt med att betona sin beslutsamhet att förhandla med USA om avskaffandet av visum till förmån för alla EU-medborgare, samt de förberedande tekniska åtgärderna i detta avseende, är lovvärda. En skillnad har dock redan uppstått mellan de multilaterala förhandlingarna som EU förbereder sig för att inleda, vilket förmodligen kommer att ta tid, och de konkreta resultat som redan nåtts av vissa EU-länder genom bilaterala förhandlingar med USA. Vi strävar trots allt alla efter samma resultat – avskaffandet av visum för resor till USA. Det är bara det att vi ställts inför ett val – antingen att vänta på att de multilaterala förhandlingarna mellan EU och USA ska inledas och att visumen avskaffas senare, eller att inleda bilaterala förhandlingar med USA och få ett resultat mycket snabbare. Att tvinga EU:s medlemsstater att välja det mindre attraktiva alternativet till förmån för falsk solidaritet, som inte respekteras av många EU-medlemsstater när det gäller andra, mycket viktigare frågor – exempelvis energi – är åtminstone moraliskt felaktigt, särskilt eftersom hälften av EU:s medborgare redan är undantagna från visumkrav genom tidigare bilaterala förhandlingar med USA.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - (RO) Jag anser att det finns särskilda band mellan EU och USA. Merparten av medlemsstaterna är medlemmar i Nato och deltar gemensamt i upprätthållandet av säkerheten i Europa och andra länder när det behövs, utan åtskillnad.

Det finns ändå skillnader när det gäller beviljandet av inresevisum till USA, som bygger på kriterier som inte är tillräckligt tydliga och öppna för närvarande. Det huvudsakliga kriteriet, med mindre än 10 procent nekade visum, är ett kriterium som beror helt och hållet på de amerikanska medborgarna och inte på de medborgare som ansöker om visum.

EU-institutionerna har ännu inte lyckats slutföra förhandlingarna till förmån för EU-medborgarna. Således måste varje medlemsstat hitta egna metoder för att lösa situationen.

Att dessa förhandlingar har intensifierats under den senaste tiden och att de kan genomföras samtidigt av EU och medlemsstaterna är positivt.

Det är nödvändigt att förhandlingarna hänvisar till kriterierna för beviljande av visum. Endast tydliga och i synnerhet öppna kriterier kommer att ge medborgarna den information som krävs innan de inger visumansökningarna.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Beslutet att avslå en visumansökan beror uppenbarligen på USA:s statstjänstemän. Att koppla rätten till inresa till USA till procentandelen nekade visumansökningar leder till följande resonemang: låt oss göra vad vi vill, inget beror på er, men vi kommer att använda detta förfarande för att utsätta er för förödmjukande behandling och förfaranden, och för att tvinga er att godkänna ett sådant förnedrande system. Detta är helt enkelt oacceptabelt, och visar att inget partnerskap existerar och att vi i allt väsentligt befinner oss i en position där vi inte kan påverka någonting.

Jag hoppas dock att gemenskapens strategi för denna fråga och dess användning av andra instrument inom ramen för förbindelserna mellan EU och USA kommer att leda till en lösning på problemet.

Monika Beňová (PSE). - (SK) Vi välkomnar Europeiska kommissionens initiativ och ser det som ett steg mot att göra medborgarna i alla EU:s medlemsstater likvärdiga, även de medborgare som trots att de varit medlemmar i EU i fyra år i maj fortfarande omfattas av en sträng amerikansk visumpolitik.

Slovariens regering hör till dem som för bilaterala diskussioner med USA, i en genuin tro att den amerikanska regeringen till följd av dessa diskussioner kommer att agera snabbare och vara mer hjälpsamma.

Jag vore alltså mycket glad om Slovariens bilaterala förhandlingar i europeiska kretsar kunde uppfattas som ett positivt steg och som ett komplement till EU-institutionernas åtgärder, inte en ersättning för dem. Jag vill också betona att detta inte handlar om att våra regeringar känner sig förorättade. Vi vill att gemenskapens grundläggande principer ska respekteras, och jämlikhet mellan alla medborgare är en sådan princip.

Titus Corlăţean (PSE). - (RO) Rumänien är en av de EU-medlemsstater vars medborgare behöver visum för att resa in på USA:s territorium.

I motsats till andra länder har Rumänien hittills undvikit att inleda bilaterala förhandlingar med USA, även om partnerskapet med detta land och närvaron av rumänska trupper i Irak och Afghanistan skulle ha berättigat Rumänien att kräva bilaterala lösningar på visumfrågan.

Jag stöder en gemensam strategi för EU:s medlemsstater och kräver att Europeiska kommissionen snabbt hittar en lösning för att avskaffa USA:s visumkrav för EU-medborgare, däribland rumäner.

En verklig, konsekvent och effektiv förhandlingsansträngning krävs av Europeiska kommissionen. Annars kommer Rumänien att, mot bakgrund av de påtryckningar som utövats mot den rumänska allmänna opinionen, i slutändan tvingas att hitta en snabb lösning med bilaterala förhandlingar med USA, precis som andra EU-medlemsstater som har löst problemet med amerikanska visum utan att beakta Bryssels gemensamma ståndpunkt.

Slutligen beklagar jag att Franco Frattini inte är närvarande under debatten, eftersom han skulle ha tvingats kämpa för en korrekt behandling av och fri rörlighet för EU:s medborgare och rumänska medborgare, och inte främja en politik som är diskriminerande för rumänska medborgare, gemenskapsmedborgare som lever och arbetar i Italien, varav de flesta är väl integrerade i det italienska samhället.

Dragutin Mate, rådetets ordförande. - (SL) Jag ska försöka att ge svaren på vissa dilemma och frågor som ni särskilt lyft fram. Till att börja med vill jag säga att det är oerhört viktigt att samförstånd nåddes vid det senaste rådsmötet den 18 april, och att kommissionen har beviljats ett mandat att inleda förhandlingar. Detta är oerhört viktigt för att vi ska kunna arbeta på ett sådant sätt som ni själva har gett uttryck för flera gånger här i dag, och i en sådan anda att alla EU-medborgare får lika rättigheter och naturligtvis samma skyldigheter.

Om jag nu ska ta upp vissa särskilda frågor som har nämnts här i dag, vill jag säga att i början av förhandlingarna kunde vi inte, så som redan nämnts av en parlamentsledamot, godkänna en strategi som på sätt och vis har påtvingats Europa. Jag vill säga att vi, kanske under de inledande påtryckningarna då denna strategi infördes, lyckades motstå den. Vi har slutfört avtalen, vi har hittat ett sätt att lösa detta, vi har åstadkommit en tvåspårsstrategi för samarbetet inför framtiden och därför har vi på ett sätt klargjort, både för USA och EU:s medlemsstater, hur vi kan samarbeta och var gränserna går för vad som är acceptabelt och inte.

Jag vill särskilt ta upp frågorna om fingeravtryck, och naturligtvis de dilemma som vissa av Europaparlamentets ledamöter har, främst som EU-medborgare. Det är absolut nödvändigt att vi inte blandar ihop de två systemen – det elektroniska systemet för resetillstånd och PNR. PNR-systemet kommer att förbli oförändrat, likadant som det är nu, likadant som det har antagits och utprovats, och detta handlar inte om att fingeravtryck tas på resebyråer eller på andra ställen. Denna fråga är som den är, och den är varken föremål för diskussion eller för förändring. Jag anser att detta verkligen är mycket viktigt.

Angående uppgiftsskydd och det arbete som sker i en högnivåexpertgrupp måste jag säga att under hela den tid då jag lett ministerrådet och varit rådets ordförande så har jag i mina kontakter med utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor agerat oerhört öppet. Jag har lämnat två rapporter om denna fråga till de behöriga utskotten, och har i dag redogjort för de aktuella frågorna, också i parlamentet.

Jag anser att vi i detta första skede har agerat i linje med principen att ta reda på vilka problemen är, vilka de gemensamma problemen är, och vilka de gemensamma principerna är, om det finns några, och var det inte finns några sådana principer. Utifrån detta kommer vi sedan att kunna gå vidare med andra åtgärder. Andra åtgärder och förhandlingar kommer att inledas under 2009, och det är oerhört viktigt, under förutsättning att de alls inleds, att vi, parlamentet, rådet och kommissionen, har en gemensam utgångspunkt. Det är bara så vi kan samla tillräckliga krafter för att nå en överenskommelse. Jag tror att också parlamentet har beslutat att denna överenskommelse är oerhört viktig för oss, så att vi har ett skyddsnet när det gäller uppgiftsskydd,

och så att vi inte måste ta upp denna fråga igen varje gång vi förhandlar om ett avtal, och detta är vårt mål. Dessa förhandlingar handlade inte om att nå en överenskommelse. Vissa principer har studerats. Mot bakgrund av detta kan vi konstatera att tolv principer är i stort sett identiska, vilket vi redan visste. Om förhandlingarna skulle inledas kommer den princip som inte är identisk naturligtvis också att vara föremål för förhandling. Jag hoppas att våra ansträngningar kommer att bära frukt.

Jag vill också lyfta fram frågan om samarbetet mellan medlemsstaterna, kommissionen och ordförandeskapet angående samförståndsavtalen, de fortsatta samtalen och genomförandeprogrammen. Det bör tydligt påpekas att samförståndsavtalen inte är några avtal. Samförståndsavtal är uttryck för en politisk vilja – att ett land önskar ett viseringsundantag. De innehåller inte några inslag som skulle ge detta dokument samma status som ett internationellt avtal.

Vad gäller vidare samtal och genomförandeavtal och/eller genomförandebestämmelser har vi mycket intensiva förbindelser med medlemsstaterna. För flera dagar sedan förde jag till exempel mycket öppna samtal med Jan Langer från Tjeckien, om dessa samtal och om hur de fortlöper. I detta skede finns ännu inga skriftliga dokument om samtalen och de genomförandebestämmelser som USA skulle ge några av medlemsstaterna.

Enligt min åsikt är det ytterst viktigt att medlemsstaternas arbete, såväl som kommissionens och ordförandeskapets, förblir öppet. Endast i en sådan triangel, och naturligtvis också inom vissa områden där samarbete med Europaparlamentet sker, kan ett lämpligt sätt att hantera denna fråga hittas. Jag anser dock att vi borde låta kommissionsledamoten, den vice ordföranden, svara på flera frågor som faller under kommissionens behörighetsområde.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Vi måste avhjälpa en situation som är orättvis. Vi kan inte ha två kategorier EU-medborgare, en som måste ha visum och en annan som har viseringsundantag. Jag tror att detta är en djupt rotad åsikt som vi alla delar.

För det andra tror jag personligen på kraften hos enhetliga förhandlingar. EU är mycket starkare när det agerar samfällt, och när alla dess medlemmar uppvisar solidaritet. Liksom Dragutin Mate vet vågade jag påpeka, angående en annan fråga som relativt sett faktiskt inte alls liknar denna, nämligen frågan om Open Skies, att det var för att kommissionen hade ett mandat vid en särskilt tidpunkt som vi lyckades åstadkomma första skedet av Open Skies.

På samma sätt tror jag alltså på kraften hos enhetliga förhandlingar och jag måste säga att vi tillsammans med Dragutin Mate verkligen kommer att arbeta hårt och med stor beslutsamhet.

Jag vill lägga till att kommissionen ändå har inrättat ömsesidiga arrangemang med ett antal icke-medlemsländer tidigare. Våra arrangemang har tillåtit oss att nå goda resultat med Kanada, Australien och andra länder, så det finns inget skäl till att vi inte skulle kunna stoppa denna diskriminering.

Jag borde förklara att kommissionen redan kommer att ha företrädare på plats i Washington på tisdag och onsdag för att formellt inleda förhandlingarna. Med andra ord visar det på vår beslutsamhet att genomföra detta mandat fullt ut. Det är vad jag kan säga om denna första punkt.

Jag vill nu svara på frågorna från i synnerhet Gérard Deprez om genomförandeavtalen. Liksom Dragutin Mate just sagt har vi inte ännu några genomförandeavtal, så det är mycket svårt att bedöma dem. Det kommer dock förvisso att vara vårt ansvar då att bedöma dem noga mot bakgrund av gemenskapsbestämmelserna. Jag vill lägga till att vi kommer att agera öppet, gentemot parlamentet i synnerhet, i våra förhandlingar med USA, men medlemsstaterna – och jag anklagar inte någon medlemsstat – alla medlemsstater som för bilaterala samtal måste också uppfylla denna öppenhetsplikt. Vi behöver ett ömsesidigt förtroende om vi ska vara effektiva. Det måste jag betona.

Om genomförandeavtalen senare leder till saker och ting som inte är acceptabla med hänsyn till gemenskapslagstiftningen kommer vi naturligtvis att undersöka vad som måste göras, men något kommer vi att göra.

För det tredje har några av er nämnt frågan om uppgifter. Jag vill trots allt påpeka att utbytet av personuppgifter inom ramen för PNR styrs genom 2007 års avtal mellan EU och USA. Dessa bestämmelser finns, och vi är för tillfället bundna av dem och det finns inget skäl att tvingas utstå hotelser från våra amerikanska vänner. Därför noterade jag i förbigående det som Gérard Deprez sa om att det i slutändan, genom ett allmänt transatlantiskt avtal, utan tvekan vore användbart med en oberoende myndighet som kan övervaka uppgiftsskyddet.

Detta är ett fåtal förklaringar, men jag kan verkligen tala om för er att parlamentet naturligtvis kommer att hållas ordentligt informerat om våra förhandlingar, och att vår styrka kommer att komma av ett fullständigt interinstitutionellt avtal som kommer att visa våra amerikanska vänner att Europeiska unionen nu avser att fullt ut kräva rättvis behandling för alla sina medborgare, och detta med osviktig beslutsamhet.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under sammanträdesperioden i maj i Strasbourg.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar ordförandeskapets uttalande om lika behandling av alla EU-medborgare. Det är dags att kommissionen får ett parlamentsmandat att nå en omfattande överenskommelse om programmet för viseringsundantag för EU och USA. Syftet är att ordna säkert viseringsfritt resande för alla EU-medborgare utan undantag snarast möjligt. Vi förväntar oss också att kommissionen ombesörjer maximal insyn under förhandlingarna. I detta skede ser vi ingen anledning för USA att insistera på framläggande av ytterligare uppgifter. Det är också viktigt att elektroniska verktyg kan användas av medborgarna för att lämna in visumansökningar och personuppgifter.

Flera kolleger har visat irritation över vissa medlemsstaters åtgärder för att påskynda ingåendet av viseringsfria avtal med de amerikanska myndigheterna genom bilaterala samråd. Detta splittrar inte EU. Låt oss inte glömma att praktiskt taget alla äldre medlemsstater redan åtnjuter viseringsfria inresor, medan praktiskt tagit alla nya medlemsstater saknar denna möjlighet.

Samförståndsavtal som undertecknats av dessa stater ska betraktas som handlingar av politisk vilja på vägen mot ett viseringsfritt system, och de är verkligen inga separatistavtal.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.25 och återupptogs kl. 11.30.)

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

4. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

4.1. Protokoll till stabiliserings- och associeringsavtalet mellan EG och f.d jugoslaviska republiken Makedonien (A6-0078/2008 Jacek Saryusz-Wolski) (omröstning)

4.2. Tillämpning av artikel 81.3 i fördraget på vissa grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden mellan linjerederier (konsortier) (kodifierad version) (A6-0089/2008, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)

4.3. Medling i privaträttsliga tvister (A6-0150/2008, Arlene McCarthy) (omröstning)

- Före omröstningen:

Arlene McCarthy, föredragande. – (EN) Herr talman! Det finns inga ändringsförslag till den gemensamma ståndpunkten. Det beror på det utmärkta samarbetet mellan parlamentet, rådet och kommissionen och i synnerhet på det arbete som utförts av mina skuggföredragande från PPE-DE-gruppen, Diana Wallis och Jean-Paul Gauzès, som intog en mycket bestämd linje med rådet och kommissionen.

Jag tror att det har gått över ett år sedan vi enades om detta förslag, men det var responsen från förlikningsexperterna och de yrkesverksamma inom denna sektor på parlamentets första online-samråd

någonsin som övertygade oss om förtjänsterna med denna lag. Jag vet att de nu kommer att välkomna dagens omröstning då dessa förslag införs i lagstiftningen.

Alltför ofta ser vi fall där ett äktenskap eller ett förhållande med barn går snett och där det slutar med att parterna får genomgå årtal med domstolsförfaranden och betala enorma advokatarvoden. En av mina väljare med en grekisk partner samlade på sig advokaträkningar och tvingades att gå igenom domstolssystemet under tre år för att få tillbaka sina barn. Förlikning kan därför vara ett värdefullt verktyg för medborgarna för att få tillgång till domstolssystemet och eventuellt minska kostnaden för tvistlösning utan den ofta bittra processen med att gå till domstol.

Ett mervärde med detta är att domstolstid frigörs för fall som kräver en dom i domstol. Denna nya lag bör hjälpa människor i hela EU att få snabb och ekonomiskt överkomlig tillgång till rättvisa. Jag uppmanar därför ledamöterna att stödja andra behandlingen och öppna upp nya möjligheter till domstolsprövning och rättsmedel för medborgare i hela EU.

(Applåder)

Talmannen. – Jag vill påminna ledamöterna om att föredraganden har rätt att begära ordet i två minuter i kammaren, så kan alla vara snälla och utöva lämplig självkontroll. Jag tror dock att Reinhard Rack har begärt ordet i en ordningsfråga.

Reinhard Rack (PPE-DE). - *(DE)* Herr talman! Normalt sett skulle vi säga att vårt maskineri inte fungerar, men i detta särskilda fall är det hissarna som inte fungerar. En hel del kolleger väntar på att ta sig ner till kammaren. Eftersom det förhåller sig så vore det kanske förnuftigt att överväga att skjuta upp sådana uttalanden.

Talmannen. – Jag garanterar att allt kommer att göras för att få hissarna att börja fungera igen snarast möjligt eller låta kollegerna rösta i hissarna.

4.4. Europeiska satellitnavigeringsprogrammen (Egnos och Galileo) (A6-0144/2008, Etelka Barsi-Pataky) (omröstning)

4.5. Utökning av räckvidden för direktiv 2003/109/EG till att omfatta även personer som beviljats internationellt skydd (A6-0148/2008, Martine Roure) (omröstning)

4.6. Grönboken om det civila samhällets roll i narkotikapolitiken inom Europeiska unionen (A6-0073/2008, Giusto Catania) (omröstning)

4.7. Justering av den fleråriga budgetramen (A6-0157/2008, Reimer Böge) (omröstning)

4.8. Planering och genomförande av den tionde Europeiska utvecklingsfonden (A6-0042/2008, Marie-Arlette Carlotti) (omröstning)

4.9. 2007 års framstegsrapport om före detta jugoslaviska republiken Makedonien (A6-0059/2008, Erik Meijer) (omröstning)

- Före omröstningen:

Erik Meijer, föredragande. – *(EN)* Herr talman! Vytautas Landsbergis muntliga ändringsförslag tvingar mig att förklara den komplicerade situationen med ett namn.

”Fyrom” har aldrig varit namnet på ett land, utan kan endast vara en förkortning för ”Före detta jugoslaviska republiken Makedonien”. I mitt tidigare betänkande, som antogs vid parlamentssammanträdet den 12 juli 2007, beslutades det att användningen av denna förkortning inte skulle införas som ett namn, utan att man endast skulle använda de fem orden.

Slutsatsen var att vi ersatte alla andra termer i ändringsförslaget med "Före detta jugoslaviska republiken Makedonien".

Jag föreslår att vi håller fast vid denna linje. Det muntliga ändringsförslaget från Vytautas Landsbergis följer inte detta beslut. Jag förväntar mig att en överenskommelse med Grekland under 2008 kommer att lösa de olika synpunkterna på namnet för denna stat och att termen Fyrom sedan kommer att glömmas bort för evigt.

Vytautas Landsbergis (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi befinner oss i en knepig situation med en av våra grannar, när en vanligen existerande republik på den europeiska kontinenten officiellt kallas icke-existerande – endast "före detta" jugoslaviska republiken Makedonien" – enligt ett beslut från FN.

Innan Washington följer New York och begär att Georgien i Kaukasien ska kallas "före detta sovjetiska republiken Georgien", skulle vi kunna framföra vårt missnöje med denna typ av förfaranden och arbeta för att finna en lösning för "M.". Det är mitt övergångsförslag – inte att ersätta namnet med något "före detta", utan att rätta till situationen med texten i vårt betänkande genom att införliva en extra förklaring: "det land som kallas Fyrom".

Var snälla och ha lite humor och visa ert stöd. Vi borde hjälpa både Grekland och "M.".

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

4.10. Den kinesiska politiken och dess följder för Afrika (A6-0080/2008, Ana Maria Gomes) (omröstning)

- Före omröstningen om ändringsförslag 5:

Ana Maria Gomes, föredragande. - (PT) Herr talman! Jag vill lägga fram ett ändringsförslag till artikel 5, angående en mindre ändring av texten. Den nuvarande texten lyder:

(EN) "uppmunar därför EU att uppmuntra inrättandet av ett forum för afrikanskt partnerskap (African Partnership Forum) som omfattar samtliga större givare och investerare."

(PT) och enligt det ändringsförslag som jag lägger fram kommer meningen att lyda:

(EN) "uppmunar därför EU att se till att forumet för afrikanskt partnerskap (African Partnership Forum) omfattar samtliga större givare och investerare."

(PT) Detta ändringsförslag beror på att vi har insett att forumet för afrikanskt partnerskap precis har inrättats. Det här är därför en mindre ändring som återspeglar den nuvarande situationen. Detta ändringsförslag har lagts fram för alla kolleger och skuggföredragande och jag har inte informerats om några invändningar.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

5. Högtidligt möte – Slovenien

Talmannen. - *Spoštovani gospod predsednik Republike Slovenije.* Det är en stor ära att välkomna Republiken Sloveniens president till Europaparlamentet här i Strasbourg i dag. Välkommen, herr president.

Slovenien anslöt sig till Europeiska unionen den 1 maj 2004 och innehar för närvarande rådsordförandeskapet. Herr president! För fyra månader sedan tillträdde ni posten som Sloveniens president och vi har redan träffats tre gånger under den perioden: första gången två dagar innan ni officiellt tillträdde presidentposten i Ljubljana, sedan den 8 januari vid den officiella inledningen av Europeiska året för interkulturell dialog, och slutligen i New York i februari vid FN:s generalförsamlings tematiska debatt om klimatförändringen.

Herr president! Ni är Sloveniens tredje president sedan ert land blev självständigt. Ni kan se tillbaka på en lång och framgångsrik karriär som professor i internationell rätt och, framför allt, som diplomat, för ni har ägnat en stor del av er karriär åt att tjäna FN. Under åtta år var ni Sloveniens http://en.wikipedia.org/wiki/Permanent_Representative \o "Permanent Representative"

i http://en.wikipedia.org/wiki/United_Nations" \o "United Nations"

, o c h u n d e r f e m å r v a r n i F N : s
http://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Assistant_Secretary-General_for_Political_Affairs&action=edit&redlink=1
 \o "Assistant Secretary-General for Political Affairs (page does not exist)"

. Nu har Slovenien den stora äran att vara den första av de nya medlemsstaterna – alltså de länder som anslöt sig till Europeiska unionen den 1 maj 2004 – och det första före detta kommunistlandet och det första slaviska landet som innehar ordförandeskapet för Europeiska unionens råd.

Detta privilegium medför en hel del ansvar för Slovenien, som ni axlar, eftersom de nya medlemsstaterna, genom att ta sig an detta åtagande, nu också har ett ansvar för den stora EU-familjen. För Slovenien medför rådsordförandeskapet också ett annat ansvar, nämligen gentemot länderna i dess grannskap, länderna på Västra Balkan.

Slovenien är ett föregångsland för dessa länder, och visar dem att man kan lyckas, att EU-medlemskap kan nås och att en anslutning medför stabilitet, utveckling och välstånd.

Herr president! Det är mitt stora nöje att välkomna er att tala här i kammaren. *Izvolite, prosim!*

Danilo Türk, *Republiken Sloveniens president*. – (SL) Herr talman, mina damer och herrar! Det är en stor ära att ha bjudits in att tala till denna ärade församling. För bara en månad sedan firade vi femtioårsdagen för Europaparlamentets första sammanträde. Denna årsdag är ett utmärkt tillfälle att fundera över det aktuella läget och Europeiska unionens framtid. I dag har jag detta särskilda tillfälle att dela med mig av mina tankar till er – de valda företrädarna för Europas nationer.

Europaparlamentet, och naturligtvis Europeiska unionen som helhet, är ett imponerande förverkligande av en stor vision, en vision om varaktig fred och välfärd, en samarbetsanda och en kontinuerligt ökad integration, vilket gynnar Europas nationer. Denna visions fäder – Jean Monnet, Robert Schuman, Konrad Adenauer, Alcide de Gasperi och andra – kunde förmodligen inte ens föreställa sig att Slovenien, 51 år efter bildandet av Europeiska gemenskaperna och i ett starkt integrerat Europeiska unionen, till följd av dess stora utvidgning under år 2004, skulle bli det första landet av de nya medlemsstaterna som blev ordförandeland och att den slovenske presidenten skulle tala inför Europaparlamentet.

Men deras tillfredsställelse skulle nog överväga deras förvåning. Det europeiska projektet har inte bara lyckats, utan har också visat sig vara ett projekt med en enorm förmåga till omdaning, där ett helt nytt slags Europa skapas, ett slags Europa som under de tidigare perioderna i dess långa historia har varit okänt. Vad som är ännu viktigare i dag är att EU genom det europeiska projektet i stor utsträckning redan har befast sin position som världsfaktor och som världsaktör. Och det är exakt vad jag skulle vilja tala om i dag.

Vad har gjort det möjligt att nå denna otroliga framgång, och att skapa en så stor och viktig världsaktör som denna? Vilka slutsatser kan vi dra av denna framgång i dag? Kan vi tillämpa den kunskap vi vunnit tidigare när vi möter dagens och morgondagens utmaningar? Det är dessa frågor som vi ständigt måste ställa. Europeiska unionen kommer att fortsätta att ställas inför komplicerade frågor i den allt mer "globaliserade" världen, och den kommer att behöva lämna trovärdiga svar. Europeiska unionen kommer att fortsätta att vara en framgångssaga, under förutsättning att den bevarar sin dynamik och visar att den är en politisk världsaktör med en allt större betydelse och, vill jag tillägga, politisk betydelse. Att göra framsteg är en förutsättning för framgång. Vad som krävs av Europeiska unionen i dag är att den tar på sig rollen som världsledare.

På många områden har dess roll antingen redan fastställts, eller så är den ivrigt efterlängtd. Här skulle jag vilja nämna två av dem: global uppvärmning och mänskliga rättigheter.

Förra året placerade Europeiska unionen miljöfrågorna och i synnerhet frågan om global uppvärmning i centrum för sin politik. Det var utan tvekan ett klokt beslut, eftersom klimatförändringen och miljöförstörelsen uppenbarligen är det allvarligaste hot och den största utmaning som vi alla står inför. Europeiska kommissionen har ställt upp särskilda mål som gör det möjligt för Europeiska unionen att spela en ledande roll globalt. Det centrala målet är att minska utsläppen av växthusgaser med 20 procent senast 2020 jämfört med 1991. Uppfyllandet av detta mål har fastställts som ett oberoende åtagande. Initiativet till ett ännu mer ambitiöst mål borde ingå i ett allmänt internationellt avtal, som också borde omfatta andra centrala aktörer. I detta fall skulle Europeiska unionen, i enlighet med Europeiska kommissionens förslag, till och med vara beredd att nå en minskning på 30 procent under samma period. Dessa mål är så viktiga och ambitiösa att

de verkligen ger en vision om omdaning i syfte att vidta åtgärder mot den globala uppvärmningen, och därigenom utgör ett nödvändigt föredöme och ett globalt ledarskap.

Men kan dessa mål nås, eller kommer de återigen att bli ännu ett oöverstigligt hinder? Svaret på den frågan är ännu inte helt klart. För en månad sedan välkomnade Europeiska rådet ett förslag från Europeiska kommissionen, som en god grund för enighet. Samråden i år och nästa år kommer att visa hur mycket som faktiskt kan uppnås före konferensen i Köpenhamn, som är planerad till december 2009. Jag skulle särskilt vilja betona att Europaparlamentet, genom att inrätta ett särskilt utskott för klimatförändringar, redan har erkänt vikten av denna fråga och kommer att ha en oerhört viktig uppgift i detta sammanhang.

Den uppgift som väntar oss kommer förmodligen att bli komplicerad. Den oro som börjar märkas i europeiska medier förmedlar en lång rad blandade budskap. Det finns uttryck för stöd, men också skeptiska röster som varnar för de farhågor som framförs av vissa europeiska industrisektorer, däribland det faktum att eftersom världsekonomin upplever svårigheter blir också konkurrenskraften allt mer problematisk, och miljöfrågorna samtidigt allt mindre viktiga.

Svåra stunder som denna utgör en verklig ledarskapsutmaning. Det är uppenbart att den globala uppvärmningen redan har nått den punkt där det internationella samfundet ställs inför ett absolut val: att antingen fullfölja tillväxtmodellerna och acceptera en eventuell katastrof, eller att repa mod och satsa på en omdaningsstrategi som på lämpligt sätt kan lindra konsekvenserna av den globala uppvärmningen och förhindra det värsta. Vi kommer inte att lyckas genom att dyrka tillväxten. Även om detta inte är lätt att genomföra hör det i grund och botten till ordningen för dagen. Och jag hoppas att vi i år kommer att välja förändringens väg.

När vi genomför dessa ansträngningar kommer det att bli nödvändigt att avsevärt öka antalet förespråkare för denna modell. Många av dessa förespråkare anser hur som helst redan att en övergång mot en omdaning är nödvändig. De icke-statliga organisationerna, medierna och andra delar av det civila samhället mobiliseras. Inom näringslivet finns indikationer på en stark tendens mot utveckling av ny teknik baserad på ren energi, och allt fler människor är redo att ändra sina vanor som konsument.

Nu måste dessa tendenser kopplas till en meningsfull rörelse. Tidsramen är känd. Platsen är känd. Enligt den handlingsplan som antogs förra året på Bali förväntas förhandlingarna slutföras nästa år genom antagandet av ett globalt avtal som kommer att ersätta Kyotoprotokollet 2012. Även om förhandlingarna kommer att ske i FN är det viktigt att stödet kommer från alla håll. Tiden och platsen kommer att göra det möjligt för oss att göra gemensam sak och då måste Europeiska unionen ta täten.

Miljön är inte den enda fråga där Europeiska unionen måste inta en ledande internationell roll. Unionen måste också spela en starkare roll inom ramen för de globala insatserna för de mänskliga rättigheterna. Att Europeiska unionen stöder mänskliga rättigheter är naturligtvis självklart. EU-institutionerna bygger på principerna om rättsäkerhet och mänskliga rättigheter, och Europa är ett område för mänskliga rättigheter.

Ratificeringen av Lissabonfördraget i alla medlemsstater i slutet av året, det år då vi firar sextioårsdagen av den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna, kommer också att innebära att för första gången i unionens historia blir hela spektrumet av unionsmedborgarnas civila, politiska, ekonomiska och sociala rättigheter, enligt definitionen i unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, rättsligt bindande.

Ur ett globalt perspektiv är situationen världen över inte uppmuntrande. På många platser i världen finns många exempel på systematiska kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Det beror delvis på den hänsynslösa strävan efter ekonomiska fördelar oavsett lokalbefolkningens och miljöns behov. Särskilt den fattiga och infödda befolkningen hotas ofta av fattigdom och hunger, i vissa fall till och med i den grad att de riskerar att utrotas. I väpnade konflikter på ett antal platser i Afrika och Asien sker kontinuerligt grymheter som utgör brott mot mänskligheten.

Europeiska unionen måste agera genom att föreslå ekonomiska modeller för hållbar tillväxt, och måste också agera genom att göra humanitära och diplomatiska ansträngningar, men också genom att tillämpa sanktioner som stöder de beslut som fattats av Internationella brottmålsdomstolen. I detta skede måste Europeiska unionen inta en ledande roll, framför allt för att de globala åtgärderna på området för mänskliga rättigheter släpar efter.

FN:s råd för mänskliga rättigheter kämpar fortfarande för korrekta arbetsmetoder. Deras ansträngningar att inrätta ett universellt regelbundet granskningssystem för mänskliga rättigheter på global nivå är lovande, men ännu resultatlösa. Deras åtgärder mot flera och systematiska överträdelser av de mänskliga rättigheterna

är inte tillräckligt integrerade. Allt detta kan långsamt rättas till, men inte utan effektivt ledarskap och inte utan en verkkningsfull ledarroll för de FN-medlemsstater som verkligen kämpar för mänskliga rättigheter.

Detta kan i praktiken inte ske utan en starkare ledarroll för Europeiska unionen, som representerar den viktigaste gruppen av inflytelserika FN-medlemsstater. Vissa andra traditionella människorättsförespråkare har på sista tiden blivit mindre aktiva och har inte ansökt om medlemskap i FN:s människorättsråd. Allt större farhågor om terrorism och andra säkerhetshot, däribland reaktioner på dessa hot som ibland inte är tillräckligt väl genomtänkta, har uppenbarligen minskat lyhördheten för mänskliga rättigheter. Europeiska unionen måste fylla detta tomrum.

Unionen måste också hitta nya metoder för samarbetet med FN:s säkerhetsråd. Det var säkerhetsrådets verksamhet i Darfur som bidrog till att fastställa Internationella brottmålsdomstolens roll i dess ansträngningar för att åtala förövarna av några av de vidrigaste brotten i vår tid. För nästan exakt ett år sedan utfärdade Internationella brottmålsdomstolen häktningsorder för några av dessa förövarna. Ansträngningarna för att ställa dem inför rätta måste fullföljas, och samarbetet med säkerhetsrådet kommer att fortsätta att vara av avgörande betydelse.

Men också utan åtgärderna i FN:s säkerhetsråd måste Europeiska unionen överväga att vidta åtgärder som skulle bidra till att göra Internationella brottmålsdomstolen effektiv. Jag vill betona att det är just den internationella rättskipningen som är grundstommen i dagens internationella människorättsinsatser, och den kräver ett effektivt stöd.

Europeiska unionen borde också stödja de framväxande demokratier världen över som verkligen arbetar för de mänskliga rättigheterna. De är intresserade av internationell verksamhet, men måste samtidigt beakta sina regionala och andra förbindelser, och även se till att dessa aspekter inte ignoreras i all internationell verksamhet som rör mänskliga rättigheter. Dessa länder är dock EU:s partner, och dessa partnerskap måste vårdas.

I sina olika former kan de internationella åtgärderna för mänskliga rättigheter vara effektiva om de vilar på en stabil grund, och på en principiell inhemsk respekt för de mänskliga rättigheterna. Detta omfattar skyddet av mänskliga rättigheter för såväl invandrare som asylsökande, och en noggrann tillämpning av lagarna i de fall som rör terroristanklagelser. Vi måste dock fortsätta att bygga på denna grund. Lissabonfördraget omfattar EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna och ett förbättrat beslutsförfarande som, i fråga om de mänskliga rättigheterna, kommer att underlätta införandet av djärva och kreativa lösningar.

För Europeiska unionen är kravet på kreativitet inget nytt. Den europeiska kreativa oron, som den tyske förbunds-presidenten Horst Köhler kallade det i sitt anförande i Europaparlamentet för två år sedan, denna kreativa oro har hjälpt EU att möta olika sociala och politiska utmaningar i dess åtagande om frihet och sanning, med en förmåga att förverkliga solidariteten och skapa en bättre värld för alla. Kreativiteten och den kreativa oron kommer inte att vara så viktiga på något annat område som på området för invandringshantering och social integration av invandrare.

Europa åldras och kommer inte längre att kunna spela rollen som världsledare utan en framgångsrik demografipolitik. Denna politik kommer oundvikligen att omfatta migrationshantering. Europa behöver nyanlända personer, som är positiva och som kan bidra till att skapa en bättre värld för alla. De politiska åtgärder som kan bidra till integrationsprocessen för invandrare skiljer sig uppenbarligen åt och måste sammanföras på korrekt sätt, beroende på omständigheterna i varje värdland som tar emot invandrare. Samtidigt är vissa faktorer mer brett tillämpningsbara, och i vissa fall kan Europeiska unionen också lära något av icke-europeiska länder som Kanada.

Migrationspolitiken kommer att kräva ett antal samordnade mål för EU som helhet. Målet för det gemensamma europeiska asylsystemet fram till år 2010 tycks vara både ambitiöst och angeläget. Det är också nödvändigt med ökad samordning mellan invandringspolitiken och politiken för utvecklingsbistånd. EU måste stärka sin roll i sin högnivådialog med FN om invandring.

Samtidigt krävs kreativitet när det gäller integrationen av invandrare och invandrargrupper. Ekonomiskt välstånd och en större social rörlighet uppåt är nyckeln till en framgångsrik invandringspolitik. Den näringsverksamhet som till exempel bedrivs av de etniska minoriteterna skapar arbetstillfällen och bidrar avsevärt till värdlänternas ekonomier. Å andra sidan kan regeringarna lämna sina egna bidrag genom lämpliga regleringar och kvalifikationsprogram och genom att allmänt stödja fritt företagande.

Integrationen måste omfatta en verklig tillgång till utbildning av god kvalitet, vid sidan av språkkurser och tillgången till universitet. Utbildning är en förutsättning för invandrarnas framgångsrika integration i samhället i stort.

Och framgången måste vara synlig. Personer med invandrarursprung som har lyckats måste ges tillfälle att vara med i tv och i andra medier och måste framhållas som exempel på framgång. Det skulle hjälpa allmänheten i stort att förstå att mångfald och social integration är förenliga, och att icke-diskriminering och lika möjligheter hör till de viktigaste politiska dygderna. Framgång föder framgång. Och inget som visas på tv är mer imponerande än framgången för personer som kommer från samhällets marginaler.

Jag har i viss utsträckning betonat invandrings- och integrationsfrågorna mer i detalj på grund av deras betydelse för Europas framtid och också för att de representerar ett annat område där den europeiska kreativiteten kommer att testas. EU har tidigare lyckats lösa merparten av de sociala frågorna, och har följaktligen blivit en global förebild för social rättvisa och ekonomiskt välstånd. Det finns inget skäl till varför vår generation inte skulle kunna hitta bra lösningar inom områden som invandring och integration. Europa kan vinna avsevärt på att integrera människor som är begåvade, yrkesmässigt kvalificerade och beredda att bidra till dess framtid och välstånd.

I dag behöver vi tveklöst förvaltning, visioner och kreativitet. Samtidigt måste EU visa att det kan fortsätta att hitta pragmatiska lösningar på olika utmaningar. Vi får inte glömma att för mer än femtio år sedan var det just pragmatism som utgjorde nyckeln till skapandet av Europeiska gemenskaperna, och det fortsätter att vara nyckeln till framgång också i dag.

Inrättandet av Europeiska gemenskaperna för fördelaktiga ekonomiska syften var en exceptionellt pragmatisk idé, som möjliggjorde vidare integrerande utveckling. Utvecklingen av Europeiska ekonomiska gemenskapen till en tullunion och mer än så, förmågan att utveckla nya former av samarbete och nya institutioner med ytterligare makt, och förmågan att expandera geografiskt, visar alla på den betydelse som pragmatismen haft för Europeiska unionens historia och utveckling.

I dag står unionen inför nya utmaningar som kräver pragmatisk anpassning. Den främsta av dessa är unionens vidare utvidgning. Även om det är tydligt att alla länder som försöker att bli EU-medlemsstater, alla kandidatländer, måste uppfylla kriterierna, borde vi ändå inte hindra något av dessa länder från att bli en medlemsstat enbart på grund av politiska meningsskiljaktigheter eller kulturella fördomar.

(Applåder)

I sina ansträngningar att ta på sig en global roll av strategisk betydelse behöver EU Turkiet, och därför måste anslutningsförhandlingarna med Turkiet fortsätta. Unionen får inte neka Turkiet möjligheten att bli medlem, och detta är trots allt något som redan har bekräftats. Om detta skulle ske skulle själva Europeiska unionens trovärdighet ifrågasättas.

Europeiska unionen kan inte nöja sig med att ha ett svart hål på Västra Balkan. Anslutningsförhandlingarna måste tydligt omfatta ett europeiskt perspektiv för Västra Balkan. Detta kommer att kräva ytterligare arbete med de enskilda länderna i denna region, som måste stärka sin förmåga att uppfylla medlemskapskriterierna, men också arbete med hela regionen, som behöver ramar för att diskutera och lösa sina gemensamma problem. I sin politik för grannländerna i öst och andra områden måste Europeiska unionen tillämpa samma pragmatism som bidragit till att nå resultat tidigare. Utan att tala om modeller vill jag betona att Ukraina och Moldavien behöver utsikten till ett EU-medlemskap, och att de inte borde nekas denna.

Pragmatismen är tydlig i både praktiken och som sinneslag. Kandidatstaterna måste naturligtvis uppfylla alla nödvändiga kriterier i alla frågor som rör medlemskap. Det finns goda skäl till varför unionens praxis i fråga om förenligheten med urvalskriterierna är konsekvent och sträng. Om vägen mot att uppfylla kriterierna är lång, så låt gå. Ett eller två år med förhandlingar är ett lågt pris att betala för att bevara trovärdigheten hos och respekten för Europeiska unionens normer. Möjligheten till utvidgning, och möjligheten för nya medlemmar måste dock förbli trovärdig.

De länder som kan uppfylla kriterierna får inte uteslutas från Europeiska unionens utvidgningsprocess. Känslan av att uteslutas leder till missnöje, och missnöje leder till instabilitet. Därför måste vi bevara ett pragmatiskt sinneslag, och all vidare utvidgning måste beaktas mot bakgrund av vad Europeiska unionen som världsaktör kräver.

Europeiska unionen är sammanfattningsvis en enorm historisk bedrift. Unionen har nu nått en utvecklingsnivå där den mycket omgäende måste bli medveten om sin ledande roll i världshändelserna och om det ansvar

som denna position påbjuder. Man kan förvänta sig att Europeiska unionen kommer att spela en ledande roll i alla frågor som exempelvis global uppvärmning och mänskliga rättigheter.

Kreativiteten kommer att fortsätta att vara den centrala motivationen i strävan efter effektiva politiska linjer på områden som invandring och integration. Och slutligen kommer pragmatismen att fortsätta att vara lika viktig i alla frågor som rör vidare utvidgning, vilket är nödvändigt för att Europeiska unionen ska säkra sin ledande roll globalt. Allt detta kanske låter lite storvulet. Men framsteg är alltid det bästa botemedlet mot stagnation. I detta hänseende är den tid vi lever i inget undantag, även om det stämmer att dagens frågor är mer varierade än de brukade vara tidigare. Vi får dock inte glömma att inte heller detta är något annat än en naturlig konsekvens av framgången.

(Applåder)

Talmannen. – Herr president! Jag vill be att få tacka er innerligt för ert europeiska anförande. Av ert besök här och ert anförande har det framgått tydligt att Slovenien och det slovenska ordförandeskapet under premiärminister Janus Janša – och jag ser att två ministrar sitter här: Janez Lenarčič och Janez Podobnik – vill bedriva ett nära samarbete med Europaparlamentet. Som Sloveniens president framför ni det budskapet med särskild genklang.

Våra erfarenheter här i Europaparlamentet har visat oss att det inte är ett lands storlek – litet, stort eller mellanstort – som avgör om ett EU-ordförandeskap blir framgångsrikt, utan det viktiga är den anda i vilken ordförandeskapet utför sitt arbete. Jag tror att vi lugnt kan säga att eftersom Slovenien – och dess president – drivs av en sådan europeisk anda är detta ett ordförandeskap som kommer att föra Europa framåt, och vi vill framföra vårt varma tack till er för det.

(Applåder)

Vi vill också tacka för att ni stöder Europaparlamentets prioriteringar. Låt mig bara nämna två prioriteringar som ni tog upp. Den första är klimatskyddet. Om vi håller oss till tidsplanen kommer vi att slutföra vårt arbete så att vi har en EU-ståndpunkt till FN:s toppmöte i Köpenhamn i december 2009. Vi vill också tacka er för ert uttalande om mänskliga rättigheter, för om vi i Europaparlamentet inte förespråkar mänskliga rättigheter, vem kommer då att göra det? Så ofta styrs regeringar av andra intressen – vilket är förståeligt – men vi måste hitta ett sätt att skickligt sammanföra dessa intressen och våra värderingar på ett sätt som verkligen gynnar människor, och därför ligger mänskliga rättigheter till grund för vår politik här i Europaparlamentet.

Herr president! Tack för att ni besökte Europaparlamentet. Ni kommer att stanna här ett tag till. Jag vill återigen, på parlamentets vägnar, framföra mitt innerliga tack till er personligen och till det slovenska ordförandeskapet. Vi önskar er all lycka under resten av de sex månader då Slovenien kommer att sitta vid rodret för Europeiska unionen. Om ni lyckas, lyckas vi alla, och då menar jag Europeiska unionen. Det är vårt gemensamma mål. Tack. Härmed är det högtidliga mötet avslutat.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

6. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Betänkande: Etelka Barsi-Pataky (A6-0144/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Låt mig lägga till ett par ord till mitt anförande i går i debatten om lanseringen av ett av de största gemensamma europeiska projekten, navigeringssystemet Galileo. Jag uppskattar verkligen de insatser som gjorts av föredragandena, som nådde en kompromisslösning såväl i parlamentet som med rådet och kommissionen, och tack vare vilka vi kunde slutföra de utdragna diskussionerna i dag. Nu måste vi besluta var huvudkontoret för Galileos tillsynsmyndighet bör placeras. Återigen vill jag betona att Tjeckien är redo och en idealisk kandidat. Jag litar på att löftet om att förlägga nya unionsinstitutioner till de nya medlemsstaterna äntligen kommer att infrias.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag röstade emot betänkandet. Jag lyssnade på samma debatt som föregående talare i går, och jag kan inte annat än bli förfärad över vad jag hörde: en bisarr

budgivningsstrid om en byrå som inte behövs. Vi uppfinner ett nytt satellitsystem för att Europeiska unionen behöver något slags elegant smycke – detta Galileo-projekt är som bling-bling för Europeiska unionen. Det är dyrt, behovet är inte särskilt stort, det går inte att konkurrera med, vi hade en överenskommelse med Kina och det finns redan ett ryskt system och ett GPS-system. EU behöver inte detta system, men ändå kommer vi att betala för det.

Som vi såg vid omröstningen om ansvarsfrihet i går kommer vi inte att kontrollera hur pengarna i detta särskilda system används och därför kommer vi att slösa bort miljoner och åter miljoner av de europeiska skattebetalarnas euro och pund. Det trotsar all förståelse att vi har infört detta bisarra system på grund av något slags fåfänga.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! När jag lyssnade på debatten i går tänkte jag på Queens låt *Bohemian Rhapsody* och de där odödliga orden "Galileo, Galileo". Och jag tänkte på orden i den sångtexten. "Is this the real life? Is it just fantasy? Caught in a landslide, With no escape from reality, Open your eyes, Look up to the sky and see". Kineserna kom. De såg. De gick därifrån för att bygga sitt eget system. Ryssarna moderniserar sitt eget system, Glonas, och som pricken över i uppgraderas alla amerikanska GPS, som vi redan använder gratis, så att de blir ännu mer korrekta och användarvänliga.

Vi borde inte slösa bort skattebetalarnas surt förvärvade pengar på ett fjärde satellitsystem som inte medför några fördelar jämfört med de övriga. Låt oss stoppa denna ekonomiska belastning. Jag röstade emot betänkandet.

Roger Helmer (NI). - (EN) Herr talman! Jag röstade också emot Barsi-Pataky-betänkandet. Detta är bara ett politiskt fåfänglighetsprojekt, lite som euron, och liksom euron har det inte något verkligt ekonomiskt eller tekniskt berättigande. Det är onödigt, det är överflödigt, och det håller redan på att bli föråldrat.

Som min kollega redan har påpekat kom den privata sektorn och tittade på projektet och beslöt att de inte ville delta, eftersom det inte verkade förnuftigt. Kineserna kom och tittade på det, tog med sig de bästa idéerna och beslutade sedan att de skulle få ett bättre resultat om de gjorde det själva, och med tanke på den potentiella militära nyttan av ett globalt positionsbestämningssystem och att kineserna har ordnat med ett eget system borde vi alla vara betänksamma och allvarligt oroad.

Vi borde inte slösa bort mer av skattebetalarnas pengar på detta meningslösa politiska spel.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Herr talman! När Galileo-projektet utformades beskrev president Chirac det som nödvändigt för att bekämpa USA:s tekniska imperialism. Det är sanningen att säga det enda möjliga argumentet för Galileo. Jag har ingen avsikt att upprepa de argument som vi just hört från mina tre ärade vänner: det är inte ekonomiskt förnuftigt, det är inte tekniskt förnuftigt och vi använder det amerikanska GPS-systemet gratis.

Det jag egentligen vill säga – och jag vill vädja till mina integrationsförespråkande kolleger här i kammaren, för jag tror inte att man måste vara euroskeptiker för att oroa sig över detta – är detta: titta på vad som hände under gårdagens debatt när min ärade vän, Christopher Heaton-Harris, frågade oss vad vi röstade om och ingen i kammaren kunde namnge den byrå som vi just hade röstat igenom stöd för.

Ni gör inte er själva några tjänster, inte ens som förespråkare för det europeiska projektet, om ni satsar era skattebetalares pengar på dessa planer med en attityd som handlar om rätt eller fel för EU, utan att stanna upp och fundera över om pengarna används på ett effektivt sätt, eller om de förskingras eller stjåls. Jag vill vädja till alla mina kolleger att försöka ge sina skattebetalare lite valuta för pengarna, sett ur deras perspektiv.

Talmannen. – Tack. Det finns inga fler förfrågningar om att få ordet eller röstförklaringar till detta betänkande, och innan vi går vidare till nästa punkt vill jag ta detta tillfälle i akt att säga farväl till Raffaele Lombardo och önska honom all lycka med sin nya tjänst.

- Betänkande: Erik Meijer (A6-0059/2008)

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (HU) Tack, herr talman! Jag gav mitt stöd till betänkandet om före detta jugoslaviska republiken Makedonien, eftersom det sänder ett viktigt budskap till det makedoniska folket. Landet har utvecklats en hel del sedan betänkandet från 2007. De ekonomiska resultaten är goda och det sker framsteg på lagstiftningsområdet. Ett samförstånd utvecklas inom inrikespolitiken, och de olika nationella och etniska grupperna kan samexistera. Genom det konsekventa stödet från ramavtalet från Ohrid och Badinter-principen, genomsyras de politiska frågorna med en ny anda till stöd för proportionella val och bevarandet av minoritetens identitet. Den ekonomiska och sociala utvecklingen av före detta jugoslaviska

republiken Makedonien är komplex, och år 2005 lämnades dess ansökan om EU-medlemskap in. Det negativa budskapet vid Natos toppmöte i Bukarest, där Greklands småsinta och ologiska uppförande spelade stor roll, var olyckligt. Jag är säker på att för EU:s del kommer namnfrågan inte att vara ett hinder för medlemskap, och jag är glad över att parlamentet har lyckats enas om detta. Vårt budskap kommer att vara ett positivt budskap, eftersom landet har desillusionerats av avslag och EU-förseningar. Nu är tiden inne att inleda verkliga och genuina anslutningsförhandlingar med landet. Tack för er uppmärksamhet.

Gyula Hegyi (PSE). - (HU) Det var med vissa farhågor som jag röstade för betänkandet om Makedonien. Det är sant att vi har infört fler och fler krav på före detta jugoslaviska republiken Makedonien, men gör vi verkligen allt vi kan för den euro-atlantiska integrationen? Kosovos utveckling mot självständighet och Makedoniens Natomedlemskap kan dölja potentiella faror. Minoritetsseparatisterna och majoritetsnationalisterna skulle lätt kunna rubba den bräckliga balansen i Makedonien. Europeiska unionen och USA medlar ofta i den makedoniska politiken, och vi förväntar oss och kräver många impopulära åtgärder från det makedoniska ledarskapet. Detta medför ansvar, och vi har själva ett ansvar för stabiliteten i detta lilla land och för den euro-atlantiska integrationen. Det vore önskvärt om alla kunde ta detta ansvar på allvar.

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Dagens omröstning är ett genombrott för Makedoniens tidiga anslutning till Europeiska unionen. Denna framgång beror på den avlidna presidenten Boris Trajkovskis ansträngningar. Han var en personlig och pan-europeisk vän och han stakade ut denna riktning, men det är också en stor framgång för den nuvarande makedoniska regeringen under premiärminister Gruevskis och utrikesminister Milosovskis ledning. De har skapat vänskapsband över hela Europa för detta europeiska land – ett land som har en utmärkt minoritetspolitik, som har en utmärkt utveckling och som vi vill ge ett stort stöd.

Låt mig sända ett tydligt budskap: Jag uppmanar våra ledamöter från Grekland att slutligen ge vika i namnfrågan. Europaparlamentet har sagt mycket tydligt i dag att det förkastar alla blockader på grund av namnfrågan och att bilaterala frågor inte bör vara ett hinder för anslutning. Det är det budskap som vi har sänt med stor majoritet i kammaren i dag, och det är ett rejält varningsskott för de regeringar som blockerar framstegen här. Jag vädjar till alla att överge denna blockad, i EU:s intresse.

Makedonien är ett europeiskt land, och vi hoppas att ett datum kan fastställas före årets slut för inledandet av anslutningsförhandlingar.

- Betänkande: Ana Maria Gomes (A6-0080/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Låt mig anknyta till gårdagens debatt. De flesta av oss varnade för att den kinesiska hungern efter afrikansk olja och utbytet av vapen mot olja stöder korruption och diktatoriska regimer och förvärrar fattigdomen. Dessutom svämmar Afrika över av miljardtals kinesiska produkter, vilket gör det hopplöst för afrikanska produkter att konkurrera. Denna så kallade ovillkorliga politik blir ett allt större hinder för att nå millenniemålen att utrota hungern och fattigdomen i utvecklingsländerna. Jag blev förvånad över kommissionsledamot Michels något känslomässiga uttalande om att kommissionen, om den hade haft politisk makt, skulle ha anslutit sig till Kina, och över hans försvar för Kinas rätt att föra sin utpräglade ovillkorliga utrikespolitik, trots att Kina är medlem i FN:s säkerhetsråd och som sådan är ansvarig för världsutvecklingen precis som EU. Jag invänder mot sådana åsikter från en kommissionsledamot.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Kinas roll i den globala ekonomiska utvecklingen är särskilt viktig. Kina är också en framgångssymbol för Afrikas folk.

Under de senaste 25 åren har Kina skapat möjligheter för 400 miljoner av sina medborgare, och lyft dem ur extrem fattigdom. Dessutom har över 200 miljoner kineser kunnat ta klivet in i medelklassen. Kina är därför rikt på erfarenheter av att skapa ekonomisk utveckling. Detta förväntas också få en positiv inverkan på afrikanska länder. Handeln mellan Afrika och Kina uppskattas ha ökat från 4 miljoner US-dollar 1995 till 55 miljoner US-dollar 2006. Afrika är en viktig källa till råmaterial för Kina. Den kinesiska ekonomin kräver en allt större försörjning av energi och råmaterial. Kina gör därför allt i sin makt för att etablera en ständig närvaro i Afrika.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag har ett särskilt intresse i detta betänkande, eftersom jag i ett tidigare yrkesliv som akademiker undersökte både de kinesiska utländska direktinvesteringarna, inåt och utåt, och de afrikanska investeringarna och den afrikanska utvecklingen.

Om man läser betänkandet, och det är faktiskt ett tämligen tydligt betänkande, anser jag att vi som EU och EU-medlemsstater borde välkomna de kinesiska investeringarna i Afrika, särskilt investeringar i infrastruktur, eftersom sådana investeringar tillåter de lokala entreprenörerna och lokala medborgarna att skapa rikedom för sig själva och genom handel ta sig ur fattigdomen.

Samtidigt borde vi också vara medvetna om den kinesiska törsten och hungern efter naturresurser – deras typ av resurssökande motiv. Vi borde försöka samarbeta med Kina och hantera dessa frågor, särskilt när vi har att göra med tvivelaktiga regeringar.

En av mina farhågor i fråga om Kinas politik är att den förstör EU:s strävan, och andra biståndsgivares strävan, att erbjuda villkor eller införa villkor för biståndet. Vi kan föreslå alla möjliga villkor för biståndet i syfte att garantera bättre styrelseformer, men Kina kommer in och förstör detta.

Det här är på det stora hela ett rimligt betänkande och jag röstade för det.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A6-0089/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för betänkandet från Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, om att förslaget till kodifierad version av rådets förordning om tillämpning av artikel 81.3 i fördraget på vissa grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden mellan linjerederier (konsortier) ska antas vid första behandlingen i medbeslutandeförfarandet.

Eftersom förslaget gäller ett kodifieringsförfarande behöver det inte ändras "formellt" i parlamentsutskottet och det skedde heller inte. Jag utnyttjar dock denna röstförklaring för att uttrycka min förvåning över EU:s fördröjning med att kodifiera texter som har ändrats flera gånger och som blir allt mer komplexa att läsa och tillämpa ju längre tiden går. Kodifieringsprocessen föreskrivs i ett interinstitutionellt avtal av den 20 december 1994, som var resultatet av en politisk föresats som framfördes av Europeiska rådet i december 1992 i syfte att påskynda förfarandet för snabbt antagande av kodifierade instrument.

Jag stöder bestämt behovet av att kodifiera reglerna. Det är absolut nödvändigt för demokratin, rättssäkerheten, utbildningen av studenter och medborgares och rättstillämpares korrekta tillämpning av lagen etc.

- Betänkande: Arlene McCarthy (A6-0150/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jag välkomnar den gemensamma ståndpunkten om att lösa ett mycket långvarigt problem med medling i civila och handelsrelaterade frågor, även om detta direktiv kommer att begränsas till gränsöverskridande fall, på grundval av en restriktiv tolkning av artikel 65 i EG-fördraget, men ha en bredare definition av tvister.

Jag beklagar dock att den gemensamma ståndpunkten inte tillåter att direktivet tillämpas genom frivilliga avtal mellan parterna, även om det är sant att medlemsstaternas bestämmelser om rättsliga förfaranden inte alltid kan ändras genom avtal mellan parterna. Denna gemensamma ståndpunkt bör på det stora hela välkomnas. Den förblir det ursprungliga syftet trogen, vilket var att underlätta tillgången till tvistlösningsförfaranden och att främja vänskaplig tvistlösning genom att uppmuntra användningen av medling och garantera en tillfredsställande koppling mellan medling och rättsliga förfaranden.

- Betänkande: Etelka Barsi-Pataky (A6-0144/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för betänkandet från Etelka Barsi-Pataky, där det, med förbehåll för ändringsförslag, föreslås att det ändrade förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om det fortsatta genomförandet av de europeiska satellitnavigeringsprogrammen (Egnos och Galileo) ska antas.

Jag gratulerar Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande med ansvar för transportfrågor, till hans beslutsamhet, klarsynta inställning och urskillningsförmåga och politiska övertygelse i denna komplicerade fråga. Den offentliga sektorn har räddat tillverkarna, som befann sig i ett dödläge när det gällde den strategi som skulle antas, särskilt i fråga om de finansiella riskerna. Tack vare allas beslutsamhet, och framför allt tack vare Europaparlamentet, har det varit möjligt att samla in den till 100 procent offentliga finansieringen, som uppgår till ungefär 3,4 miljarder euro. Det är därför medborgarnas företrädare som är ansvariga för lösningen av denna kris, med ett ibruktage 2014 och utplacering av satelliterna fram till 2013. Detta fall

visar på behovet av att tänka snabbt när det gäller vilka europeiska resurser som ska införas för att finansiera offentliga investeringar när den privata marknaden inte har tillräckliga resurser.

Charlotte Cederschiöld och Gunnar Hökmark (PPE-DE), skriftlig. – Vi har accepterat det mellan rådet och parlamentet färdigförhandlade förslaget gällande satellitnavigeringsprogrammen Egnos och Galileo där parlamentet redan tidigare, i strid med vår uppfattning, har beslutat om budgetfrågan. Vi understryker att vi varit emot att medel ur forskningsbudgeten används för dessa projekt. Dessutom har vi efterfrågat redovisning från kommissionen om hur man avser att skapa en kommersiell finansiering av projekten.

Vi välkomnar däremot att Europaparlamentet genom det framförhandlade förslaget har möjlighet att utvärdera och påverka projekten.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Det europeiska globala systemet för satellitnavigering (GNSS) kan, som den första gemenskapsinfrastrukturen och på grund av dess rymdrelaterade och tekniska natur, endast genomföras med en gemensam vilja. Det europeiska globala systemet för satellitnavigering ska omfatta två program: Egnos och Galileo.

Betydelsen hos GNSS ligger i synnerhet i att det är ett alternativt och kompletterande system till de amerikanska och ryska systemen. Detta mål omfattar ett område för strategi, ekonomi, industri och säkerhet, samt en hel del andra intressen, som ingen medlemsstat kan nå på egen hand.

Eftersom detta kommer att vara det första programmet med gemenskapsfinansiering och gemenskapsinfrastruktur kommer parlamentet och rådet att bära ett ökat gemensamt ansvar för regleringen av utplaceringen och driften av programmen.

Av ovanstående skäl och eftersom slutförandet av detta projekt kommer att utgöra en historisk och strategisk milstolpe för Europeiska unionens tekniska framsteg och oberoende, förtjänar GNSS och det nämnda betänkandet mitt fulla stöd, eftersom de utgör en framtida lösning.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Galileo är ett exempel på storskaliga tekniska projekt som ingen av medlemsstaterna kan klara av på egen hand. Jag har från början varit positiv till att projektet skulle vara finansierat från EU:s budget. Dessvärre har det visat sig att EU inte på ett tillfredställande sätt kunnat hantera denna enorma uppgift. Föredraganden hänvisar bl. a. till "interna problem" som orsak. Detta är enligt min mening djupt beklagligt och jag finner det förstäligt att rådet inte har kunnat acceptera den enorma budgetökningen. Det ankommer på kommissionen att presentera en mer tillfredsställande finansiering av detta angelägna projekt.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar möjligheten att Galileo äntligen kan komma i gång. Etelka Barsi-Patakys betänkande om ändrat förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om det fortsatta genomförandet av de europeiska satellitnavigeringsprogrammen (Egnos och Galileo) signalerar en utveckling, vars fördelar kommer att bli påtagliga för allt från den europeiska rymdpolitiken, forskning och innovation till den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och den europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna. Jag röstade för betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) GPS erbjuder för närvarande redan många av de tjänster som skulle erbjudas genom det europeiska systemet för satellitnavigering Galileo. Vi borde dock inte tillåta oss att bli beroende av ett monopol för satellitbaserad navigering som domineras av USA och som inrättats av den amerikanska militären. Till och med sträckorna för GPS-satelliterna är dragna på ett sådant sätt att de först och främst garanterar att de områden där USA genomför militära operationer har god täckning. Vårt eget system kommer att göra det möjligt för oss att fastställa den bästa möjliga dragningen av flygbanor i Europa.

Mot bakgrund av projektets strategiska betydelse röstade jag för betänkandet, även om frågan om finansiering ännu inte har lösts helt och hållet.

Teresa Riera Madurell (PSE), skriftlig. – (ES) Eftersom mitt anförande avbröts av talmannen, som tillämpade talartiden mycket strängare för mig än för kollegerna före mig, vill jag lämna ytterligare ett par kommentarer. Vi borde verkligen vara nöjda med institutionernas beslutsamhet när det gäller att hantera alla projektets med- och motgångar. Vi är slutligen i en position där vi kan inleda den garanterade planeringen för Galileos utplaceringsfas. Vi är också oerhört nöjda med arbetet för att göra deltagandet i programmet så brett som möjligt.

Med detta sagt vill jag nu nämna en avgörande punkt, nämligen projektets civila karaktär, som är en grundläggande förutsättning för att garantera insyn i verksamheten. Det europeiska systemets oberoende

kommer att göra det möjligt att certifiera tjänster till användare, och kommer att ge en garanterad kvalitet. Dessa villkor är avgörande för utvecklingen av nya kommersiella produkter, vilket öppnar för en fantastisk möjlighet för våra små och medelstora företag, med en enorm miljömässig och social potential. Navigering för blinda, planering av de mest tillgängliga vägarna för funktionshindrade, stöd för personer som lider av Alzheimer, eller snabb lokalisering av personer i nödsituationer är alla exempel på livsstilsförbättrande användningsområden.

Europaparlamentet har alltid gett Galileo sitt fulla stöd genom lagstiftnings- och budgetmässiga åtaganden, och har tydligt erkänt det som ett strategiskt projekt.

Lydia Schenardi (NI), *skriftlig*. – (FR) Det kommer att ha krävts elva år av smärtsam obeslutsamhet och politisk och administrativ oenighet för att nå en lösning för skapandet av ett europeiskt satellitnavigeringssystem. Fördröjningen på grund av den valda metoden – däribland det offentligprivata partnerskapet, det internationella samarbetet utanför Europeiska unionen, det nödvändiga deltagandet av alla medlemsstater, Europeiska kommissionens föreskrivna roll – beräknas till fem år. Om dessa principer och metoder hade använts för tekniska och industriella satsningar som Airbus och Ariane, skulle Europa förmodligen inte ha en egen flygplanstillverkare eller en egen bäraket i dag.

Även om slutresultatet inte är helt tillfredsställande kan många lärdomar dras av detta. Stora strategiska projekt kan endast lanseras på nya områden, där den privata sektorn är oförmögen eller ovillig att ta risker, om de offentliga myndigheterna är de enda beslutsfattarna och finansiärerna, eftersom dessa projekt omfattar politiska visioner och inte bara en ekonomisk logik. I projekt av den här typen har för det andra det faktum att de måste tröskas igenom gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsförfarandena visat sig vara ett hinder och en negativ faktor, som bidragit till de ideologiska hindren, där det mellanstatliga samarbetet visade sig vara effektivt. Låt oss hoppas att dessa lärdomar kommer att begrundas.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för betänkandet om ändringen av rådets förordning om det fortsatta genomförandet av de europeiska satellitnavigeringsprogrammen (Egnos och Galileo). Galileo-projektet, som ingår i dessa program, kommer att ha flera användningsområden och kommer att användas för trafikkontroll, förebyggande och bemötande av naturkatastrofer och kommersiella och statliga tjänster.

Sedan den första debatten om gemenskapsbudgeten för 2008 har Europaparlamentet betraktat detta projekt som en prioritet, och begärt att de nödvändiga medlen ska avsättas och att det interinstitutionella avtalet ska ses över för att möjliggöra detta. Från och med mars 2009 kommer Egnos-programmet att tas i drift och Galileo-programmet måste också tas i drift senast 2013.

De nödvändiga budgetresurserna för att genomföra Galileo-projektet uppskattas till 3 105 miljarder euro för perioden 2007–2013. Europaparlamentet och Europeiska unionens råd medger den strategiska vikten av detta projekt och stöder dess genomförande. Följaktligen måste Europeiska kommissionen regelbundet informera parlamentet och rådet om framstegen för genomförandet av projektet.

Jag gratulerar föredraganden Barsi-Pataky till hennes sätt att samverka med kollegerna från alla politiska grupper i arbetet med denna förordning.

- Betänkande: Martine Roure (A6-0148/2008)

Carlos Coelho (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Det aktuella direktivet syftade till att skapa en enhetlig status för tredjelandsmedborgare som är lagligt bosatta på EU:s territorium, efter en period med fem års laglig och varaktig bosättning i en medlemsstat.

Syftet med föreliggande direktiv är att utvidga direktivets räckvidd till att omfatta personer som beviljats internationellt skydd för att ge dem samma rättsliga säkerhet i fråga om deras bosättning och rättigheter som EU-medborgarna har.

Det finns dock fortfarande ett tomrum, eftersom direktivet inte föreskriver något ömsesidigt erkännande och överförande av ansvaret för internationellt skydd till en annan medlemsstat. Det innebär att det inte kommer att vara möjligt att bevilja tredjelandsmedborgare rätten till fri rörlighet och etablering inom EU så snart deras status erkänts. Bedömningen av dessa överförandebestämmelser fortsätter därför att regleras genom 1951 års Genèvekonvention och av Europarådets europeiska överenskommelse om överförande av ansvar för flyktingar.

Med tanke på denna situation är det också avgörande att se till att den andra berörda medlemsstaten iakttar principen med icke-avvisning, så att den berörda personen inte sänds tillbaka till ett land där han eller hon kan vara utsatt för fara. Den berörda personen bör i bästa fall sändas tillbaka till den medlemsstat som ursprungligen beviljat skyddet.

Vad gäller alla andra aspekter anser jag att samma krav borde uppfyllas och att dessa personer måste omfattas av samma krav som föreskrivs i direktivet.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Betänkandet från Martine Roure, liksom det direktiv som det ska ändra, är inte godtagbart. Att bevilja personer det internationella skydd som status som varaktigt bosatt innebär, också tillfälligt, utan att ens införa några villkor om resurser eller minimal integration, också när denna status endast kan beviljas efter fem års bosättning, är galenskap.

Dessutom innebär de föreslagna bestämmelserna att dessa personer skyddas mot eventuell utvisning, däribland utvisning till en annan medlemsstat, såvida de inte har begått ett allvarligt brott. Därmed vore det omöjligt att neka dessa personer rätten till bosättning i den medlemsstat som de väljer, oavsett deras omständigheter och sociala ställning. Det privilegiet skulle ha företräde framför staternas suveräna rätt att välja vem som får bo på deras territorium, med vilken status och under vilka förhållanden i överensstämmelse med den allmänna ordningen och säkerheten.

Slutligen vet ni alla att ansökningarna om internationellt skydd används för att kringgå de redan svaga kontrollerna och begränsningarna för sådan invandring som faktiskt är rent ekonomisk. Ni är medvetna om att subsidiärt skydd under dessa omständigheter ofta föredras framför status som flykting, eftersom det är kortare och mer flexibelt. Om personer som beviljats internationellt skydd kan bli varaktigt bosatta kommer det att främja en ökad invandring.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – Betänkandet innehåller många förslag om integrering av personer som har beviljats internationellt skydd. Vi skulle ha ställt oss bakom dessa förslag ifall omröstningen hade ägt rum i Sveriges riksdag.

I detta sammanhang är dock förslagen en del i att skapa ett gemensamt europeiskt asylsystem. Just detta betänkande går i en generös riktning vad gäller flyktingpolitiken. Samtidigt är det en del i att bygga ett "fästning Europa". Det skydd som flyktingkonventionen ger undergrävs genom att EU tar på sig tolkningsansvaret för vem som ska få skydd och hur detta ska se ut.

Vi ser inget annat alternativ än att säga nej till alla former av gemensam flyktingpolitik på EU-nivå eftersom medlemsstaterna i annat fall förlorar kontrollen över den riktning politiken tar. FN:s konventioner bör förbli de styrande instrumenten för att garantera asylsökandes rättigheter i det internationella samfundet.

Jens Holm, Esko Seppänen, Søren Bo Søndergaard och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EN) Vi avstod från att rösta om Rourebetänkandet i dag, även om vi i grunden stöder tanken bakom betänkandet, nämligen att se till att flyktingar och personer som har tillstånd att bo i ett land på grundval av en tillfällig eller subsidiär typ av skydd åtnjuter samma rättigheter som varaktigt bosatta personer i det landet inom ramen för direktiv 2003/109/EG. Vi anser dock att medlemsstaterna själva ska besluta om detta och inte EU.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jag stödjer Martine Roures betänkande om att utvidga räckvidden av direktiv 2003/109/EG till personer som beviljats internationellt skydd. Syftet med betänkandet är att se till att personer som beviljats internationellt skydd har samma rättigheter som vi EU-medborgare, efter fem års laglig bosättning inom EU. Jag tycker att detta är en logisk ändring av det tidigare direktivet och har röstat för betänkandet.

- Betänkande: Giusto Catania (A6-0073/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Tack vare strategin för narkotikabekämpning för 2005–2012 har Europeiska unionen lagt grunden för att bekämpa ett oroande fenomen som växer stadigt, särskilt bland de mest utsatta grupperna, däribland unga människor och kvinnor, nämligen spridningen av narkotika i Europa.

De angivna målen måste dock vara genomförbara och därför behöver EU ett åtagande från det civila samhället, som spelar en grundläggande roll när det gäller att förhindra spridningen av narkotikamissbruk.

Psykologisk stabilitet, patientuppföljning efter avgiftningsbehandling, skapande av en alternativ livsstil i sociala och sysselsättningsmässiga termer – detta är bara ett par av fördelarna med arbetet i de rehabiliteringscenter, de ideella organ och de icke-statliga organisationer som är verksamma inom sektorn.

Därför hoppas jag, liksom föredraganden, att man utöver finansiellt stöd till grupper som arbetar med problemet utarbetar en lämplig skattepolitik för organisationer som genomför så kallad "ergoterapi", med andra ord rehabilitering genom arbete. Jag förväntar mig särskilt att medlemsstaterna åtar sig att erbjuda särskilda skattelättnader eller avskaffa onödiga byråkrati.

Vi måste undvika en situation där nationella budgetkrav eller ren byråkrati tvingar dessa organ att lägga ned sin verksamhet, eftersom de utför en oersättlig insats när det gäller att hjälpa narkotikamissbrukare att återvända till en normal livsstil.

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Jag gav mitt stöd till Giusto Catanias betänkande och jag vill tillägga att det inte finns någon enkel lösning på narkotikaproblemet. Narkotikamissbruk och narkotikahandel ödelägger samhället genom den brottslighet och den korrruption som åtföljer dem, och narkotikarelaterade överförbara sjukdomar (aids, hepatit) utgör ett allvarligt hot mot folkhälsan.

Därför anser jag att ett effektivt bemötande måste bestå i en insats som omfattar inte bara institutionerna, det civila samhället och medierna utan också ett tämligen omfattande program genom vilket utbildning, religion och idrott också skulle kunna bidra till att lösa detta problem och tjäna som den barriär som håller våra barn borta från synd. Att uppmuntra idrott och religionsstudier i skolans läroplaner och utanför skolan kan bidra till att avsevärt öka barns medvetande om narkotikans dödliga inflytande. Genom att förena de brottsbekämpande organen och det civila samhället, särskilt på lokal nivå, kan vi nå bättre resultat när det gäller att tillämpa och vidare utveckla EU:s strategi för narkotikabekämpning.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Föredraganden kräver att en organisation för aktörer från det civila samhället på europeisk nivå bör ha ett tydligt mervärde i förhållande till nationella, regionala och lokala organisationer i det civila samhället. Detta är enligt vår mening helt oacceptabelt eftersom narkotikapolitiken är direkt kopplad till nationernas straffrätt och synen på brott och straff. Dessutom måste narkotikapolitiken formuleras efter varje lands kulturella och sociala aspekter för att på ett effektivt sätt hjälpa utslagna människor som behöver samhällets hjälp för att kunna återgå till ett fungerande liv.

Vi väljer därför att rösta nej till betänkandet i dess helhet.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Även om det stämmer att information, förebyggande och medvetenhet är grundläggande vid narkotikabekämpning för att förhindra de risker som narkotikaberoende medför för användarnas fysiska och mentala hälsa, är det tyvärr inte tillräckligt.

Enligt Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk har över 70 miljoner européer rökt cannabis och 60 procent av de personer som går på discon i Frankrike, Italien och Storbritannien har tagit kokain. Slutsatsen måste bli att de europeiska informations- och kommunikationsstrategierna är helt ineffektiva, eftersom narkotikaförsörjningen och narkotikaefterfrågan tyvärr ökar överallt i Frankrike och Europa.

Inga kompromisser är godtagbara när det gäller användningen och försäljningen av narkotika. Endast nolltolerans fungerar.

Den skada som tusentals offer orsakats på grund av experimentell politik med att liberalisera narkotika bekräftar detta faktum.

Roselyne Lefrançois (PSE), skriftlig. – (FR) Som skuggföredragande för socialdemokratiska gruppen har jag ägnat en hel del tid och energi åt detta ämne i syfte att, i fråga om innehållet, förklara behovet av mer dialog med det civila samhället om kampen mot narkotika och, vad gäller formen, att föreslå en text som kan läsas och förstås av alla.

Jag tror att aktörerna inom det civila samhället, med sina förstahandserfarenheter och sin innovationskapacitet, verkligen kan ge ett användbart bidrag till den nationella och europeiska politiken för förebyggande och information, men också när det gäller att hjälpa människor ur ett beroende och att åter integrera dem i samhället.

Så många åtgärder behövs på olika nivåer: på arbetet, i skolan, på gatorna och i fängelserna.

Jag välkomnar därför antagandet av detta betänkande, där inrättandet av civilsamhällesforumet om narkotika välkomnas och där man betonar vikten av ett utökat samarbete mellan det civila samhället och alla unionens institutioner och byråer.

Kampen mot narkotika rör oss alla och de som leder kampen, de som arbetar dagligen för att hjälpa narkotikamissbrukare och för att förhindra att ännu fler människor sjunker ner i ett beroende, måste vara särskilt viktiga partner.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Narkotikamissbruk är ett stort problem i samhällena i hela Europa, och Skottland är inget undantag. Giusto Catania kräver med rätta i sina rekommendationer om det civila samhällets roll för narkotikapolitiken inom EU en mer gemensam europeisk syn på denna fråga, som inte känner några gränser. Det civila samhället är en central aktör när det gäller att hantera alla aspekter av detta problem och dess initiativ bör få EU:s stöd. Föredragandens rekommendationer måste uppmärksammas om vi ska kunna skapa en effektiv politik för narkotikabekämpning på alla fronter. Jag röstade för betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det kan diskuteras om olaglig odling av vallmo kan omvandlas till industriell produktion av läkemedelsprodukter, men det kan vara värt ett försök. Det som är säkert är att USA:s politik för Afghanistan och EU:s brist på åtgärder mot den ökade opiumproduktionen har förvärrat problemet.

En långsiktig narkotikapolitik måste bygga på ett effektivt krossande av narkotikaligor, omedelbar utvisning av utländska narkotikahandlare och antagandet av riktade prioriterade åtgärder, tillsammans med tillhandahållandet av bättre behandling för narkotikamissbrukare. Det hörs alltfler högljudda krav på legalisering eller liberalisering av narkotika, men till och med i Schweiz, efter nästan 15 år av utdelning av heroin, har förhoppningarna om att detta skulle bidra till att övervinna missbrukarnas beroende slutligen krossats. Detta betänkande lutar starkt mot liberalisering, och jag röstade därför emot det.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Jag välkomnar diskussionen om narkotika. Narkotika utgör ett allvarligt problem, men de byråkratiska ansträngningarna har inte inskränkt verksamheten för de narkotikalangare som säljer narkotika i skolor, på högskolor, i bostadsområden och på andra offentliga platser, och det är osannolikt att de kommer att göra det i framtiden.

År 1998 ställde FN:s generalförsamling vid sin extra session upp målet att skapa en narkotikafri värld inom tio år. Under flera år publicerades många rekommendationer, förordningar, beslut, rapporter och en grönbok. Vi har i dag röstat om ännu ett resolutionsförslag. Vi borde reflektera över vad allt detta har lett till. Jag är ledsen över att behöva säga att aldrig i mänsklighetens historia har narkotika varit så lättillgängligt som det nu är. Det enda man inte kan göra i dag är att beställa det över Internet.

Jag röstade för resolutionen, eftersom jag stöder alla åtgärder för att bekämpa narkotika. Jag vill dock påpeka att fram till dess att vi isolerar tillverkarna från distributörerna och inför radikala förändringar i strafflagstiftningen för att skapa ett effektivt avskräckande medel för personer som lever på narkotikahandel, kommer detta problem inte att minska. Tvärtom kommer problemet att öka i styrka.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag anser att det är nödvändigt, inte bara på EU-nivå, utan också nationellt och lokalt, att främja en dialog med och mellan det civila samhällets olika aktörer så att vi kan avvärja de förfärliga farorna med narkotika.

Det civila samhället måste betraktas som en central allierad för unionen och medlemsstaterna när det gäller att nå de mål som fastställs i EU:s narkotikastrategi.

Tack vare deras erfarenhet på fältet kan behandlingshem stödja medvetandehöjande kampanjer genom att ge mer och bättre information om riskerna med narkotikamissbruk och om möjliga förebyggande program.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Ingen ifrågasätter vikten av det enorma, ofta framgångsrika arbete som civila organisationer utför för att hjälpa människor som fastnat i drogberoende. Alla goda krafter behöver samlas i kampen mot skadliga, beroendeframkallande substanser. Det var därför mycket glädjande att se ett betänkande som uppmärksammar de insatser som görs i Europa.

Anledningen till att jag idag lade ner min röst har således ingenting att göra med själva huvudtemat för betänkandet. Anledningen står istället att läsa under rubriken "Det civila samhället – den externa dimensionen". Jag röstade för en tid sedan, under svåra våndor ska erkännas, för ett betänkande som gav sitt stöd för att underlätta en omvandling till legala vallmoodlingar i Afghanistan, där produktionen ska gå till smärtstillande medicin. En av anledningarna till detta var den mängd rapporter som framkommit om de negativa

konsekvenserna av att med flyg bespruta de befintliga odlingarna och den desperata situationen för det afghanska folket. I betänkandet uppmanar man både till särskilda odlingar och till besprutning, vilket är inkonsekvent. Betänkandet skänker dessutom stöd till organisationer i Europa som arbetar med att framställa substanser av bl. a kokainblad, för "terapeutisk" eller "annan laglig användning". Detta vänder jag mig med kraft emot. Eftersom huvudsyftet med betänkandet ändå är gott valde jag till slut att lägga ned min röst.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Förslaget till resolution om organdonation och transplantation ingår i en världsomfattande debatt om barns trygghet. För att bidra till ett effektivt skydd för barnen arbetar jag med en europeisk kampanj med titeln "Do you know where your child is now?". Avsnittet om organhandel i resolutionen anknyter direkt till detta. Uppmaningen till medlemsstaterna och rådet att anta effektiva åtgärder för att bryta kopplingen mellan bristen på organ och handeln med organ är därför mer än berättigad.

För att bekämpa handeln med organ måste en långsiktig strategi antas för att undanröja de sociala orättvisor som ligger till grund för handeln. Vi måste bekämpa handel med organ och vävnader, som bör generellt bör förbjudas, särskilt när det gäller transplantation av organ och vävnader från minderåriga. Jag är djupt besviken över att Europol inte har granskat försäljningen och handeln med organ, med hänvisning till att dokumenterade fall saknas.

Tvärtom visar rapporter från Europarådet och Världshälsoorganisationen tydligt att organhandel är ett problem även i EU:s medlemsstater. Vi uppmanar Europeiska kommissionen och Europol att förbättra övervakningen av organhandeln och dra nödvändiga slutsatser. Jag hoppas att Slovakien med hjälp av sitt EU-ordförandeskap kan föra denna ytterst viktiga fråga framåt.

- Betänkande: Reimer Böge (A6-0157/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning avseende justeringen av den fleråriga budgetramen, på grundval av betänkandet från Reimer Böge.

Denna justering hade blivit oundviklig på grund av fördröjningen med att anta vissa operativa program under rubrikerna 1B och 2. Ett belopp på 2 034 miljoner euro till löpande priser återstod av de anslag som avsatts för Strukturfonderna, Sammanhållningsfonderna, landsbygdsutveckling och Fonden för fiskets utveckling, för vilket inga åtaganden kunde ingås under 2007 och som heller inte kunde överföras till 2008. Det blev därför rimligt att överföra beloppet till efterföljande år i enlighet med punkt 48 i det interinstitutionella avtalet om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning, vilket ökade de berörda utgiftstaken för åtagandebemyndiganden.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om justering av den fleråriga budgetramen, som lagts fram av vår kollega Reimer Böge. De belopp som inte använts under 2007 från åtagandebemyndigandena för Strukturfonderna, Sammanhållningsfonden, Fonden för landsbygdsutveckling och Fonden för fiskets utveckling borde skjutas upp till kommande år. Därmed kommer 2 034 miljarder euro att överföras, enligt punkt 48 i det interinstitutionella avtalet, för 2008–2013. Beloppen kommer främst att avsättas under 2008 (ungefär 56 procent), och under 2000–2013 kommer inverkan av denna överföring att vara obetydlig.

Vi måste granska orsakerna till det bristande utnyttjandet av dessa medel. Till att börja med finns det 45 operativa program som ingavs för sent till Europeiska kommissionen för godkännande. 72 procent av den nödvändiga omplaneringen beror på förseningar i programmen för landsbygdsutveckling. Vissa ingavs till kommissionen i december, vilket gjorde det omöjligt att anta programmen under 2007. Nationella institutionella krav och en brist på tidigare programplaneringserfarenhet är några av orsakerna till dessa förseningar. Merparten av de 45 försenade operativa programmen kommer från de nya medlemsstaterna. Jag begär att kommissionen ska bistå dem mer när det gäller att ta till sig det nya förfarandet och utbilda den personal som ska använda dessa medel.

- Betänkande: Marie-Arlette Carlotti (A6-0042/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för initiativbetänkandet från Marie-Arlette Carlotti om planering och genomförande av den tionde Europeiska utvecklingsfonden och, liksom det anges i betänkandet, beklagar jag att fonden inte har införlivats i unionsbudgeten, vilket skulle ha tillåtit en demokratisk granskning.

Låt oss hoppas att införlivandet av Europeiska utvecklingsfonden i budgeten kommer att tas upp igen i halvtidsöversynen av budgetramen för 2009. Vad gäller Europeiska utvecklingsfonden och dess betydelse för att utrota fattigdomen och nå millennieutvecklingsmålen så blir dess programplanering allt mer brådskande, vilket även gäller slutförandet av de politiska argumenten för dess genomförande. Vi måste prioritera en förbättrad hälsovård och grundläggande utbildning och även självhushållsjordbruk.

Vid en tidpunkt då Världshandelsorganisationens Doha-agenda praktiskt taget står stilla blir det allt mer brådskande för Europeiska unionen att använda sina utvecklingsinstrument för att delta i denna ambitiösa, rättvisa och lovvärda plan för att utrota världens fattigdom.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Jag röstade för betänkandet, eftersom jag anser att det är ytterst viktigt att betona behovet av Europeiska utvecklingsfonder i AVS-länderna. Det är avgörande att dokument som Parisdeklarationen från mars 2005 tas på allvar och regelbundet ses över för att få fram statistik över nettobiståndet. Det är likväl sant att en förfärande brist på samordning mellan medlemsstaterna har lett till nedskärningar i deras officiella utvecklingsbistånd, från 0,4 procent av BNP 2006 till mindre än 0,38 procent 2007. Denna lilla procentandel motsvarar en minskning med 1 700 miljoner euro. Det värsta av allt är dock partnerländernas växlande ekonomiska politik, utan möjlighet att kunna planera långsiktigt, eftersom de inte har någon aning om huruvida de kommer att ha tillräckliga medel för det, även om detta har utlovats av medlemsstaterna. Den tråkigaste aspekten av allt detta är att vi kräver att de genomför sin del av avtalet, medan vi glömmer att genomföra vår. Vi kan inte samarbeta på det sättet.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Carlottibetänkandet om planering och genomförande av den tionde Europeiska utvecklingsfonden. För att se till att Europeiska utvecklingsfondens mål att utrota fattigdomen i partnerländerna och partnerregionerna och genomföra millennieutvecklingsmålen nås krävs en starkare parlamentarisk granskning av dess genomförandeinstrument. Jag håller dessutom med om tanken att man i fondens programplanering särskilt borde uppmärksamma sådana områden inom ramen för millennieutvecklingsmålen som hälsa, utbildning, respekt för miljön och främjande av goda styrelseformer. De nuvarande ratificeringsproblemen för den tionde Europeiska utvecklingsfonden måste hanteras för att vi ska underlätta ett snabbt genomförande av fonden. Jag röstade för betänkandet.

Vincent Peillon (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Marie-Arlette Carlottis betänkande om planering och genomförande av den tionde Europeiska utvecklingsfonden.

Europeiska utvecklingsfonden är EU:s viktigaste instrument för utvecklingsbistånd till AVS-länderna (Afrika, Västindien och Stillahavsområdet). Fonden strävar framför efter att nå FN:s millenniemål, som antogs år 2000.

Den tionde Europeiska utvecklingsfonden (2008–2013) har dock kört fast i nuläget. Eftersom det reviderade Cotonouavtalet inte har ratificerats av vissa AVS-länder är den budget på 22,7 miljoner euro som funnits tillgänglig sedan den 1 januari 2008 fortfarande outnyttjad.

I den text som parlamentet har antagit betonas därför att detta dödläge måste brytas. Flera frågor tas upp, bland annat att åtgärder för att minska fattigdomen (särskilt hälsovård och utbildning) måste prioriteras och att särskild vikt måste läggas vid jämställdhetsfrågan samt en hållbar utvecklingsstrategi för de berörda länderna.

Parlamentet vill slutligen att Europeiska utvecklingsfonden ska integreras i EU:s allmänna budget, för att göra EU mer enhetligt och förbättra den demokratiska kontrollen.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Genomförandet av budgeten för den tionde Europeiska utvecklingsfonden får inte utvärderas endast i räkenskapstermer. Det är inte Europaparlamentets uppgift, vilket vederbörligen konstateras i detta betänkande. I stället för att diskutera Europeiska utvecklingsfondens införlivande i kommissionens budget eller reglerna för användning av det återstående överskottet från varje budgetår är vi oroade över hur användningen av dessa medel överensstämmer med EU:s politiska mål för AVS-länderna.

I detta hänseende är det slående att den nuvarande situationen på plats skiljer sig tämligen avsevärt från situationen då dessa instrument och deras ramar inrättades. Utöver Kina, som är en faktor som måste beaktas i många av dessa länder, måste man också beakta följderna av förändringen inom jordbruks- och livsmedelsmarknaderna, klimatförändringen och USA:s nya förhållningssätt gentemot Afrika. Mot bakgrund av allt detta anser man att den väg som vi hittills har följt inte längre är helt lämplig och jag vill betona att detta är vårt främsta problem.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – När EU, som är världens största bidragsgivare, agerar i tredje världen måste våra värderingar vara tydliga. Mänskliga rättigheter, inte bara i teorin utan även i praktiken, måste vara ledord. Att därför säga att EU inte bör använda Europeiska utvecklingsfonden till att främja demokrati och mänskliga rättigheter genom att ha möjlighet att ställa krav på utveckling inom detta område strider mot vår önskan att kunna nå verkliga resultat. Bistånd gör bara nytta om det kommer medborgarna till godo, då måste vi som givare kunna ställa krav för att motivera en utveckling av demokrati, mänskliga rättigheter och ett fungerande civilt samhälle. För att kunna skapa utveckling behövs ibland också direkt hjälp genom fredsbevarande insatser. Dessa bör också kunna täckas av Europeiska investeringsfonden, då sådana insatser på ett mycket konkret sätt minskar mänskligt lidande och förhindrar katastrofer.

Givetvis ska inte vi i den rika världen tvinga på andra människor ett särskilt levnadssätt. Men vi har ett ansvar att möjliggöra val där inga val idag finns. Därför blev jag bedrövd över att rapporten ifrågasätter denna för mig grundläggande princip om motprestationer gällande fri och mänskliga rättigheter samt möjligheten till fredsbevarande insatser inom europeiska investeringsfonden, i en övrigt bra och viktig rapport.

- Betänkande: Erik Meijer (A6-0059/2008)

Angelika Beer (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Gruppen De gröna kommer inte att rösta för Meijerbetänkandet om Makedonien. Även om betänkandet innehåller många inlag som tydligt redogör för de framsteg som Makedonien har gjort är den lobbyverksamhet som de grekiska politikerna i sista stund har bedrivit mot punkten om namnfrågan helt oacceptabel. Det mest anmärkningsvärda uttrycket för detta var önskan att avskaffa hänvisningen till 1995 års interimsavtal, i vilket Grekland försäkrade att namnfrågan inte skulle utgöra ett hinder för Makedoniens medlemskap i internationella institutioner. Grekland ifrågasätter inte bara sitt åtagande att följa internationell rätt utan lägger sig också i en annan stats suveränitet på ett exemplöst sätt. Detta beteende av en EU-medlemsstat är oacceptabelt.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Fyrom är ett av de få länder i världen vars namn inte har erkänts officiellt av alla övriga länder. Även om denna republik har infört olika etniska och religiösa helger finns det fortfarande ett avvikande bilateralt avtal om statusen för amerikanska medborgare. Bland framgångarna finns de åtgärder som vidtagits mot brottslighet och korruption, som regeringen genomfört trots ockupationsstyrkornas maktlöshet i Kosovo inför dessa problem. Jag tycker att det är oförståeligt att man hittills inte har enats om en ståndpunkt när det gäller att ge medborgare utomlands möjlighet att rösta. I folkomröstningen i Montenegro diskriminerades dessa medborgare. När det gäller valen i Makedonien tvekar EU.

I artikel 31 välkomnas polisinsatsen mot en vapengömma. Jag anser att informationen i den andra delen av denna punkt, att terrorister behandlats illa när de gripits, är ett dåligt skämt. Jag känner inte till något fall där poliser artigt bett terrorister att överlämna sig. Förutom den ovanliga situationen med landets namn och avtalet med USA strider detta mot internationella avtal. En av de ovanliga aspekterna hos frågan om Fyrom är tvisterna med dess grannar. Som jag ser det måste vi insistera på att dessa tvister löses innan Makedonien ansluter sig till EU. Eftersom några av ändringsförslagen kan ändra betänkandets innebörd kommer vår omröstning om den slutliga "produkten" att bero på huruvida ändringsförslagen antas eller inte.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Erik Meijers framstegsrapport om före detta jugoslaviska republiken Makedoniens framsteg på vägen mot anslutning är en balanserad rapport om en splittrande fråga. Fyrom måste fortsätta att driva en reformdriven agenda för att se till att anslutningsförhandlingar kan inledas snarast möjligt. För att bevara en förhandlingsposition om namnfrågan måste vi undvika att lockas att använda Fyrom-benämningen som ett hinder för landets delaktighet i internationella institutioner. Jag välkomnar därför betänkandet och föredragandens ansträngningar för att se till att namnfrågan inte dominerar i betänkandet.

Richard Howitt (PSE), skriftlig. – (EN) De brittiska Labour-ledamöterna i Europaparlamentet är glada över att ha röstat för denna resolution. Den innebär en verklig ansträngning att se till att före detta jugoslaviska republiken Makedonien (Fyrom) fortsätter att göra framsteg mot ett EU-medlemskap, och där betonas de positiva framstegen med att bekämpa korruptionen och skydda mediefriheten samt trycka på för de ytterligare åtgärder som krävs för att inleda anslutningsförhandlingar. Vi konstaterar att det har skett avsevärda framsteg, och ser fram emot möjligheten att inleda anslutningssamtal med Fyrom.

Vad gäller ändringsförslag 13 om förhandlingarna om namnfrågan röstade vi emot detta ändringsförslag. Även om vi fullt ut stöder det arbete som görs för att hitta en lösning på namnfrågan anser vi inte att detta

på något sätt bör kopplas till Fyroms medlemskap i internationella organisationer. Dessa frågor bör avgöras på egna meriter.

För det andra avstod vi från att rösta om ändringsförslag 7, där frågan om viseringsliberalisering tas upp. Eftersom Storbritannien inte är part i Schengenavtalet, som denna fråga faller under, var det inte lämpligt för oss att stödja detta ändringsförslag.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Dagens framgång beror på de samordnade och effektiva ansträngningar som vi gjort tillsammans med många andra ledamöter i hela Europaparlamentet.

Detta försök var framgångsrikt också tack vare den ändrade inställningen sent på dagen i fråga om Greklands linje för att hitta en verklig kompromisslösning genom ett sammansatt namn som alla kan godta.

Vi måste arbeta hårt för att dra fördel av dessa framsteg och nå en lösning genom en rättvis kompromiss. Detta måste nås inom ramen för samma FN-sammanhang senast år 2008.

Det ligger i Greklands och befolkningarnas intresse att bevara freden och stabiliteten i regionen, så ytterligare ett dödläge som kan vara många år måste förhindras. Den offentliga förvaltningen måste slippa Skopje-syndromet.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Parlamentsledamöterna från Greklands kommunistiska parti (KKE) har röstat mot betänkandet. Vi motsätter oss ett kapitalistiskt, krigshetsande EU och därmed också varje utvidgning av unionen. De grundläggande orsakerna till problemen på Balkan är imperialistiska planer, ingripanden av EU, USA och Nato samt gränsförändringar.

Anslutning av före detta jugoslaviska republiken Makedonien och andra länder på Balkan till EU och Nato innebär att deras folk dras in i det imperialistiska dödläget mellan USA, EU och Ryssland i fråga om kontrollen över energitillgångar och transportvägar. Det innebär allvarliga risker för dem som lever i den större regionen.

Greklands kommunistiska parti bryr sig inte om namnfrågor. Det stöder en ömsesidigt godtagbar lösning när det gäller namnet, som måste utgöra en rent geografisk definition utan anknytning till söndrande nationalism och förslavning.

De som känt behov av att ursäkta sig inför det grekiska folket för sin helomvändning i sista minuten i den makedonska namnfrågan, och som tillhör EU, Ny demokrati, PASOK, Vänsterns och de framstegsvänligas förbund (SYN) och Folklig ortodox samling (L.A.O.S), gnuggar nu händerna av förtjusning. De röstade för antagandet av de förment positiva ändringarna av namnet i ett försök att avleda folket från kärnfrågan, som handlar om imperialistiska ingripanden och planer för Balkan. Syftet med detta avledande är att dölja att folket underordnas imperialistiska strävanden och att utse EU, USA och Nato till skiljedomare. Allt detta innebär att vårt land utsätts för hot och påtryckningar i syfte att pressa fram pengar i utbyte mot full medverkan i de imperialistiska planerna, som har blivit ännu värre sedan Nato-toppmötet i Bukarest.

- Betänkande: Gomes (A6-0080/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Ana Maria Gomes utmärkta initiativbetänkande om Kinas politik och dess konsekvenser för Afrika. Även om det bör välkomnas att Kina är berett att samarbeta med afrikanska länder på ett konkret och pragmatiskt sätt, finns det ett antal problematiska områden, t.ex. Kinas samarbete med afrikanska förtryckarregimer, den bristande efterlevnaden av regler på det sociala området och miljöområdet och vapenleveranserna till odemokratiska förtryckarregimer. Jag stöder förslaget om att Afrikanska unionen, Kina och EU ska inrätta ett permanent rådgivande organ för att förbättra samstämmigheten och effektiviteten i samsarbetsåtgärderna och om att upprätta en global ram för konkreta operativa projekt som avser gemensamma utmaningar, t.ex. anpassning till klimatförändringar, förnybar energi, jordbruk, vatten och hälsa.

Jag stöder också tanken om en dialog mellan den kinesiska nationella folkkongressen, Panafrikanska parlamentet, de afrikanska nationella parlamenten och Europaparlamentet, i syfte att främja en hållbar utveckling och förbättra kapaciteten för fredlig och demokratisk kontroll av den verkställande makten.

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) I Gomesbetänkandet uppmärksammas med rätta olika oacceptabla metoder som Kina tillämpar i Afrika, och ibland kommer man till sakens kärna. Folkmordet i Tibet får kanske mycket uppmärksamhet just nu, men Kinas politik i Afrika vittnar i minst lika hög grad om en regim som struntar fullständigt i mänskliga rättigheter och andra spelregler.

Kineserna gör affärer med vem som helst så länge de kan släcka sin oljetörst. Kinesiska företag och affärsmän skapar extraterritoriella kinesiska öar som skyddas av korrumperade makthavare, som i sin tur skyddas av kinesiska veton i säkerhetsrådet. EU är en enkel match för kineserna, och sakta men säkert drivs vi ut ur Afrika. EU måste i slutändan helt enkelt inse att vårt ständigt upprepade budskap om demokrati, frihet och goda styrelseformer, för att inte glömma hållbarhet, blir fullständigt meningslöst när kineserna tar över i Afrika. Det är dags att byta strategi.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Gomesbetänkandet om Kinas politik och dess konsekvenser för Afrika eftersom jag anser att EU, mot bakgrund av Kinas allt större närvaro i Afrika, genom att anta en gemensam ståndpunkt i fråga om dialog måste försöka få Kina att grunda sina politiska och ekonomiska insatser i Afrika på kriterier som inte står i vägen för främjandet av fred, människors säkerhet, rättsstatsprincipen och hållbar utveckling.

Jag stöder också uppmaningen till EU att fortsätta främja respekt för de principer enligt vilka unionen styrs, oavsett hur väl dialoginitiativen lyckas.

Jens Holm, Erik Meijer, Esko Seppänen, Søren Bo Søndergaard och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) I Ana Maria Gomes betänkande behandlas många viktiga aspekter, inte minst att EU:s och Kinas engagemang bör ligga i de afrikanska ländernas och folkens intresse, och vikten av att externa investerare som verkar i Afrika följer reglerna på det sociala området och miljöområdet. Vi har därför valt att stödja betänkandet. Vi stöder emellertid inte formuleringen i första stycket, där Lissabonfördragets betydelse för att förbättra effektiviteten och samstämmigheten i EU:s yttre förbindelser betonas.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Utskottet för utveckling har utarbetat ett mycket balanserat betänkande om Kinas politik och dess konsekvenser för Afrika.

Det är med desto större glädje som jag röstar för betänkandet, eftersom jag råkade ut för något mycket beklagligt vid den gemensamma parlamentariska AVS-EG-församlingens möte. I mitt betänkande om de utländska direktinvesteringarnas effekt gjorde jag några kritiska anmärkningar om kinesiska investeringar i Afrika. AVS-delegaterna lyckades, med socialdemokraternas, kommunisternas och de grönas tysta medgivande, stryka alla dessa anmärkningar från betänkandet.

Varför ville de inte tillstå att de kinesiska utländska direktinvesteringarna är koncentrerade till utvinningsindustrin och ofta stöder AVS-regeringar i politiska vägval som inte gynnar demokratin, rättsstatsprincipen och fattigdomsutrotningen i de berörda länderna?

Varför strök de slutsatsen att kinesiska utländska direktinvesteringar görs i vissa multinationella företag som översvämmar de afrikanska marknaderna med varor, särskilt textilier, av låg kvalitet?

Jag välkomnar formuleringen i motiveringen till betänkandet om att Kinas offensiv i Afrika innebär att afrikanska naturresurser skördas för egen vinning och att den hållbara utvecklingen undergrävs. Det finns också farhågor beträffande risken för att Kina kan komma att exportera vissa av sina sämsta interna metoder till Afrika ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 163 i arbetsordningen.)

Erika Mann (PSE), skriftlig. – (DE) Jag vill i samband med denna röstförklaring passa på att framföra mitt varma tack till föredraganden Ana Maria Gomes. Det är ett utmärkt betänkande vi röstar om. Jag vill också uttrycka min tacksamhet för att många inslag i yttrandet från utskottet för internationell handel har tagits med i betänkandet.

Enligt min mening är det mycket viktigt att göra en rättvis bedömning av Kinas politik i Afrika, utan något generellt fördömande av landets engagemang där. I stället bör EU:s eget engagemang trappas upp genom ett angreppssätt som är inriktat på "mer Europa i Afrika". Det kan öka EU:s synlighet och ge en starkare europeisk närvaro och därmed starkare förbindelser mellan EU och Afrika. Närmare ekonomiska band mellan de två kontinenterna skulle kunna vara till stor nytta för båda sidor.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) I Ana Maria Gomes betänkande om Kinas politik och dess konsekvenser för Afrika framhävs det positiva steg som Peking tagit genom att engagera sig i Afrika, samtidigt som det också påpekas att Kinas politik måste förbättras. Å ena sidan måste EU välkomna den roll Kina spelar för Afrikas utveckling, även om den tyvärr innebär att Kina exporterar vissa av sina sämsta interna metoder, däribland korrupktion och bristande respekt för arbetsrätt och miljönormer. Förbindelserna med Kina, i dessa

frågor och i fråga om dess kontakter med förtryckarregimer som de i Sudan och Zimbabwe, kräver definitivt en gemensam EU-strategi. Mot denna bakgrund röstade jag för betänkandets rekommendationer.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) I Ana Maria Gomes betänkande tas många viktiga aspekter upp, inte minst att EU:s och Kinas engagemang bör ligga i de afrikanska ländernas och folkens intresse och att utländska investerare som verkar i Afrika bör följa reglerna på det sociala området och miljöområdet. Vi har därför valt att stödja betänkandet.

Vi stöder emellertid inte formuleringen i första stycket, där Lissabonfördragets betydelse för att förbättra effektiviteten och samstämmigheten i EU:s yttre förbindelser betonas.

När det gäller en eventuell reform av den gemensamma jordbrukspolitiken vill Sinn Féin ha en verklig reform som möjliggör ett hållbart jordbruk och landsbygdsliv i Irland, Europa och övriga världen.

Lydie Polfer (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Gomesbetänkandet eftersom det ger en mycket ingående analys av orsakerna till och konsekvenserna av den kinesiska dominansen i Afrika, ur både ett ekonomisk och ett politiskt perspektiv.

Kinas imponerande ekonomiska uppgång under de senaste 20 åren har lett till ökad efterfrågan på olja och andra råvaror. Kina importerar i dag 30 procent av sin olja från Afrika, och 2010 kommer siffran att vara 45 procent.

Kina gör också enorma infrastrukturinvesteringar i Afrika.

Dessa åtaganden är inte förknippade med några villkor i fråga om mänskliga rättigheter eller krav på det sociala området eller miljöområdet.

EU måste nu vakna och bli medvetet om den här situationen. Unionen måste försöka upprätta ett strategiskt partnerskap med både Afrika och Kina för att säkra en hållbar utveckling på den afrikanska kontinenten.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I det aktuella betänkandet redogörs på ett korrekt sätt för dagens kinesiska politik i Afrika, och investeringar, finansiering och politiska konsekvenser beskrivs ingående. Tyvärr är förslagen orealistiska. Det föreslås gång på gång att EU ska anmodas att uppmana Kina till ett mönsterbeteende i fråga om mänskliga rättigheter, arbetstagarnas rättigheter och respekt för miljön och, till sist, att utrikespolitiskt göra det man inte gör inrikespolitiskt. I kapitlet om vad som bör göras när det gäller (den korrekta) skildringen av den kinesiska politiken i Afrika och dess konsekvenser ges ingen vägledning i fråga om den strategi som EU bör anamma, i partnerskap med länder som Indien, Brasilien och (ett oacceptabelt utelämnande) Förenta staterna.

Den rådande globala situationen liknar inte alla de modeller som har legat till grund för det geostrategiska tänkandet under de senaste årtiondena. Framväxandet av nya ekonomier som är mycket olika sinsemellan, den generella och globala konsumtionsökningen, konkurrensen om basvaror och råvaror, risken för social revolt och för att starka politiska regimer ska släppas fram – alla dessa nya förhållanden kräver analys och, framför allt, ett mer strategiskt förslag med en annan syn på framtiden. Jag avstod därför från att rösta om detta betänkande.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) I Ana Maria Gomes betänkande om Kinas politik och dess konsekvenser för Afrika betonas den grundläggande roll som Peking nu spelar för Afrikas diplomatiska, ekonomiska och politiska jämvikt.

Även om Kina riktat sin uppmärksamhet mot den hittills bortglömda kontinenten Afrika är det enligt min mening absolut nödvändigt att Kinas uppförande hålls inom vissa gränser, så att man inte hamnar i en potentiellt ny form av kolonialism, något som ju faktiskt har gett upphov till skamliga sidor i vår egen europeiska historiebok.

Jag hoppas därför att EU kommer att utarbeta en konsekvent strategi för att se till att Kina visar respekt i frågor som rör styrelseformer, korruptionsbekämpning, skydd för mänskliga rättigheter, sysselsättning och miljö, och att tydliga, öppna avtal mellan de två parterna kan garanteras.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Afrika är en kontinent i behov av bistånd, stärkta handelsförbindelser och ett ökat deltagande i den globalisering som skapar mer välstånd för alla. Kina har snabbt kommit att bli en viktig partner på den afrikanska kontinenten, med en stor aptit på råvaror, inte minst den olja som flera afrikanska länder har. Att fler länder intresserar sig för Afrika gynnar dess utveckling. Dock måste vi konstatera att Kinas okritiska agerande vad gäller hur man skaffar sig tillgång till dessa råvaror, utan eller med svag

hänsyn till mänskliga rättigheter, korrupktion och odemokratiska regimer utgör en utmaning för EU, som länge drivit på för att handel och bistånd ska kombineras med krav på demokratisk utveckling med hänsyn till fri och mänskliga rättigheter. Att Europaparlamentet tydligt uppmanar Kina att ta hänsyn mänskliga rättigheter och utveckling för Afrikas befolkning är en viktig signal. Utveckling är ett bredare begrepp än enbart ekonomiska framsteg och jag stöder därför helhjärtat synen på att mänskliga rättigheter och demokrati måste vara en viktig del i relationen i mellanstatliga relationer, även i Kinas relation till Afrika.

7. Rättelser till avgivna röster och röstavsikter: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 12.50 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

8. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

9. Situationen i Burma (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om situationen i Burma.

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) EU följer på nära håll situationen i Burma, eller Myanmar. Vi stöder aktivt de insatser som görs av framför allt FN för att påskynda övergången till demokrati, försoning och utveckling i landet. Vi samråder också med våra asiatiska partner om alla dessa frågor. Det särskilda sändebudet Piero Fassino har inför Europaparlamentet redogjort för situationen i Burma/Myanmar. Han har också underrättat parlamentet om de anpassningar som görs tillsammans med Burmas grannländer och andra medlemmar i Asean.

FN:s särskilda sändebud Ibrahim Gambari besökte som vi vet landet i början av mars. Jag måste framhålla hur besvikna vi är över att hans besök inte ledde till några tydliga resultat. Framför allt fick vi intrycket att de burmesiska myndigheterna inte var beredda att samarbeta med det internationella samfundet. EU skulle vilja att myndigheterna godtog Ibrahim Gambaris förslag om en fortsatt politisk process. Hela det internationella samfundet ställer sig bakom dessa förslag, som inte är särskilt långtgående.

EU och Ibrahim Gambari pekar på liknande problem. Dessutom sänder EU regelbundet centrala politiska budskap till Burma/Myanmar. Ett av dessa centrala budskap är Europaparlamentets resolution nyligen om situationen i landet. Vårt gemensamma centrala budskap är i stora drag att försoning, stabilitet och välbefinnande i landet endast kan åstadkommas genom en trovärdig och allomfattande demokratiseringsprocess. EU följer därför med stort intresse oppositionens respons på den kommande folkomröstningen om konstitutionen.

Vi uppmanar myndigheterna att möjliggöra en obehindrad och öppen debatt om konstitutionen före folkomröstningen, att upphöra med sina förföljelser av politiska aktivister och att avskaffa lagar som begränsar yttrandefriheten. Trots den rådande situationen har inte EU förlorat hoppet om att de burmesiska myndigheterna kommer att garantera en fri och rättvis folkomröstning och tillåta internationella observatörer att närvara. Vi är beredda att stödja observatörer från Aseanländerna.

Vid sidan av uppmaningen om att möjliggöra ett korrekt genomförande av folkomröstningen vill vi också att Burma ska frige politiska fångar och upphöra med gripandena. Rådet vädjar i likhet med Europaparlamentet till Burma om att inte förlänga Aung San Suu Kyis husarrest. Vi hoppas att Kina och Aseanländerna också fortsätter att stödja Ibrahim Gambaris arbete och FN:s säkerhetsråds ståndpunkt i framtiden. Vi har sänt detta budskap via diplomatiska kanaler och vårt särskilda sändebud.

Vid det möte i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) som ska hållas nästa vecka tänker EU förlänga giltigheten för den gemensamma ståndpunkten i fråga om Burma. Därigenom kommer humanitär verksamhet, om än begränsad sådan, fortfarande att vara möjlig medan sanktionerna ännu gäller. Vi uppmanar internationella partner att ge mer stöd, något som Burmas medborgare är i trängande behov av. Stödet från EU kommer att fortsätta.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Benita Ferrero-Waldner kan inte delta i det här sammanträdet. På hennes och kommissionens vägnar vill jag säga några ord om Burma.

Om ett par veckor, den 10 maj, kommer Burmas folk att ges möjlighet att godkänna eller förkasta en konstitution. EU och dess partner anser att de olika politiska krafter och etniska grupper som finns i landet inte i tillräcklig utsträckning medverkat vid utarbetandet av konstitutionsförslaget. Den styrande juntan har gjort precis som den velat i denna process.

Ett resultat av detta är att det i konstitutionen föreskrivs att 25 procent av parlamentsledamöterna ska utses bland militärer, medan övriga 75 procent ska väljas. Det är möjligt att Aung San Suu Kyi kommer att kunna rösta i det val som planeras till 2010, och kanske till och med kandidera, men regimen verkar vilja hindra henne från att en dag bli Unionen Myanmars president. Kina, Indien och Asean har ett visst inflytande – de är främst angelägna om landets stabilitet liksom om handelsförbindelser och investeringar.

Tack vare diskret kinesisk diplomati misslyckades FN:s särskilda sändebud Ibrahim Gambari med att få till stånd någon ytterligare öppning av den politiska processen, och han uppgav att han skulle koncentrera sig på ekonomiska, sociala och humanitära frågor.

Eftersom konkreta planer saknas kommer man vid mötet i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) att diskutera alla tänkbara åtgärder som EU skulle kunna vidta för att påverka situationen i Burma. Jag vill framhålla att EU:s mål är att främja en balanserad syn på Burmafrågan. Framför allt vill vi ha objektiva resultat. Den 19 november 2007 antog rådet en version av den gemensamma ståndpunkten om införande av nya sanktioner. EG-förordningen trädde i kraft den 10 mars och den årliga översynen planeras äga rum i slutet av denna månad.

EU:s sanktioner speglar vårt missnöje med de långsamma framstegen mot demokrati, det fortsatta kvarhållet av ett stort antal politiska fångar och kränkningarna av grundläggande friheter. Sanktionernas effekt måste dock undersökas regelbundet, så att vi ser till att de får direkta konsekvenser för regimen förtroende och deras tillgångar. Kommissionen har inrättat biståndsprogram inom ramen för den övergripande samarbetspolitiken, och dessa är inriktade på hälsa och utbildning. Det gläder mig att konstatera att Europaparlamentet har uttryckt sitt stöd för dessa åtgärder under utövandet av sin rätt att kontrollera.

Dessa insatser görs vid sidan av Echos humanitära stöd till grannländer och burmesiska flyktingar i regionen. Vi stöder även fortsättningsvis Ibrahim Gambaris arbete. EU ingår i vänskapsgruppen "Group of Friends", som i New York samlar de fem ständiga medlemmarna av FN:s säkerhetsråd, Aseans ordförandeland, Indien, Japan och Norge, som alla deltar i övervakningen av situationen i Burma. EU:s särskilda sändebud för Burma, Piero Fassino, spelar en nyckelroll när det gäller att stödja Ibrahim Gambaris arbete. Det var den information jag ville förmedla till er på Benita Ferrero-Waldners vägnar.

Geoffrey Van Orden, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! I dag diskuterar vi Burma, eftersom EU:s riktade sanktioner ska förnyas om fem dagar och de burmesiska myndigheterna driver igenom en folkomröstning om sin bluffkonstitution om bara drygt två veckor.

Vi vill uppriktigt vädja till den burmesiska regimen att vidta en åtgärd som i högsta grad ligger i dess eget och det burmesiska folkets intresse: att göra vad som krävs för att kunna ansluta sig till det internationella nationssamfundet. Den misstänksamma isoleringspolitiken har nu prövats under nästan hela Burmas livstid som självständig stat, och den har misslyckats. Den har skadat Burma och den har skadat det burmesiska folket.

Burma var 1948 världens största risexportör, producerade 75 procent av världens teak och var det rikaste landet i Sydostasien. Landet antogs kunna få en snabb utveckling. I dag har det lägre BNP per invånare än både Rwanda och Bangladesh.

Den burmesiska ekonomin är i trängande behov av stöd från internationella finansinstitut, men ända sedan Burma vände sig inåt och bort från demokrati har Asiatiska utvecklingsbanken, Världsbanken och Internationella valutafonden med rätta sagt nej till ytterligare finansiell hjälp. Den burmesiska regimen vägrar att ha något med omvärlden att göra har fått länder över hela världen att införa ekonomiska sanktioner.

Burma behöver vänner som kan hjälpa till att skydda dess nationella intressen på den globala scenen, men till och med Asean har nu förklarat, även det med rätta, att man inte längre kommer att försvara de burmesiska myndigheterna i något internationellt forum.

Till den burmesiska regeringen vill vi säga: världen är inte emot er om ni bara slutar vända den ryggen. Ni behöver inte vara mer rädda för det internationella samfundet än för ert eget folk. Ni behöver inte världens nionde största armé och femtonde största militärbudget. Ni behöver inte leva i en bunker. Erkänn ert folks

demokratiska strävan, upphör med det politiska förtrycket och ge oppositionskrafter möjlighet att till fullo och fritt engagera sig i en ny konstitutionell process.

Józef Pinior, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Först och främst vill vi vädja till den burmesiska regeringen att frigge politiska motståndare och de över 1 800 politiska fångarna, inklusive Aung San Suu Kyi, ledarna för 88-generationens studentrörelse och ledarna för shanfolkens förbund för demokrati (Shan Nationalities League for Democracy), som greps 2005, att redovisa alla offer och saknade efter tillslaget i september förra året med anledning av de buddistiska munkarnas och demokratiaktivisternas protester och att tala om var saknade munkar och nunnor befinner sig samt att se till att FN:s särskilda sändebud för människorättssituationen i Burma ges rätt att resa in i Burma och att oppositionella politiska partier ges tillstånd att träffa det särskilda sändebudet.

Den så kallade folkomröstningen är verkligen bekymmersam: det finns en risk för att en folkomröstning som hålls under de rådande repressiva förhållandena endast kommer att befästa ett fortsatt militärstyre. Sedan folkomröstningen tillkännagavs har regeringen utfärdat lag nr 1/2008, som innebär att medlemmar av religiösa samfund, inklusive munkar och nunnor, inte har rösträtt. Den innehåller också bestämmelser om ett treårigt fängelsestraff för den som ses "föreläsa, dela ut papper, använda anslag eller på annat sätt störa omröstningen i vallokalerna eller på allmän eller privat plats för att sabotera folkomröstningen".

Vi vill ha garantier från regeringen för att oberoende valkommittéer kommer att sammankallas och en korrekt röstlängd sammanställas, att de långvariga restriktionerna för medierna hävs, att förenings-, yttrande- och mötesfrihet tillåts i Burma och att nya bestämmelser som kriminaliserar legitim debatt om folkomröstningen upphävs.

Marco Cappato, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar, kommissionsledamot Barrot! Ni talade om en balanserad syn. Jag måste säga att jag är rädd att vi är alltför försiktiga, först och främst därför att det finns saker som parlamentet måste få veta, nämligen att EU har tillgång till instrument för främjande av demokrati och mänskliga rättigheter.

Det här är nya instrument, och nu är det inte ens obligatoriskt med godkännande från ett diktaturlands ledning för att kunna betala ut medlen. Vi kan alltså antingen diskutera det som händer som iakttagare, eller också diskutera vi det som människor som undrar vad som kan göras. Och i så fall måste vi få veta – i dag – hur dessa medel betalas ut, vem vi kan hjälpa och hur vi lyckas få information till och från landet. Vi måste exempelvis fundera på hur pengar som spenderas i det så kallade kriget mot narkotikan, pengar som i Burma hamnar direkt i regimens penningkista så att den får bättre möjligheter att förtrycka sitt eget folk, tack vare FN-kontoret. Vi i EU bör också ta itu med det här problemet. När det gäller folkomröstningen handlar det egentligen inte om att alla parter inte fått medverka i tillräcklig utsträckning, som ni sa. Folkomröstningen tjänar som kamouflage för att förbättra regeringens möjligheter att fortsätta att godtyckligt nonchalera mänskliga och medborgerliga rättigheter i Burma.

Till rådets företrädare Janez Lenarčič vill jag säga att munkarna ju redan var djupt engagerade i den fredliga kampen och till och med har gett sina liv för den. Jag anser därför att ert tillkännagivande av att ni inte har för avsikt att bjuda in Dalai Lama till Bryssel för välbehövlig politisk dialog med EU-länderna, i symbolisk mening kommer att få – och redan har fått – negativa konsekvenser för det burmesiska folkets, särskilt munkarnas, fredliga kamp.

Brian Crowley, för UEN-gruppen. – (GA) Herr talman! I oktober förra året bevitnade världen hur tusentals personer, buddistiska munkar och allmänhet, tågade längs Rangoons gator och krävde frihet och reformer av Burmas orättfärdiga och våldsamma militärregim. Det var den största regeringsfientliga demonstrationen sedan den första demokratirörelsen slogs ned under blodiga former 1988.

(EN) Om någon tror att situationen kunde ha varit värre än den var förra året behöver vi bara titta på verkligheten: fattigdom, livsmedelsbrist, fortsatt förtryck, undanröjande av politiska motståndare, fortsatt fängslande av vinnaren av Sacharovpriset och Nobels fredspris, fortsatt förtryck och undertryckande av alla avvikande synpunkter som framförs.

Vi i EU måste fortsätta med de starka stödbudskap som vi i september 2007 sände till de människor som kämpar i Burma. Vi står nu inför en situation där en folkomröstning ska hållas om en ny konstitution, en konstitution som av somliga betecknas som nästa steg mot ett återupprättande av demokrati. Ändå innebär den att militären får en fjärdedel av platserna i parlamentet, att Aung San Suu Kyi förbjuds att kandidera i parlamentsvalet eftersom hon är gift med en utlänning och att juntans diktat måste åtlidas till fullo.

Kina måste nu bidra till att sätta press på juntan i Burma för att se till att folket får ordentlig representation, men Bangladesh och Thailand måste också få stöd för att kunna uppmana de burmesiska myndigheterna att ändra synsätt. Vi måste intensifiera våra insatser i fråga om sanktioner och kraftfulla politiska åtgärder, inte bara på EU-nivå utan i hela världen, och framför allt inom FN. Alla EU:s medlemsstater bör uppträda enat i FN för att pressa myndigheterna att vidta åtgärder på den nivån.

Hélène Flautre, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Som just har påpekats blir den humanitära och människorättsliga situationen i Burma allt värre, och nu måste rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) vid sitt nästa möte högt och tydligt erkänna detta och ompröva de åtgärder som genomförts inom ramen för EU-politiken.

Vad som först såg ut som ett positivt tecken, den omtalade konstitutionella reformen, blev snabbt ett i högsta grad machiavelliskt projekt. Militärens regeringsnärvaro ska alltså formellt skrivas in i konstitutionen, i strid med alla internationella normer och utan några som helst observatörer, medan alla motståndare till dagens regim utesluts från väljarkåren. Detta är en ren fars och kommer att leda till att juntan får ett ännu hårdare grepp om Burma.

Man måste säga att detta innebär ett misslyckande för den allomfattande strategi som EU och FN tillämpat i själva Burma och på regional nivå. Vårt sändebud har inte ens lyckats ta sig in i Burma. Vår dubbelsidiga strategi med sanktioner och incitament måste därför bli mer effektiv och fokuserad. Med andra ord måste de kriterier som redan fastställts med utgångspunkt i de mål som satts upp tillämpas bättre, mer insiktsfullt och mer konsekvent.

Våra finansiella åtgärder måste innebära att företag som har kopplingar till juntan eller på ett eller annat sätt bidrar till dess finansiering isoleras helt och hållet. Detsamma gäller de maktavare som kan ge sig iväg på shoppingturer till andra länder och skicka sina barn till skolor utomlands. Det gäller även de banksanktioner som införts för dem, som i dag inte innefattar något förbud mot överföringar via europeiska banker.

Vad Asean beträffar måste förhandlingarna om frihandelsavtal ses som en möjlighet att se till att grannländerna avstår från att genomföra strategier som kan ta udden av sanktionerna mot Burma.

Den andra frågan gäller incitament. Vi måste stödja landets livsnerv – på det humanitära planet, givetvis, men samtidigt också på politisk nivå. Här ingår ett offentligt fördömande av de burmesiska myndigheterna, skarp kritik mot folkomröstningens innehåll och de förfaranden som tillämpas samt ett beslutsamt främjande av rättsstatsprincipen och grundläggande friheter genom projekt inom ramen för det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter. Dessutom måste vi stödja och skydda människorättsverksamhet, bekämpa tvångsvärning av barn till väpnade grupper och skydda barn från våld.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ber er att inte betrakta mig som Kinafientlig för att jag ofta kritiserar Kinas hållning i mina anföranden. Jag anser dock att det knappast kan råda någon tvekan när det gäller situationen i Burma och den kinesiska regeringens väl kända ansvar i och med att den stöder den burmesiska statsmakten. Kina har för övrigt samma ansvar i Darfur, Tibet och många andra delar av världen där kränkningarna av mänskliga rättigheter fortsätter, och inte minst i det egna landet.

Jag kan därför givetvis ansluta mig till och ställa mig bakom den indignation, den avsky och de fördömanden som brukar prägla våra resolutioner, men jag är fortfarande tveksam till hur effektivt detta kan vara. Jag stöder det tydliga fördömandet och beklagar djupt att den burmesiska regimen inte på 45 år gjort några framsteg när det gäller respekt för mänskliga rättigheter och samvetsfrihet.

Hur skulle jag kunna undgå att fördöma det politiska och etniska förtrycket av det burmesiska folket? Jag vill faktiskt ta tillfället i akt att särskilt erinra om situationen för karenfolket, som i årtionden upprätthållit sin stolta kamp för sin identitet, och jag vill lika bestämt fördöma folkomröstningsmekanismen i den konstitution som regimen vill införa i Burma. Naturligtvis instämmer jag på ett känslomässigt plan med allt som sägs i resolutionen, men eftersom allt som har sitt ursprung i EU-beslut alltid stannar kvar på känsloplanet tycker jag att den är fullständigt meningslös. Det sägs ju i resolutionen att inte ens de nya, riktade sanktionerna har fått önskad effekt.

Det är alltså definitivt värt att efterlysa hårdare sanktioner, men liknande press bör framför allt sättas på stater som Kina, Ryssland och Indien, så att de, med stöd av sitt ekonomiska och politiska inflytande över den burmesiska regimen, samarbetar med EU på det här området och upphör med sina leveranser av vapen och strategiska resurser. I princip håller jag alltså med om vad Hélène Flautre så övertygande sa.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Om några dagar kommer rådet att besluta om huruvida den gemensamma ståndpunkten i fråga om Burma ska vidmakthållas och om sanktionerna ska vara kvar. I Burma har det inte skett några egentliga förändringar när det gäller demokrati, rättsstatsprincipen eller respekt för mänskliga rättigheter. Det finns nästan 2 000 politiska fångar i landet. Oppositionsledaren Aung San Suu Kyi har suttit i husarrest i åratal. Det finns alltså inget som helst skäl att lätta på sanktionerna.

Det stämmer visserligen att en konstitutionell folkomröstning har tillkännagetts och ett konstitutionsförslag offentliggjorts, men det saknar helt och hållet demokratisk legitimitet. Varken allmänheten eller den demokratiska oppositionen har rådfrågats. Konstitutionsförslaget är fullt av demokratiska brister. Det är absurt att en fjärdedel av parlamentsplatserna ska gå till militären. Det är absurt att utesluta kandidater som är gifta med en utlänning eller har barn som är utländska medborgare. Allt detta vittnar om avsaknaden av demokratiska framsteg.

Vad ska då göras? Jag ställer mig bakom vädjandena från tidigare talare, särskilt de genomtänkta synpunkterna från min kollega Geoffrey van Orden. Men vi kan inte hantera Burmafrågan på egen hand. Utan stödet från Kina skulle juntan inte överleva. Kineserna har alltså också ett ansvar för vad som pågår i Burma. Kina har gått in för att fylla det ekonomiska tomrum som västvärldens sanktioner gett upphov till och skördar nu frukterna. Vi måste därför närma oss Kina om vi vill att situationen i Burma ska förändras.

Jag vill också vädja till mina vänner i Asean. Jag är medveten om att de ser alla synpunkter på Myanmar som en inblandning i deras interna angelägenheter, men jag vet också att situationen i Myanmar gör dem illa till mods. Mitt budskap till dem är att Myanmar skadar omvärldens bild av Asean. Därför måste även Asean utöva påtryckningar.

Richard Howitt (PSE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar uttalandena från rådet och kommissionen i eftermiddag, men nu när 700 politiska fångar hålls kvar efter förra årets demonstrationer och general Than Shwe har vägrat att träffa FN:s särskilda sändebud Ibrahim Gambari måste vi förnya vår gemensamma ståndpunkt ett halvår senare. Men det räcker inte. Varför inte utöka sanktionerna till att även gälla olja och gas, som är regimens huvudsakliga finansieringskällor? Om Förenta staterna inför sanktioner inom finans- och banksektorn och förvägrar regimen utländsk valuta, varför gör inte EU det? Vilka åtgärder kan vidtas för att den humanitära hjälpen ska nå östra Burma, där 3 000 byar rapporteras ha jämnats med marken och europeiska hjälporgan är beredda att agera? Buddismunkarna har skrivit "nej" på klostermurarna för att sända sitt budskap till den burmesiska civilbefolkningen inför folkomröstningen om konstitutionen i maj. EU:s budskap till Burma måste också vara ett rungande nej till diktatur och ja till demokrati.

Pierre Schapira (PSE). - (FR) Herr talman! Det är nu sex månader sedan demonstrationerna i Rangoon avslöjade för världen vilka allvarliga kränkningar av mänskliga rättigheter som regelbundet sker i Burma.

Tyvärr verkar den internationella allmänna opinionen redan ha glömt detta krisdrabbade land. Vi måste i själva verket ge Burmas folk ständigt stöd och anta en sammanhängande, långsiktig strategi för att äntligen garantera respekten för demokrati, pressfrihet och religions-, yttrande- och föreningsfrihet.

Trots diplomatiska påtryckningar, trots det föredömliga agerandet från Aung San Suu Kyi, som – det måste jag påminna om – tilldelades Sacharovpriset 1990, och trots det internationella civila samhällets insatser har situationen inte förbättrats. Det är 400 000 buddismunkar som saknar rösträtt och inte kommer att kunna delta i folkomröstningen.

Denna oacceptabla situation bevisar att påtryckningarna så här långt har varit otillräckliga. Sanktionerna mot den burmesiska regimen måste utökas och riktas mot den politiska eliten i stället för befolkningen.

Framför allt hoppas jag att EU:s åtgärder kommer att stärkas. För att öka allmänhetens medvetenhet kräver jag, kräver vi, att Aung San Suu Kyi – som förkroppsligar denna kamp – får hedersborgarskap i alla europeiska huvudstäder. På så sätt visar vi att vi är fast beslutna att se till att mänskliga rättigheter och frihet effektivt främjas i Burma.

Katrin Saks (PSE). - (ET) När jag kommer in i parlamentets byggnad i Bryssel på morgnarna tittar Aung San Suu Kyi ned på mig med sorgsna ögon från en stor affisch, och jag måste erkänna att jag varje morgon känner mig besvärande maktlös.

De resolutioner som vi nästan enhälligt har antagit har inte haft någon som helst effekt. I dag när jag hörde både kommissionens och rådets företrädare tala här lade jag märke till ordvalet: "Vi hoppas, vi önskar, vi

anser, vi är bekymrade." Är inte det en alltför försynt hållning gentemot en regim som denna? Vi måste definitivt agera samfällt och med större kraft.

Hur går vi vidare? Vi återkommer alltid till ekonomiska sanktioner. Enligt min mening är det dock uppenbarligen det enda sättet att påverka den här regimen. Vi måste givetvis mycket noga övervaka vart vårt utvecklingsstöd tar vägen. Vårt stöd måste vara avhängigt av mycket konkreta reformer i samhället.

Ana Maria Gomes (PSE). - (EN) Herr talman! Jag har varit i Burma och sett den misär och det förtryck som det burmesiska folket lever under. Skandalöst nog har EU inte gjort tillräckligt för att hjälpa burmeserna – deras modiga munkar, deras politiska fångar, deras orädda ledare Aung San Suu Kyi – att bli fria och göra sig av med förtryckarjuntan.

EU har inte gjort tillräckligt för att mobilisera inflytelserika grannländer som Thailand, Malaysia, Singapore och framför allt Indonesien att stödja dem som slåss för mänskliga rättigheter och demokrati i Burma.

EU har inte gjort tillräckligt för att sätta press på Kina och Indien att upphöra med allt stöd till förtryckarna i Burma. EU har inte gjort tillräckligt för att hindra och straffa europeiska företag som franska *Total*, som fortsätter att göra affärer i Burma och därigenom bidrar till att finansiera narkotikamaffian och förtryckarna i den burmesiska juntan. EU måste agera nu och vägra att godta den farsartade folkomröstningen.

José Manuel Barroso och hans kommissionskolleger, som åker till Peking i dag, måste uttrycka sig bestämt och tydligt när det gäller Burma och Pekings ansvar, som hanteras på ett undermåligt sätt. Dagens och nästa ordförandeskap måste agera beslutsamt för att hjälpa Burmas folk, framför allt genom att strikt genomföra de beslutade sanktionerna och pressa FN:s säkerhetsråd att agera mot de burmesiska förtryckarna.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Herr talman! Parlamentet antar vanemässigt resolutioner, resolutioner som i mycket stor utsträckning är helt utan effekt. Vi är också vana vid att tillämpa sanktioner, som också helt saknar effekt eftersom de inte riktas mot dem som ansvarar för att verkligen göra förändringar utan, som i det här fallet, mot vanligt folk i Burma, som får det ännu eländigare på grund av oss.

Det har redan nämnts att den verkliga syndaren i det här fallet är Kina. Riktas vi några sanktioner mot Kina? Nej! EU-marknaden översvämmas av defekta varor som vi köper från Kina. Varför tillämpar vi inga sanktioner mot Kina för att se hur det påverkar situationen i Burma?

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag håller med mina kolleger i den här frågan. Det handlar inte bara om att det inte skett några förändringar under de senaste månaderna, utan om att inget hänt på 50 år.

Brott mot mänskliga rättigheter förekommer dagligen. Religiösa samfund går inte ut på gatorna om de inte anser att något är radikalt fel i ett land. Vi såg det för några månader sedan, när munkarna gick ut på gatorna för att de ansåg att de kunde få fram sitt budskap. Juntan reagerade på ett annat sätt: den såg till att deras protester på gatorna omedelbart stoppades och kvävdes, och de mord som begicks strax efter är skändliga. Och denna regering har behållit makten.

De största missdådarna här är de företag och länder som handlar med Burma – de som levererar vapen och köper burmesiska produkter. Jag håller med mina kolleger om att vi mer aktivt bör tvinga Kina att hantera Burma på ett helt annat sätt. Det är det enda sättet att få till stånd en förändring. Vi måste också agera och tala med de europeiska företag som hjälper juntan. Om vi inte gör något själva kommer det att bli mycket svårt för oss att påtvinga andra länder förändring. Jag stöder detta resolutionsförslag.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Burma är en sådan där fråga som av goda skäl ger ett stort tillskott i parlamentsledamöternas brevlådor.

Jag ser paralleller mellan Burma och Zimbabwe. Båda har varit blomstrande ekonomier. Båda gick sedan från demokrati till förtryck och allt vad det innebär: förnekande av grundläggande friheter, svår fattigdom och förtryckande militarism.

Men jag ser också en parallell i EU:s hållning gentemot både Burma och Zimbabwe. I båda fallen är EU uppriktigt sagt alldeles för försynt. Vi har lyssnat på kommissionen och rådet i dag, men vad hade de egentligen att säga till oss? Mycket, mycket lite.

Jag menar att vi måste vara mycket mer beslutsamma. Vi måste trappa upp de ekonomiska och de övriga sanktionerna, och vi måste införa ett effektivt och totalt vapenembargo. Vi måste sätta press där det kanske har som störst effekt: på de regimer, de sympatisörer, däribland Kina, som stöder denna junta. Först då, särskilt när vi har att göra med dem som är ambivalenta till militärjuntan, kan vi få en förändring.

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Jag har redan nämnt att rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) vid sitt nästa möte kommer att debattera Burmafrågan och antagligen anta en del slutsatser. Jag kommer tillbaka till detta, men först vill jag svara på en del av kommentarerna.

För det första, Marco Cappato. Jag vill betona att rådet hittills aldrig har diskuterat möjligheten att bjuda in Dalai Lama till ett möte i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser). Jag tror inte heller att ett sådant möte någonsin kan komma till stånd. Om det gjorde det skulle det handla om Tibet och Burma, som vi diskuterar just nu. Jag vill dock framhålla att vad som behövs för att förbättra situationen i Tibet inte främst är en dialog mellan EU och Dalai Lama, utan snarare en dialog mellan de kinesiska myndigheterna och Dalai Lama. Det slovenska ordförandeskapet har redan efterlyst detta flera gånger.

Jag vill nu säga något om nästa möte i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser). Vi förväntar oss att rådet kommer fram till slutsatser och beslutar att på nytt uttrycka sin stora oro för situationen i Burma och att kräva att de burmesiska myndigheterna agerar snabbt för att få till stånd en övergång till ett legitimt civilt styre och nationell försoning. Vi förväntar oss också att rådet kräver en öppen debatt om folkomröstningen, som bör hållas under fria och rättvisa förhållanden. Dessutom förväntar vi oss, som Hélène Flautre nämnde, att de burmesiska myndigheterna bjuder in internationella observatörer för att övervaka folkomröstningen.

Jag betvivlar inte att rådet kommer att kräva omedelbar frigivning av samtliga politiska fångar, som Richard Howitt påpekade. Inte heller betvivlar jag att man samtidigt kommer att vädja om frigivning av Aung San Suu Kyi. Vi förväntar oss dessutom att sanktionerna, som snart upphör att gälla – som Geoffrey Van Orden helt riktigt konstaterade, förlängs med ytterligare 12 månader med möjlighet till ändringar, dvs. en skärpning eller en lindring, när som helst beroende på situationen.

När det gäller vapen vill jag säga till Luca Romagnoli att EU har förbjudit export av alla slags vapen och tillhörande materiel till Burma. Det ingår i EU:s sanktioner, och vi förväntar oss en förlängning samtidigt med sanktionssystemet eller sanktionsmekanismen. Vi försöker få med oss andra medlemsstater i denna fråga.

Till sist vill jag tillägga att man kan säga, som Hélène Flautre gjorde, att FN:s strategi gentemot Burma har misslyckats. Man kan emellertid också säga att den ännu inte har burit frukt. Jag lutar åt det senare.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag har lyssnat uppmärksamt på alla kommentarer, som återspeglar det faktum att Burma fortfarande har långt kvar innan det finner vägen till demokrati, och det är vi alla alltför väl medvetna om. Vi måste fortsätta att stärka vår politik, och i det avseendet vill jag framhålla att vi nyligen trappade upp de sanktioner som framför allt riktar sig mot regimen och ledarna. Rådet undersöker nu möjligheten till utökade finansiella sanktioner.

När det gäller de politiska fångarna vill jag tillägga att mötet i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) den 29 april utgör ett tillfälle att på nytt sända ett budskap till regimen och be den upphöra med sina hotelser och fängslanden. Vi är oerhört angelägna om att upprätthålla vår solidaritet med Aung San Suu Kyi. Jag bör påpeka att vi inte kan kontakta henne direkt, men vi står i kontakt med medlemmar av hennes parti.

Vid sidan av sanktionerna nämnde några av er givetvis samarbetet med grannländerna, som måste hjälpa oss att påverka den burmesiska regimen, och Benita Ferrero-Waldner kommer att ta upp Burmafrågan i Kina den här veckan. Kommissionen har också uppvaktat den thailändska regeringen, medan Indonesien tycks hålla på att utarbeta ett nytt initiativ. Ni gör dock helt rätt i att betona vikten av att andra länder i regionen vidtar åtgärder.

Jag kommer nu till problemet med att hjälpa befolkningen. Det burmesiska folket ska inte behöva betala priset för den politiska stagnation som ledarna har orsakat i landet. Från EU:s sida är det inte tillräckligt att bara fördöma och isolera Myanmar. Jag vill påpeka att vi när vi ger bistånd försöker ta varje tillfälle i akt att betona att det endast är genom ett bättre styre från regimen sida som biståndet kan bli så effektivt som vi hoppas.

Framför allt Marco Cappato uttryckte oro för hur den internationella hjälpen övervakas. Jag måste påpeka att den internationella hjälpen ges genom FN-organ och icke-statliga partnerorganisationer, och jag kan försäkra er att vi övervakar den mycket noga. Ni gjorde dock rätt i att ta upp frågan.

Jag anser därför att det vi bör göra är att sätta så stor press som möjligt för att se till att Burma snabbare går mot demokrati. Samtidigt måste vi se till att Burmas folk inte får lida ännu mer som en följd av fullständig isolering, eftersom det antagligen inte är en bra lösning.

Talmannen. – Jag har mottagit sju resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 24 april 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar varmt denna resolution, som visar parlamentets fortsatta oro för situationen i Burma. Vi har ett ansvar för att se till att utvecklingen i detta land inte spårar ur.

Det är väl känt att Burma, trots sina rika tillgångar och sin bördiga mark, fortfarande är ett av världens fattigaste länder. Det anses också allmänt att militärjuntan bär ansvaret för en lång rad brott mot de mänskliga rättigheterna, inklusive den brutala behandlingen av de buddistmunkar som protesterade mot regimen.

Med tanke på den senaste utvecklingen, framför allt juntans avsikt att genomdriva en fullständigt odemokratisk och orättfärdig konstitution, är det hög tid att EU utövar allt sitt inflytande för att försöka förbättra situationen.

Vi kan inte längre bara diskutera situationen i Burma inom det internationella samfundet. Förhandlingar mellan FN och de burmesiska myndigheterna har visat sig helt och hållet fruktlösa. Det finns nu ett trängande behov av riktade sanktioner mot juntan och företag med kopplingar till den.

Jag stöder till fullo denna resolution, där rådet uppmanas att införa bredare och hårdare sanktioner mot den burmesiska militärregimen. I detta avseende hoppas jag verkligen att våra ord kommer att följas av handling.

10. Illegal invandring, EU:s yttre åtgärder och Frontex (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om illegal invandring, EU:s yttre åtgärder och Frontex.

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Inledningsvis vill jag framhålla att den utmaning som invandringen utgör kräver en helhetssyn. EU måste utveckla effektiv politik och lagstiftning i fråga om migration och samtidigt fortsätta med sina insatser för att bekämpa illegal invandring. Vi behöver åtgärder på EU-nivå och i medlemsstaterna, och vi måste samarbeta med tredjeländer. Ett av de viktigaste inslagen i kampen mot illegal invandring är effektiv kontroll av EU:s yttre gränser.

En mycket viktig insats på detta område är definitivt införlivandet av nio medlemsstater i Schengenområdet nyligen. Efter deras anslutning till Schengenområdet inledde det slovenska ordförandeskapet arbetet med att införa andra generationen av Schengens informationssystem, känt som SIS II, så snart som möjligt. Det är ett av EU:s prioriterade projekt för närvarande. All nödvändig verksamhet bör bedrivas på så sätt att man underlättar en fullständig övergång från den första till den andra generationen av Schengens informationssystem senast i september 2009.

På grund av de täta incidenterna i Medelhavet och vid den nordafrikanska kusten föreslog kommissionen och några medlemsstater 2007 vissa initiativ för att förbättra hanteringen av illegal invandring. Som ett led i dessa insatser stod det slovenska ordförandeskapet i mars i år värd för en ministerkonferens om de framtida utmaningarna i samband med förvaltningen av EU:s yttre gränser. De tre rapporter som kommissionen lade fram i februari diskuterades för första gången vid konferensen. Konferensdeltagarna debatterade utvärderingen och vidareutvecklingen av Frontex och även andra åtgärder för förvaltning av EU:s yttre gränser. Man enades om att gränskontrollerna bör stärkas i framtiden, och att tillförlitlig identifiering av personer bör underlättas. Samtidigt måste vi sträva efter att göra EU öppet och lättillgängligt.

Ministrarna diskuterade dessutom förslaget om att upprätta ett europeiskt gränsövervakningssystem, Eurosur. Ordförandeskapet håller på att utarbeta ytterligare riktlinjer på det området, och rådet kommer att debattera dem i samband med de rättsliga och inrikes frågorna vid mötet i juni.

Kampen mot illegal invandring kommer också att göras effektivare genom ett direktiv om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna,

(1) Se protokollet.

det så kallade återvändandedirektivet. Ordförandeskapet har redan inlett den andra förhandlingsrundan med Europaparlamentet, som varit mycket konstruktiv. Vi tror att vi med en gemensam insats skulle kunna anta det här direktivet vid första behandlingen.

När det gäller förslaget till direktiv om påföljder för arbetsgivare för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i EU väntar rådet på Europaparlamentets ändringsförslag.

En annan beståndsdel i utvecklingen av en övergripande migrationspolitik är visumpolitiken. Här har det slovenska ordförandeskapet gått framåt genom att diskutera två mycket viktiga ärenden, nämligen ändringarna av de gemensamma konsulära anvisningarna och viseringskodexen. I det framtida arbetet med båda ärendena ser vi fram emot ett kreativt samarbete med Europaparlamentet.

Vid det informella rådsmötet i januari diskuterades asylfrågor och praktiskt samarbete mellan medlemsstaterna. Rådet har den här månaden antagit de relevanta besluten. Som jag sa inledningsvis är en helhetssyn på migrationspolitiken nödvändig för att den illegala invandringen ska kunna hanteras och bekämpas. Kampen mot illegal invandring kräver också samarbete med ursprungs- och transitländerna. Vidare måste orsakerna till migration undanröjas – vi måste alltså stimulera utvecklingen i ursprungsländerna.

Syftet med den övergripande strategi som EU antog i december 2005 var att initiera en uttömmande diskussion om migrationspolitiken, och att stärka och fördjupa det internationella samarbetet, främst med ursprungs- och transitländerna, och upprätta ett partnerskap med dessa länder. Inom ramen för denna övergripande strategi pågår nu en omfattande verksamhet. Den är främst koncentrerad till de mest kritiska områdena, framför allt Afrika och de regioner som gränsar till EU i öst och sydöst.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Det som främst lockar till sig illegala invandrare i dag är det illegala arbetet.

Migranterna kommer att fortsätta att komma till Europa så länge de anser att de ekonomiska fördelarna med illegalt arbete uppväger risken att gripas av europeiska brottsbekämpande organ.

Det krävs gemensam vilja på EU-nivå för att genomföra en effektiv strategi mot illegalt arbete. Det är avgörande för denna strategi, och det hänger på oss, medlemsstaterna, och vår gemensamma politiska vilja. Det är bakgrunden till kommissionens förslag om påföljder för dem som anställer tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i EU, vilket för närvarande granskas av parlamentet och rådet.

Syftet med förslaget är att se till att alla medlemsstater vidtar förebyggande åtgärder och likartade påföljder, och faktiskt tillämpar dem i kampen mot illegalt arbete.

Jag vill uppmana parlamentet att fullfölja sin granskning av förslaget, så att vi kan få till stånd ett EU-instrument som innebär att medlemsstaterna tvingas vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att rättsstatsprincipen respekteras i hela EU.

Med detta sagt vill jag inte underskatta utmaningarna i samband med illegal invandring över EU:s yttre gränser. Det är mycket sannolikt att många människor från den afrikanska kontinenten även i år kommer att frestas att komma till EU sjövägen. En del kommer att komma ensamma, en del i mindre grupper, och andra kommer att utnyttjas av kriminella organisationer som kräver stora penningssummor för att ta dem till Europa.

Stora insatser har gjorts på EU-nivå för att ge medlemsstaterna det finansiella stöd som behövs under 2008. Budgeten för Frontex har praktiskt taget fördubblats 2008 jämfört med 2007. I år uppgår den till sammanlagt 70 miljoner euro, varav mer än 31 miljoner euro går till insatser vid EU:s sjögränser.

När det gäller insatser i dessa högriskzoner har Frontex organiserat fyra stora operationer: Poseidon, Hermes, Nautilus och Hera. Uppgifterna om deras exakta datum och längd är ännu inte offentliga, men tack vare de ökade anslagen kommer de att pågå längre än de gjorde 2007.

Det är också viktigt att påpeka att en överenskommelse nåtts mellan medlemsstaterna och Frontex om förfaranden och villkor för användning av den tekniska utrustningen i Crate – databasen med en central förteckning över tillgänglig teknisk utrustning för gränskontroll och gränsövervakning.

I dag finns det 18 flygplan, 20 helikoptrar och 105 fartyg som medlemsstaterna ställer till förfogande på frivillig basis. Frontex står för sin del för den personal som krävs för att hjälpa medlemsstaterna att förbereda och utvärdera operationerna till havs. I kommissionens utvärderingsrapport om Frontex rekommenderades

att Crates potential och medlemsstaternas åtaganden bör utnyttjas till fullo, för att garantera att det finns nödvändig utrustning för operationer vid sjögränserna.

Frontex ska regelbundet rapportera till EU-institutionerna om det faktiska utnyttjandet av utrustningen och i vilken utsträckning det motsvarar behoven, och byrån ska informera EU-institutionerna om en framtida mekanism för att säkra tillgång till den utrustning som medlemsstaterna erbjuder. Frontex skulle också kunna öka Crates potential genom att förvärva eller hyra sin egen tekniska utrustning.

Genom dessa insatser kommer medlemsstaterna och Frontex att bidra till att i möjligaste mån förhindra att människor som kommer till Europa i provisoriska fartyg försvinner till havs. Kommissionen välkomnar därför den bilaterala överenskommelsen mellan Spanien och de västafrikanska länderna, liksom kontakterna mellan Italien och Malta och Libyen. Kontakterna med Libyen har hittills inte fått önskat resultat och måste därför upprätthållas.

I sin rapport om den framtida utvecklingen av Frontex underströk kommissionen att samarbete med tredjeländer är av grundläggande betydelse för att på lång sikt förbättra de gemensamma operationer som byrån genomför. Det bör därför övervägas om Frontex bör ha möjlighet att genomföra pilotprojekt med tredjeländer som stödmottagare. Byrån måste givetvis se till att den egna verksamheten är förenlig med den övergripande ram som utgörs av EU:s utrikespolitik.

Sådana projekt skulle avsevärt kunna öka effekten av samarbete som inleds inom gällande verksamhetsramar och göra det möjligt att identifiera konkreta behov av kapacitetsuppbyggnad med avseende på gränsförvaltning i specifika tredjeländer.

Slutligen ser kommissionen 2008 som ett försöksår. Frontex har en större sammanlagd budget, databasen Crates fungerar till fullo och de snabba insatsenheterna är på plats. Vi kommer givetvis att utvärdera resultaten av dessa åtgärder, och vid behov kan det vara lämpligt att undersöka andra alternativ, t.ex. inrättande av ett europeiskt gränsövervakningssystem, som nämns i kommissionens utvärderingsrapport.

Detta är den information jag ville ge er i dag, och jag ser fram emot att få höra parlamentets synpunkter på dessa svåra problem.

Simon Busuttil, för PPE-DE-gruppen. – (MT) Vid den här tiden på året börjar vi höra talas om tragedier där hundratal migranter drunknat, och eftersom vi är väl medvetna om vad som händer bör vi fråga oss om vi är bättre förberedda i år för att möta utmaningen med illegal invandring. Frontex är bara en del av lösningen. Som kommissionen sa verkar byrån avskräckande i kampen mot illegal invandring, och det här blir ett försöksår för Frontex. Som kommissionsledamot Jacques Barrot helt riktigt sa har vi i år fördubblat budgeten för Frontex, vi har gett byrån en snabb insatsenhet och den tycks också ha tillräckliga resurser för att kunna utföra sina uppgifter. Vi kommer därför noga att övervaka Frontex arbete, och vi hoppas att det blir effektivare i år än det varit hittills. Om Frontex vill ha parlamentets stöd måste byrån visa att den förtjänar det.

Som jag sa är Frontex bara en del av lösningen. Oavsett om vi vill ha den här lösningen eller inte krävs det dessutom en allvarlig diskussion om hur bördan ska delas mellan medlemsstaterna – en diskussion som rådet hittills har undvikit. Vi måste sluta med det hyckleri det innebär att uppröras över att emigranter drunknar samtidigt som vi lämnar de sydliga medlemsstaterna att själva bära bördan. Behovet av att dela bördan kan inte vara tydligare än i Medelhavet. Redan förra året hade vi incidenter där emigranter som påträffades i libysk räddningszon kapsejsat eller höll i sig i tonfisknät. Libyen gjorde ingenting, och EU-länderna stod och pekade på varandra. Jag skulle vilja fråga kommissionen och rådet vad de tänker göra i år – det råder ingen tvekan, herr kommissionsledamot och herr rådsordförande, om att vi alla är skyldiga att rädda människoliv. Men det är nu dags att både kommissionen och rådet vågar besvara dessa frågor. Är det ett enda land som är skyldigt att ta emot emigranter, eller bör de delas mellan oss alla?

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

Claudio Fava, för PSE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka er, fru talman, herr rådsordförande och herr kommissionsledamot. Vi välkomnar rådsordförandeskapets förslag till en integrerad strategi för om invandring. Detta försök att kombinera de olika aspekterna av problemet och hantera dem tillsammans måste inledas med ett erkännande av något som vi alla vet: 60 procent av de invandrare som kommer till Europa kommer sjövägen, och enligt en ungefärlig uppskattning som gjorts av "Fästning Europa" har omkring 12 000 personer drunknat eller försvunnit på annat sätt under de senaste tio åren. Medelhavet har blivit världens största massgrav i det fria.

Även om Frontex inte inrättades av humanitära skäl kan byrån enligt min mening inte hållas utanför i detta sammanhang. Den kan inte tillåtas bortse från att vi står inför ett stort humanitärt problem. Var ligger då svårigheterna och tvetydigheterna i detta projekt? Medlemsstaterna har hittills sett det som att Frontex uppgift är att minska deras eget ansvar, och ändå är det ett samordningsorgan grundat på solidaritet och ömsesidighet, som inte kan bedriva sin verksamhet isolerat från medlemsstaterna. Det är definitivt medlemsstaterna som i första hand bär ansvaret för förvaltningen av både land- och sjögränserna.

En annan viktig punkt är att Frontex inte hittills har haft tillräckliga resurser. När vi nu får höra att byrån ska få medel, strukturer, personal och konkreta resurser till sitt förfogande måste vi kontrollera deras operativa tillförlitlighet. Det räcker inte att bara göra en förteckning över fartyg och helikoptrar – vi måste få se hur denna uppsättning resurser och redskap i praktiken kan utnyttjas av byrån.

Min tredje kommentar är att Frontex ännu inte löst ett problem som ni, herr kommissionsledamot, tog upp när ni sa att vi måste bidra till att minska antalet döda och saknade. Hur kan Frontex ta itu med detta? Vi anser att det bara finns ett sätt, nämligen att se till att sjöräddningsoperationer ingår i dess befogenheter. Med andra ord bör vi utöver reglerna om invandring till EU också inkludera sjörätt och humanitär rätt och slå fast att människoliv måste räddas närhelst det finns en överhängande risk för att liv ska gå till spillo.

Det är vårt budskap till er, och det här är några punkter där vi skulle vilja ha ett klargörande från er och från rådet.

Jeanine Hennis-Plasschaert, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Låt oss vara uppriktiga och öppna: eftersom Frontex är ett samordningsorgan kan vi inte förvänta oss att byrån i sig och på egen hand ska stoppa inflödet av olagliga invandrare, eller sätta stopp för människohandeln. Frontex är inte, och kommer aldrig att bli, en patentrösning på alla problem som den illegala invandringen ger upphov till.

I slutändan är det enkelt: EU:s gränssäkerhet är ytterst alla medlemsstaters ansvar, och gränskontroller måste organiseras i en anda av delat ansvar och solidaritet mellan medlemsstaterna.

De senaste åren har vi stått inför en verklig paradox. Vi har hört medlemsstater uppmana Frontex att omedelbart stoppa strömmen av olagliga invandrare och utnyttja så mycket utrustning som möjligt. Den centrala förteckningen över tillgänglig teknisk utrustning är emellertid, som ni vet, bara en virtuell förteckning. Tillgångarna på denna lista tillhör medlemsstaterna, och användningen är avhängig av deras vilja. Det står klart att viljan hos ett antal medlemsstater kan diskuteras.

När det gäller finansieringsramen skulle Frontex budget omedelbart gå upp i rök om all utrustning skulle utnyttjas på en gång. Därför är den viktigaste fråga som fortfarande måste besvaras – och här vänder jag mig till rådet – om rådet är redo att utvidga principen om obligatorisk solidaritet och tvinga alla medlemsstater att bidra, dvs. en obligatorisk solidaritetsmekanism.

De senaste åren har medlemsstaterna upprepade gånger bekräftat vikten av att säkra full respekt för internationella skyldigheter i fråga om mänskliga rättigheter vid hantering av migration. Medlemsstaterna har betonat vikten av europeisk solidaritet i samband med delning av bördan som en grundläggande princip. Ändå lamslås alltför ofta ett effektivt beslutsfattande av dessa medlemsstaters oförmåga att samarbeta i sitt eget ömsesidiga intresse.

Håller rådsordföranden med om att det är dags att sluta prata och börja handla? Håller ni inte med om att rörligheten kommer att öka snarare än minska i en värld som präglas av tilltagande regionala konflikter och ett ökat gap mellan rika och fattiga? Är det inte hög tid att medlemsstaterna skaffar sig möjligheter att hantera den utmaningen med en radikal, men ansvarsfull, omprövning av sin syn på vad som ska vara ett övergripande paket för en gemensam – jag upprepar, gemensam – migrationspolitik?

Tyvärr måste jag lämna kammaren nu, eftersom jag deltar i det pågående trepartsmötet på hög nivå om återvändandedirektivet. Jag ser dock fram emot att få ert detaljerade svar så snart som möjligt.

Mario Borghezio, för UEN-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Frontex-initiativet förtjänar stöd. Det sätter gränserna för den europeiska civilisationen inför en våg av illegal invandring som är överlagd, mycket ofta leder till smärtsamma mänskliga tragedier och innebär stora inkomster för maffialiknande kriminella organisationer. Den måste därför bekämpas med största möjliga beslutsamhet.

Vi anser att en del mycket effektiva åtgärder har vidtagits av länder som Spanien, vars SIVE-system har inneburit att en mycket sofistikerad, högteknologisk mur har kunnat resas mot illegala invandrare. Det är meningslöst att gråta krokodiltårar över dödsfall och humanitära incidenter när vi inte gör någonting för

att försvara våra kuster. Mitt eget land gjorde ingenting under lång tid – tänk bara på situationen i Lampedusa – trots att det enda vi behöver göra är att förhindra att fartyg med illegala invandrare når medlemsstaternas territorialvatten.

När det gäller rättsläget framförs fortfarande fullständigt ogrundade skäl mot att kriminalisera illegal invandring. Gripande och kvarhållande av illegala invandrare omfattas helt och hållet av artikel 5 f i den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna, där det tydligt står att ett undantag från förbudet mot frihetsberövande avser personer som obehörigen reser in i ett annat land.

Slutligen kan inte EU försöka undgå att granska resultatet av det fullständiga genomförandet av Schengenavtalet, som finns framför ögonen på oss. Syftet med Schengen var att främja fri rörlighet för arbetstagare och studenter, men i själva verket har ett slags grönt kort för brottslingars fria rörlighet skapats. Är det vad vi vill ha på vårt territorium? Definitivt inte. Vi måste därför snarast vidta åtgärder. Direktivet från 2004 måste ses över mot bakgrund av detta resultat.

Medlemsstaterna skulle fastställa inkomstgränser och införa en skyldighet för alla som reser in i våra länder att visa att deras tillgångar är lagliga. Så blev det inte – Italien har t.ex. inte gjort det – och därför invaderas våra städer, däribland kristendomens huvudstad, av romer och rumäner som begår brott, våldtäkter och andra olagliga handlingar, utan att bli utkastade. Låt oss fundera över detta resultat.

Cem Özdemir, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Fru talman! Sedan den europeiska byrån för gränssäkerhet, Frontex, inrättades har genomförandet av de europeiska arbetsprogrammen gått framåt effektivt och planerligt. Min grupp har ändå, sedan förordningen om Frontex antogs, varit oerhört bekymrad över de allvarliga incidenterna i Medelhavsområdet, där människor som gett sig av för att få ett bättre liv ofta förlorar sina liv under försöket.

Vi har därför några frågor till rådet, bl.a. denna: Har Frontex till fullo införlivat mänskliga skyldigheter i sina gällande föreskrifter och sin praxis? Eller, för att vara lite mer exakt och frispråkig: Kan rådet och kommissionen garantera att de EU-medlemsstater som får stöd av Frontex uppfyller alla sina förpliktelser enligt internationell rätt och den internationella konventionen när det gäller säkerhet vid och övervakning av de yttre gränserna?

Den statistik som Frontex offentliggjort avser endast antalet invandrare som har hindrats från att resa in i EU. Det finns ingen statistik över antalet asylsökande som gripits, och det är inte heller klart hur de har behandlats. Vi skulle vilja veta om det finns någon statistik över antalet asylsökande som gripits. I så fall, varför har dessa siffror inte offentliggjorts?

Slutligen – om en asylsökande grips, vilken roll spelar Frontex för samordningen av asylansökan? Var granskas ansökningarna? Vilka mekanismer finns för att garantera att en ansökan granskas ordentligt innan den asylsökande skickas tillbaka?

Tobias Pflüger, för *GUE/NGL-gruppen*. – (DE) Fru talman! EU och dess institutioner hävdar alltid att kampen för mänskliga rättigheter är av största betydelse. Det tycks dock inte gälla för EU:s egen byrå Frontex och den politik som ligger bakom den. EU vill använda Frontex för att mota bort människor utifrån – man vill inte rädda liv.

Hjälppositioner menar att fler flyktingar dör sedan Frontex inrättades eftersom de nu måste resa längre. Frontex håller på med en militarisering av EU:s system för att avvisa flyktingar. Frågan är varför flyktingarna egentligen vill komma hit? Det beror i hög grad på välfärdsgapet, och något måste göras. Klimatförändringen kommer att förvärra situationen och leda till att ännu fler flyktingar försöker nå Europa.

Frontex är undantaget all parlamentarisk kontroll. Jag kommer ihåg en utfrågning som anordnades av utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, när Frontex verkställande direktör inte ansåg att han behövde vara med. EU:s strategi är uppenbarligen att plocka ut de bästa invandrarna och flyktingarna och hålla stånd mot de övriga, bl.a. med hjälp av Frontex. På det hela taget bidrar Frontex till att förvärra situationen för flyktingar. Min grupps ståndpunkt är därför mycket klar: Frontex måste läggas ned, och i stället måste mer göras för att hjälpa flyktingarna praktiskt. Det vore den rätta strategin i stället för ännu mer isolationism och ständig förstärkning av Fästning Europa.

Georgios Georgiou, för *IND/DEM-gruppen*. – (EL) Fru talman! Frågan om gränsöverskridande överenskommelser är inte något svårfattligt, som Lysias eller Ciceros texter. Å andra sidan kommer inte Frontex att göra någonting för att lösa alla problem vi menar finns mellan Europa och de olyckligt lottade

som söker sin tillflykt här. Dessa stackare är asiatiska offer som utnyttjas av grannländer som samarbetar med EU men aldrig ser konsekvenserna ur europeiskt perspektiv.

Men om det fick negativa effekter, och Frontex exempelvis både måste fullgöra sin räddningsfunktion och informera oss om varifrån människorna kommer och vilka stater som tillåter denna olagliga handel med olyckliga människor, som ofta hamnar på havets botten, då skulle EU kunna vidta egna åtgärder mot sådana länder och dra in det stöd som vi överöser dem med i dag.

Koenraad Dillen (NI). - (NL) Fru talman! Vi kan givetvis bara välkomna den utvidgning av Frontex uppgifter som har tillkännagetts, planerna på en alleuropeisk gränsbevakning och upprättandet av en centraliserad europeisk databas. Det är också ett gott tecken att Frontex fått grönt ljus för att inleda förhandlingar om samarbetsavtal med ett antal avrese- och transitländer, för att få till stånd gemensamma insatser mot illegal invandring. Å andra sidan är det naturligtvis så att denna byrå står och faller med medlemsstaternas tekniska bistånd och politiska stöd, som alltför ofta i det förflutna visat sig problematiskt. Frankrike, Tyskland och Nederländerna, exempelvis, har varit mycket mer aktiva än Belgien, som bara deltagit i tre operationer.

Samtidigt kan vi inte alltför mycket sätta vår lit till en förstärkning av de yttre gränserna, och vi får definitivt inte låta oss förblindas av Frontex tv-mässiga operationer i Medelhavet. De flesta illegala invandrare kommer lagligt till Europa men försvinner in i olaglighet när deras visum löper ut. De är hundratusentals. Ur det perspektivet kommer de 53 000 gripanden som kommissionen föreslog för några månader sedan därför egentligen bara att bota symtomen.

Kärnfrågan är fortfarande att både EU:s medlemsstater och EU bär ansvaret för den okontrollerade och illegala invandringen, med alla dess katastrofala följder för samhället. Jag talar inte bara om den flexibla visumpolitiken och den släpphänta politiken i fråga om spårning och återsändande, utan också om de oansvariga regleringsvägarna i vissa medlemsstater, som har skapat ett enormt sug. Utvidgningen av Schengen österut är i dagsläget det senaste av dessa skadliga beslut. Man kan därför undra om inte Frontex bara måste agera åskledare för att lugna de europeiska medborgarna.

Patrick Gaubert (PPE-DE). - (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, Jacques, mina damer och herrar! Vi granskar nu mycket betydelsefulla texter som bör leda till verklig förändring och – det törs jag nog säga – en verklig revolution i hanteringen av migrationsströmmar. Jag tänker framför allt på återvändandedirektivet, blåkortsdirektivet, direktivet om påföljder för arbetsgivare och direktivet om en gemensam uppsättning rättigheter.

Det pågående lagstiftningsarbetet måste slutföras så snabbt som möjligt om vi vill ha effektiva resultat som är synliga för våra medborgare och tredjelandsmedborgare. Vi måste sända ett tydligt budskap. Som parlamentsledamöter ger vi frågan om invandring stor uppmärksamhet och går rakt på sak. Vi måste titta på förvaltningen av våra yttre gränser och Frontex roll i det sammanhanget. Frontex bildades inte för att bärga drunknade kroppar i Sydeuropa. Det bildades inte för att hjälpa svältande barn i Östeuropa, som av sina föräldrar tagits med på en oändlig migrationsresa. Frontex har ett tydligt uppdrag: att skydda våra gränser för att skydda våra medborgare.

Medlemsstaterna måste därför ta sitt ansvar och fullgöra sina åtaganden genom att ge Frontex alla resurser byrån behöver för att kunna fullgöra sina uppdrag under bästa möjliga förhållanden. Vi måste sluta se Frontex som en tillfällig eller isolerad åtgärd. Frontex måste kunna ta itu med, och hålla jämna steg med, de företeelser som ingår i dess ansvarsområde: migration och illegal invandring, organiserad brottslighet, smugglare, alla former av olaglig handel. Frontex måste utgöra kärnan i det större gränssäkerhetsprojektet, och i detta avseende krävs ett närmare samarbete med de högre myndigheter som ansvarar för dessa frågor.

Som vanligt är det de överordnade principerna och den politiska viljan som utgör ett hot mot en friktionsfri verksamhet inom byrån: varje medlemsstat måste erinras om sitt åtagande med avseende på principerna om ansvar, solidaritet och respekt. Jag hoppas att kommissionen och framför allt rådet tar till sig våra önskemål och farhågor och att de inte motarbetar en byrå som vi behöver på EU-nivå.

Javier Moreno Sánchez (PSE). - (ES) Fru talman, mina damer och herrar, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Frontex fungerar, som ni sa. Förra året, exempelvis, minskade antalet illegala invandrare som kom till Kanarieöarna med 61 procent tack vare de gemensamma operationerna. Maffiaorganisationer försöker dock hitta nya vägar att kringgå säkerhetsoperationerna. Deras verksamhet utgör haren, och vår respons är sköldpaddan. Vi känner alla till La Fontaines fabel, och hur den slutar: visst kommer vi att vinna loppet, men hur många liv kommer att spillas innan dess?

Vi måste tala klarspråk med varandra och med allmänheten. Vill vi verkligen ta itu med problemet med illegal invandring tillsammans, eller bara få det att se ut som om vi tar itu med det? Frontex ger ett mervärde genom att minska antalet illegala invandrare, rädda liv och bekämpa människohandel, och byrån har stor avskräckande effekt i de områden som övervakas.

Men det är viktigt att gå ett steg längre och säkra ett integrerat europeiskt system för att hantera alla yttre gränser i EU. Frontex behöver lämpliga mandat och resurser. Kommissionens förslag går i rätt riktning, men vi vill veta hur enade och engagerade medlemsstaterna är i kampen mot illegal invandring, en företeelse som påverkar oss alla, inte bara länder vid den södra gränsen.

Hur ser medlemsstaterna på idén om att införa ett europeiskt gränsövervakningssystem? När det handlar om Frontex operativa kapacitet, vad anser rådet om inrättandet av regionala center i utsatta områden, särskilt vid de södra sjögränserna?

Och när det gäller den viktiga frågan om gränsövervakning, vilken roll kommer Frontex att få i Iconet, och hur har rådet reagerat på förslaget om inrättande av Eurosur?

Till sist vill jag säga att jag håller med er, herr kommissionsledamot, om att samarbete med tredjeländer är ett nödvändigt inslag i kampen mot illegal invandring. Vilka åtgärder kommer Frontex att vidta för att underlätta utveckling av de avtal som ingåtts av medlemsstater som Spanien? Jag tror att svaren på frågor som dessa kan ge en första indikation om hur och när vi kommer att vinna loppet.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Fru talman! Medlemsstaterna har både en rättighet och en skyldighet att kontrollera sina gränser ordentligt, att hantera invandring och samarbeta sinsemellan och i hela EU, oavsett om de tillhör Schengenområdet eller inte, vilket mitt land sorgligt nog inte gör. Det betyder att de måste samarbeta med Frontex och genom Frontex, i den mån de juridiskt sett har rätt att göra det, och att de måste stödja de så kallade RABIT – de mobila gränsvakterna – och se till att Frontex har nödvändiga resurser.

Välförvaltade gränser får dock inte innebära omänsklig behandling av migranter eller åsidosättande av kravet att följa flyktinglagstiftningen genom att ge tillgång till ett asylförfarande. Därför bör vi vid sidan av de mobila gränsvakterna ha asylexpertgrupper, som med kort varsel kan tillkallas för att hantera stora inflöden av potentiella migranter och göra individuella bedömningar av eventuella ansökningar.

Frontex kan inte ersätta ett övergripande migrationssystem – som vi ännu inte har – som omfattar illegal invandring och laglig migration och har korrekta vägar för laglig migration, samtidigt som asylförfarandet bibehålls.

Slutligen måste vi se upp med tendensen att blanda ihop invandring och kriminalitet. Begreppet "gränssäkerhet", som ofta används, antyder att invandrare automatiskt utgör ett hot. Det gör inte de flesta av dem. De kanske inte har laglig rätt att komma, men det betyder inte nödvändigtvis att de är brottslingar.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE-DE). - (ES) Fru talman! Den illegala invandringen visar sitt obehagligaste och mest dramatiska ansikte när det blir fint väder vid Atlantens och Medelhavets kuster.

Maffiagruppernas verksamhet är mycket mer omfattande nu när risken framstår som mindre. Det är därför denna debatt är så nödvändig: för att stödja, underlätta och främja alla initiativ för att förhindra och neutralisera ett kriminellt gissel som äventyrar så många liv och tar sig över våra gränser, ofta ostraffat.

EU:s yttre åtgärder blir ett viktigt inslag i det sammanhanget. Detta bekräftas av pilotprojekten för Montavia och Kap Verde. Parlamentet gav nyligen utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor tillstånd att delta i detta arbete genom att godkänna två resor till Senegal och Mauretania, utmärkta exempel på ursprungs- och transitländer för illegala invandrare.

EU:s yttre åtgärder när det gäller invandring måste härnäst vara mer aktiva och synliga och inriktas på mycket mer relevanta länder, främst Guinea-Conakry.

Frontex har gjort goda framsteg på kort tid. Byrån har medel, närmare bestämt 70 miljoner euro, och genomtänkta samordningsförfaranden, men vi behöver rådets otvetydiga stöd, exempelvis för att göra databasen Crate till mer än en katalog över resurser eller ett tillkännagivande av erbjudanden. Problemet är efterhängset och dramatiskt och kräver att vi fortsätter med våra ansträngningar och upprätthåller våra system för förebyggande, bistånd och övervakning, med resurser och personal som ständigt står till förfogande och kan utnyttjas i rätt tid, på Kanarieöarna och i Medelhavet.

Under första kvartalet i år var det 1 702 invandrare som nådde Kanarieöarna, jämfört med 1 425 samma period året innan. Nu kommer det fler invandrare, men de använder färre båtar. På tre år har 48 305 invandrare kommit till Kanarieöarna. Antalet minskade visserligen mellan 2006 och 2007, från 31 000 till 11 000, men den bistra sanningen är att allt fler invandrare kommer till Kanarieöarnas hamnar och att vi varje dag hittar kroppar vid Orans kust i Medelhavet, eller just vid Kanarieöarna.

Dessutom – och avslutningsvis – gör mellan 15 och 20 procent av de invandrare som skickas tillbaka nya försök. Det är alltså ett efterhängset problem. Därför behöver vi en större gemensam vilja över hela linjen och mindre gemensam retorik.

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! Malta, Spanien, Italien och Frankrike är länder som särskilt drabbas av migrationsströmmar, men de utgör inte de enda migrationsvägarna.

Jag vill fästa parlamentets uppmärksamhet på EU:s östra gräns, särskilt gränserna till mitt land Polen. De senaste månadernas händelser visar att migrationsströmmar även passerar över den gränsen, och att mänskliga tragedier äger rum där också. Jag vill påminna parlamentet om att två tjetjenska barn dog av utmattning när de försökte ta sig över gränsen till Polen tillsammans med sin mamma. Vid sidan av illegala invandrare från Ukraina och Vitryssland finns intagna från Pakistan, Korea och Vietnam på Polens säkra flyktingförläggningar.

Migration, framför allt olaglig migration, är ett problem som rör hela EU, och det är därför beklagligt att unionen inte har en gemensam syn på olaglig migration. De principer som tillämpas av medlemsstaterna i fråga om asyl och utvisning skiljer sig kraftigt åt. Jag vill därför ta tillfället i akt att betona att vi behöver en gemensam rättslig ram. Då skulle det vara möjligt för oss att åtminstone behandla illegala invandrare på samma sätt i hela EU. Det enda alternativet till illegal invandring är givetvis laglig migration, och det bör inte EU:s medborgare vara rädda för. Det utgör en möjlighet för det åldrande Europa. Därför välkomnar jag den hållning som det slovenska ordförandeskapet intagit, för även jag anser att det krävs ett närmare samarbete mellan tullen och gränskontrollmyndigheterna för att förbättra dagens metod för förvaltning av unionens gränser.

Dessutom måste medlemsstaternas engagemang i Frontex insatser öka. De får inte fortsätta att vara så själviska som de varit hittills utan måste bli mer generösa när det handlar om att utrusta denna viktiga byrå. Det är inte bara experter jag tänker på utan även, och viktigast, fartyg, flygplan och annan utrustning för att säkra ett effektivt skydd av EU:s gränser. Det är ju faktiskt många människoliv som står på spel till havs och i bergen, för att inte tala om vår gemensamma säkerhet.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Fru talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Vi står inför en kris i form av illegal massinvandring, som får konsekvenser för hela EU:s säkerhet och sammanhållning. Invandringen har enorma dimensioner och kräver, särskilt i ett område utan inre gränser, en strategi på EU-nivå.

Jag stöder därför inrättandet av ett europeiskt gränsövervakningssystem, Eurosur, som kan effektivisera och koppla samman medlemsstaternas gränskontrollsystem och därmed öka EU:s inre säkerhet, motverka illegal invandring, förhindra gränsöverskridande brottslighet och terrorism och stärka medlemsstaternas kapacitet för räddningsinsatser.

Jag stöder också den centrala roll som Frontex måste spela när det gäller att kontrollera och övervaka de yttre gränserna. Jag håller med om att Frontex måste underlätta tillämpningen av gällande och framtida EU-bestämmelser och även göra tillämpningen effektivare med avseende på förvaltning av de yttre gränserna och samordning av medlemsstaternas insatser samt, framför allt, det tekniska och operativa biståndet till medlemsstater som behöver det. Jag vill dock påminna rådet och medlemsstaterna om att dessa mål kan nås endast om vi förser denna byrå med de nödvändiga mänskliga och finansiella resurserna, vilket fram till alldeles nyligen tyvärr inte alls var fallet.

Vad beträffar systemet för in- och utresa anser jag att vi bör vara försiktigare. Jag är bekymrad över alla dessa förslag om övervakning av enskilda, vars antal ökar med oroväckande hastighet. Vi tycks vara oförmögna att slutföra vad vi redan enats om och vi hetsar vidare, utan att tänka på att undvika överlappning eller dubbelarbete, bedöma vilken effekt dessa frågor får för individens grundläggande rättigheter eller vidta skyddsåtgärder där det är lämpligt.

Enligt min mening bör kommissionen, i stället för att föreslå nya mekanismer, inrikta sig på att ta igen de förseningar som redan uppstått och så snart som möjligt få igång system som SIS II (Schengens informationssystem) och VIS (Informationssystemet för viseringar).

Katrin Saks (PSE). - (ET) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I ett EU utan inre gränser är samarbete och solidaritet för att skydda våra yttre gränser av största vikt, liksom ytterligare förbättring av Frontex verksamhet.

Vid sidan av de invandrare som korsar Medelhavet i båt, som det har talats mycket om och som vi alla utan tvivel känner till tack vare medierna, finns det också ett enormt problem med människor som kommer från tredjeländer med visum och som inte har för avsikt att ge sig av när deras visum löper ut. Det handlar huvudsakligen om invandrare från öst.

Här är ett gemensamt informationssystem för viseringar av stor betydelse, och i det här sammanhanget är det inte tillräckligt att ge en nationalstat eller medlemsstat ökat ansvar. Mer samarbete mellan länder är mycket viktigt.

Vidare har det talats mycket om en gemensam migrationspolitik. I vissa avseenden är det helt klart väsentligt. Vissa frågor måste dock förbli medlemsstaternas behörighet, exempelvis frågan om kvoter, för i sådana frågor måste varje land bedöma sina egna integrationsmöjligheter. Frågor av det slaget kan inte lösas ovanifrån.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). - (EL) Fru talman! Jag tror inte det är nödvändigt att upprepa vad vi just har hört från de ledamöter som redan talat. De har i alla fall tagit upp nästan alla aspekter av problemet, som alla ser som komplicerat, besvärligt och mycket akut.

När det gäller rådets och kommissionens uttalanden vill jag här och nu säga att vi måste sluta prata och börja handla. EU:s insatser måste styras av tre principer. För det första måste budskapet vara tydligt, och invandringsproblemet måste erkännas inte bara som ett nationellt problem utan som ett europeiskt. För det andra måste solidaritetsprincipen tillämpas i praktiken i det här sammanhanget. För det tredje måste en holistisk snarare än en fragmenterad politik drivas.

Vi har inrättat Frontex och det är utmärkt. Kommissionsledamoten säger att byrån har organiserats, bemannats och förstärkts med alla nödvändiga resurser. Men kan Frontex lösa problemet? Jag tvivlar på det. Mina kolleger i parlamentet har talat om frågor som orsakerna till invandring. Visst måste vi stärka Frontex. Men framför allt måste vi rikta uppmärksamheten mot Medelhavsländerna. Insatserna på land och till havs måste förstärkas så att vi åtminstone kan stå emot det enorma inflödet av illegala invandrare. Cypern är ett bra exempel. Landet har på senare tid varit målet för illegala invandrare som kommer från Mellanöstern via de områden som ockuperas av Turkiet. EU har möjligheter och metoder att ingripa tillsammans med Turkiet för att förhindra detta.

Utöver det vi alla har diskuterat finns det emellertid ytterligare ett ämne för debatt: den viktiga frågan om mänskliga rättigheter. Vi kan inte offra mänskliga rättigheter för att sätta stopp för illegal invandring och invandring i allmänhet. I vår behandling och hantering av invandrare måste vi tillämpa EU:s människorättsliga principer och värden. Det vill jag uppmana kommissionen och rådet att göra.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). - (EL) Fru talman! Nu när sommaren är här och väderförhållandena är goda, särskilt i Grekland och Medelhavsområdet, kommer den illegala invandringen tyvärr att anta enorma proportioner. Illegala invandrare kommer att anlända till Greklands sjö- och landgränser. Mitt land gör sitt bästa. Det vidtar alla tänkbara åtgärder, men de räcker inte för att hejda denna ström.

Frontex inrättades för fem år sedan. Är vi nöjda med dess resultat? Jag skulle nog säga att vi är det, med tanke på byråns knappa tekniska resurser och begränsade befogenheter. Men om vi vill fatta ett verkligt politiskt beslut måste vi stärka Frontex ytterligare med logistisk infrastruktur och ordentlig lagstiftning. Det är det enda sättet att fullgöra våra skyldigheter. Slutligen måste vi också inrätta en kustbevakning för Medelhavets sjögränser.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Fru talman! Problemet med illegal invandring är mycket komplext. Det handlar endast till viss del om försvaret av ett lands och hela EU:s gränser.

Vi måste undersöka de orsaker och drivkrafter som får dessa människor att komma till Europa. De riskerar sina egna och sina anhörigas liv. De reser tusentals kilometer. De utstår ohyggliga förhållanden men fortsätter ändå att komma. Jag antar därför att de kommer att fortsätta komma, även om vi bygger en sex meter hög mur längs hela EU:s gräns.

Kommissionsledamoten sa något annat mycket klokt. Dessa människor kommer därför att vi behöver dem. Det finns arbete för dem i våra medlemsstater. Så varför kan vi inte åstadkomma ett system för att legalisera de illegala invandrarna? Varför kan vi inte utarbeta ett förvaltningssystem genom vilket dessa människor kan ledas till våra länder på ett lagligt och säkert sätt?

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Herr kommissionsledamot, herr minister! Jag ser det som djupt upprörande när det antyds att vår säkerhet hotas av de svältande människor som kommer hit och söker arbete för att kunna försörja de familjer de lämnat kvar. Jag skulle vilja påminna mina kolleger i parlamentet om det anförande Kofi Annan höll när vi tilldelade honom Sacharovpriset. Han bad oss att göra raka motsatsen till det vi gör: han bad oss att öppna våra gränser. När vi tittar framåt en aning kan vi alltför väl se att vi kommer att behöva de här arbetstagarna eftersom vi kommer att få brist på arbetskraft i EU.

Så vad gör vi? Vi bygger murar och vi tänker välja ut dem som får komma in – vi tänker välja ut de människor vi behöver. Det är fullständigt oacceptabelt. Vi behöver en annan politik, en politik som är öppen för alla dessa människor.

Vad jag vill veta är emellertid vad Frontex hoppas kunna göra, exempelvis i transitländerna. I det sammanhanget vill jag nämna Mauretania, som jag känner till eftersom EU skickade mig dit som chef för valobservatörsuppdraget. Vi gjorde en utfästelse till detta fattiga land om att hjälpa det med övergången till demokrati. Mauretania måste hantera de strömmar av invandrare som korsar landet på sin väg till Kanarieöarna.

(Talmannen avbröt talaren.)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Vi är här för att diskutera Frontex, och det är vad vi bör koncentrera oss på. Frontex måste givetvis betraktas mot bakgrund en övergripande migrationsstrategi för att å ena sidan hantera laglig invandring men å andra sidan bekämpa illegal invandring.

I detta större sammanhang är Frontex det säkerhetsinstrument som krävs för kampen mot illegal invandring och människosmuggling, och det utnyttjas på de områden där medlemsstaterna har svårigheter. Vi måste därför se till att Frontex verkligen kan utvecklas till ett framgångsrikt säkerhetsinstrument.

Parlamentet har lyckats få till stånd en fördubbling av budgeten, med en kraftigt utökad tidsram för gemensamma insatser. Det gläder mig att operationerna Hera och Nautilus redan har inletts och att Poseidon startar inom några dagar. Men – och nu vänder jag mig till rådet – en operation kan bli framgångsrik endast om medlemsstaterna tillhandahåller de förutsättningar som krävs och ställer de nödvändiga instrumenten till förfogande.

Detta är därför mitt önskemål och min angelägna vädjan till rådet: Gör ert yttersta för att se till att vi inte hamnar i samma situation som tidigare år, när medlemsstaterna drog ut på tiden. De måste antligen förstå att vi behöver detta säkerhetsinstrument och att vi ger det möjlighet att fungera effektivt med hjälp av de nödvändiga resurser ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Janez Lenarčič, rådets ordförande. - (SL) Det har varit oerhört intressant att närvara vid denna dynamiska debatt. Jag tror att en sak var uppenbar för alla under debatten: det är laglig invandring som EU behöver, medan den andra typen av invandring, den olagliga, bör bekämpas. Det var en punkt på dagordningen för dagens debatt.

Ordförandeskapet tillhör under alla omständigheter dem som anser att illegal invandring bör bekämpas eftersom den vanligen har sin grund i brottslighet. Bakom den finns ett samfund av organiserad brottslighet som inte bryr sig om vad de människor får utstå som de försöker få in i EU, i det här fallet. Jag måste säga att jag inte håller med de parlamentsledamöter som menar att rådet försöker undvika de här debatterna. Inte heller kan jag hålla med dem som tycker att vi fortfarande bara pratar.

Rådet undviker inte den här debatten. Det var det slovenska ordförandeskapet som i mars i år anordnade konferensen om de framtida utmaningarna när det gäller att kontrollera EU:s yttre gränser, och alla eller de flesta frågor som behandlats i dagens debatt togs upp på konferensen, som hölls på ministernivå. Jag håller under alla omständigheter med Jeanine Hennis-Plasschaert om att det nu är dags att agera. Hennes frånvaro är ett bevis för att vi handlar. Hon närvarar vid ett mycket viktigt evenemang, nämligen den avslutande delen av trepartsdiskussionen om återvändandedirektivet, som jag fått höra fortskrider mycket bra och kanske kan avslutas framgångsrikt i dag.

Återvändandedirektivet är en viktig aspekt i kampen mot illegal invandring. Om det antas vid första behandlingen, vilket är det slovenska ordförandeskapets förhoppning och Europaparlamentets ambition, får vi ett nytt verktyg som kan hjälpa oss att hantera den illegala invandringen med större framgång.

Solidaritetsfrågan är av stor politisk betydelse i samband med problemen med illegal invandring. Vi måste dock inse att det redan finns vissa solidaritetsinslag: vi hade Schengenresursen, eller "Schengenfaciliteten", för nya medlemsstater, vi har Frontex, och kommissionsledamoten har räknat upp viktiga resurser som medlemsstaterna frivilligt har ställt till byråns förfogande i solidaritetens namn.

Jag kan därför inte hålla med om att det inte finns någon solidaritet i EU. Det finns solidaritet, men det finns utrymme för förbättring. Vi måste ta hänsyn till att kontrollen av de yttre gränserna omfattas av medlemsstaternas behörighet – jag tror Claudio Fava var en av dem som påpekade det. Varför är det så? Helt enkelt för att de flesta av dem vill ha det så. Solidariteten har därför sina begränsningar. De flesta av medlemsstaterna vill att kontroll av de yttre gränserna ska omfattas av deras behörighet.

Katrin Saks nämnde att medlemsstaterna inte vill påtvingas en invandringskvot utifrån eller ovanifrån. De vill bestämma sådana saker själva. Detta är ramarna för vår verksamhet, och inom de ramarna försöker det slovenska ordförandeskapet finna möjliga vägar framåt. Jag tycker att vi redan lyckats få till stånd ett antal åtgärder, men vi måste arbeta vidare med andra.

Jag skulle vilja säga några ord om mottagningsenheter, som Javier Moreno Sánchez tog upp. En mycket svår debatt om detta ämne pågår fortfarande. Frågan är politiskt känslig och inte alls enkel. Rådet kommer att arbeta med den under en tid framöver.

Cem Özdemir tog upp asylfrågan. Det finns statistik om asyl. Asylsystemet fungerar på EU-nivå, men vi försöker göra det effektivare. Första steget var offentliggörandet av Europeiska kommissionens grönbok om det framtida asylsystemet och rådets beslut om förbättring av det praktiska samarbetet, som antogs vid det senaste mötet i rådet (rättsliga och inrikes frågor).

Jag tänker sluta här, även om jag kunde säga mer om detta intressanta och aktuella ämne. Jag kan försäkra er om att era synpunkter är viktiga och att vi kommer att ha dem i åtanke under den fortsatta debatten. Det slovenska ordförandeskapet räknar med ert samarbete för att komma vidare med detta ärende.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill först och främst återkomma till huvudämnet för denna debatt, Frontex, och göra några klargöranden. Claudio Fava undrade t.ex. om den utrustning som utnyttjas av Frontex är fullt användbar i praktiken.

Det stämmer att Frontex är beroende av medlemsstaterna för den tekniska utrustning som krävs för de insatser byrån samordnar, och byrån har så här långt varit nöjd med hur medlemsstaterna tillhandahållit den utrustning som finns tillgänglig i databasen Crate.

Ytterligare ett steg vore förstås att inrätta ett obligatoriskt system för medlemsstaterna genom att ändra grundförordningen om byrån. Kommissionen nämner detta i sin utvärderingsrapport, och diskussionerna med Frontex och medlemsstaterna om denna fråga kommer att fortsätta. Frontex har ingått tekniska avtal med de flesta medlemsstater om villkoren för utnyttjande av utrustningen. Byrån kan givetvis inte köpa mycket dyr utrustning, men i utvärderingsrapporten rekommenderade kommissionen att Frontex skulle köpa eller hyra utrustning som används ofta, t.ex. mörkerglasögon, mindre radarutrustning och värmekameror.

Eftersom Javier Moreno Sánchez särskilt tog upp dessa frågor vill jag också säga att det finns en del platser där riskerna är större, och vi kanske skulle kunna överväga att upprätta permanenta operativa enheter i sådana fall. Frontex undersöker för närvarande detta.

Det finns många andra frågor, och jag ber om ursäkt för att jag inte nämner alla ledamöter trots att jag gjort noggranna anteckningar.

Många av er frågade om Frontex förmåga att i dagsläget hjälpa människor vars båtar har förlist. Det är viktigt att komma ihåg att det är medlemsstaterna som ansvarar för att ta hand om eller rädda dem som råkat ut för sådana olyckor – Frontex har inget mandat på det området. Med det sagt tror jag att det stämmer att många liv lyckligtvis har kunnat räddas tack vare de operationer som samordnats av Frontex. Fler människor måste räddas, för något vi har lärt oss av dessa förfärliga haverier med fattiga människor, som ofta också har utnyttjats, är att detta är en oerhört angelägen fråga i samband med operationerna.

Jag vill helt kort än en gång upprepa vad ordföranden och ministern just sagt, och även Patrick Gaubert: det handlar i grund och botten om att EU måste börja förvalta migrationsströmmarna, och de kan inte förvaltas effektivt utan Frontex, utan övervakning av våra yttre gränser. Det råder ingen tvekan om att vi behöver rättsliga ramar som gradvis gör det möjligt för EU att finna en verklig europeisk lösning på alla dessa migrationsproblem. Jag måste också säga att en av de största uppgifter jag har framför mig är utarbetandet av ett nytt meddelande om denna övergripande strategi i fråga om migration, som bör beakta alla de aspekter som ni tagit upp.

Jag vill tillägga att en migrationspolitik inte kan lyckas utan ett nära samarbete med ursprungsländerna, och det som sagts i den frågan är också att alla insatser för att stärka samarbetet med de berörda länderna är välkomna.

Herr minister! Ni påpekade nyss att trepartsdiskussionen om återvändandedirektivet tycks gå framåt. Det är också en av hörnstenarna i denna övergripande invandringspolitik, som givetvis måste vara en övergripande politik men också en gemensam politik; solidaritet är av avgörande betydelse. Det har talats mycket om räddningsinsatser till sjöss här i kväll, men vi får inte glömma EU:s gränser österut.

Avslutningsvis vill jag säga att illegala invandrare givetvis måste behandlas med respekt för grundläggande rättigheter, som EU har ett djupt engagemang för. Allt detta betyder att vi behöver en verklig övergripande strategi, en strategi som är mänsklig men samtidigt oerhört seriös och rigorös. Det är nödvändigt om vi inte vill att Europa ska vara en fästning utan att det ska vara öppet, men öppet inom ramen för regler som vi ser som rimliga, som innebär respekt för individen och som samtidigt är avsedda att se till att medlemsstaternas integrationsinsatser lyckas. Invandringspolitiken kan nämligen inte bli framgångsrik utan integration.

Det var allt jag ville säga, och jag ber ledamöterna om ursäkt för att jag inte har besvarat alla de frågor som ställts. Jag kan försäkra er om att jag gärna lyssnar på parlamentet när vi försöker lägga grunderna för denna övergripande invandringspolitik.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) EU:s yttre gränser, både på land och till sjöss, skyddar alla medlemsstater från möjliga hot på grund av illegal invandring, olaglig handel och organiserad brottslighet.

De instrument som Europeiska kommissionen föreslår i samband med utvecklingen av Frontex, nämligen toppmoderna gränsövervakningssystem, teknisk utrustning och snabba insatsenheter, är utan tvekan lämpliga.

Åtgärderna för att stärka gränserna bör dock utgöra en gemensam insats på EU-nivå och inte endast falla på de länder som ligger längs gränserna. Dessutom måste åtgärder vidtas inte bara vid EU:s gränser, utan även vid dess grannländers gränser.

Jag vill påminna er om att politisk stabilitet, utveckling av demokrati och ekonomi och en högre levnadsstandard i tredjeländer som gränsar till EU avsevärt kommer att minska trycket på gränserna. Av det skälet måste samarbete med behöriga myndigheter i dessa länder prioriteras högt.

De projekt som kommissionen presenterat måste snarast få tillräcklig finansiering, så att de kan genomföras så snart som möjligt.

11. Europeisk strategi om konventionen om biologisk mångfald (COP 9) och biosäkerhet (COP-MOP 4) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

– en muntlig fråga till kommissionen från Miroslav Ouzký, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om kommissionens strategi inför det nionde ordinarie mötet i partskonferensen om konventionen om biologisk mångfald (COP 9) och partsmötets fjärde sammanträde om Cartagena-protokollet om biosäkerhet (COP-MOP 4) (O-0023/2008 – B6-0017/2008), och

– en muntlig fråga till rådet från Miroslav Ouzký, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om rådets strategi inför det nionde ordinarie mötet i partskonferensen om konventionen om biologisk mångfald (COP 9) och partsmötets fjärde sammanträde om Cartagena-protokollet om biosäkerhet (COP-MOP 4) (O-0022/2008 – B6-0016/2008).

Miroslav Ouzký, frågeställare. – (CS) Fru talman, herr minister, herr rådsordförande! Först och främst vill jag ta upp en sak som inte alls har med min fråga att göra – jag vill framföra ett klagomål. I alla länder ingår det i polisens uppgifter att se till att politiker och parlamentsledamöter kan utföra sitt arbete, men den franska polisen försöker hindra Europaparlamentets ledamöter från att arbeta. Vi ingången till denna institution stod en polis och förbjöd mig att gå in, till och med sedan jag visat mitt tillstånd. Motivet skulle vara att skydda en demonstration som ägde rum utanför ingången till parlamentet. Detta ser jag som skandalöst, och jag hoppas att frågan kommer att diskuteras i parlamentet. Det här har naturligtvis ingenting med min fråga att göra, men ni ska veta att jag inte hade stått här nu och talat om jag inte hade sprungit runt till en annan del av byggnaden.

Jag har fått tillstånd att för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet ställa en fråga till både rådet och kommissionen om det kommande mötet i partskonferensen om konventionen om biologisk mångfald och biosäkerhet i Bonn. Den grundläggande frågan, till både rådet och kommissionen, gäller klagörande av målsättningarna inför konferensen. Vi vill också veta om rådet och kommissionen planerar att låta Europaparlamentets ledamöter delta i konferensen. Jag måste säga att vårt utskott efterlyser mer än antagande av resolutioner och individuella överenskommelser – vi vill veta hur dessa verkställs och genomförs, dvs. hur de omsätts i praktiken.

Jag vill fråga om EU och EU-institutionerna förstår att de har en ledande roll på det här området, i kampen mot förlusten av biologisk mångfald. Om vi vill vara en ledande kraft bör vi göra det absolut klart. Jag vill fråga om vi inser att finansiering av alla dessa program och beslut är en absolut nödvändighet och att de inte kan genomföras utan tillräckligt finansiellt stöd. Jag hoppas också att både kommissionen och rådet förstår konsekvenserna av vattenbristen i Medelhavsområdet, och följderna av torka och klimatförändring för den biologiska mångfalden.

Utskottet skulle vilja veta om särskild uppmärksamhet kommer att ägnas åt biologisk mångfald i havet och vid kusterna, och om kommissionen och rådet förstår vikten av att engagera både regionala och lokala myndigheter och företag i denna fråga – kampen mot förlusten av biologisk mångfald. Utskottet skulle vilja veta om vi förstår betydelsen av hållbar skogsförvaltning och vegetabilieproduktion, med särskild tonvikt på hållbar produktion av biobränslen, som håller på att bli en mycket het fråga. Som ni vet ingår biobränsleproduktion i det klimatpaket vi debatterar nu, och hållbar användning och utveckling av biobränslen är mycket viktiga frågor. Å andra sidan vet vi att biobränslen har en mycket negativ inverkan på den biologiska mångfalden.

Talmannen. – Tack. Jag ska vidarebefordra ert klagomål, och kanske kommer ni sedan att kontaktas om saken.

Janez Podobnik, rådets ordförande. – (SL) Jag vill tacka utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och dess ordförande Miroslav Ouzký för hans muntliga fråga till mig, rådet och kommissionen. Med denna fråga lägger ni stor vikt vid det mycket känsliga problem som den biologiska mångfalden utgör.

Biologisk mångfald är tillsammans med klimatförändring ordförandeskapets främsta prioritering på miljöområdet. Det nionde mötet i partskonferensen om konventionen om biologisk mångfald (COP 9), som kommer att hållas i Bonn i maj, är därför ett viktigt evenemang både för EU som helhet och för det slovenska ordförandeskapet.

Inom ramen för de tyska, portugisiska och slovenska ordförandeskapets 18-månadersprogram har rådet gjort intensiva förberedelser för att detta viktiga möte ska bli framgångsrikt när det gäller att få till stånd ett bättre skydd och ett hållbart utnyttjande av den biologiska mångfalden på global nivå. Rådet har påpekat att EU har för avsikt att uppfylla det globala målet och avsevärt hejda förlusten av biologisk mångfald till 2010. Man har också för avsikt att uppnå EU:s mål att stoppa minskningen av den biologiska mångfalden i Europa till 2010. Mitt svar på er fråga är därför ja, EU vill och måste behålla sin roll som världsledande på detta område.

Rådet har betonat att EU strävar efter att påta sig en aktiv och konstruktiv roll och att man, vid partskonferensen om konventionen om biologisk mångfald i maj, kommer att sträva efter långtgående men realistiska resultat. Rådet har också uppgett att fler konkreta åtgärder absolut måste vidtas på alla nivåer om det globala målet för den biologiska mångfalden ska kunna nås till 2010.

Vi måste genomföra konventionen på nationell nivå och EU-nivå. EU har gjort ett politiskt åtagande om att nå alla tre mål enligt konventionen om biologisk mångfald, dvs. skydd och hållbart utnyttjande av den

biologiska mångfalden, tillgång till genetiska resurser och fördelning av de vinster som uppstår genom utnyttjande av dem.

Besluten om fastställande av EU:s prioriterade uppgifter inför den nionde partskonferensen antogs först av rådet i juni förra året och sedan igen i mars i år. Låt mig räkna upp några av de prioriterade uppgifterna. Vi måste betona vikten av ett snabbare genomförande av alla arbetsprogram inom ramen för konventionen för biologisk mångfald och förbättra synergieffekterna mellan klimatförändringspolitiken och den biologiska mångfalden för att uppnå så många gemensamma vinster som möjligt. Rådet framhåller ständigt behovet av sammanhållning på alla nivåer i samband med genomförandet av internationella miljööverenskommelser.

Vi måste understryka att det är viktigt att den nionde konferensen diskuterar problemet med produktion av, handel med och användning av biobränslen och biomassa och deras inverkan på den biologiska mångfalden och på ekosystemtjänster. I detta avseende är det ännu viktigare att tydligt fastställa hållbarhetskriterier för biobränsleproduktion. Vi bör betona vikten av att genomföra programmet för biologisk mångfald i skogarna och minskad avskogning och försämring av skogarnas ekosystem. Rådet framhåller skogarnas betydelse för anpassning till och lindring av klimatförändringen och för bevarandet av den biologiska mångfalden.

Vi måste säkra ett snabbt och heltäckande genomförande av arbetsprogrammet för skyddade områden. Inom dessa ramar måste vi tillhandahålla tekniskt och finansiellt stöd – ni frågade om finansiering – dvs. finansiellt stöd för att upprätta skyddade områden världen över. Det nionde mötet bör anta ekologiska kriterier för att avgöra vilka havsområden i öppet hav som behöver skydd. Det är viktigt att framhålla den privata sektorns, särskilt de små och medelstora företagens, roll i samband med konventionens genomförande.

Till sist är EU fast beslutet att behålla sitt aktiva engagemang i planeringen av och förhandlingarna om det internationella fördraget för tillgång till genetiska resurser och fördelning av de vinster som uppstår genom utnyttjande av dem. EU kommer att sträva efter att avsluta förhandlingarna före det tionde mötet i partskonferensen om konventionen.

Avslutningsvis kommer mer än 20 olika ämnen att diskuteras vid mötet. Jag har bara talat om dem som rådet ser som avgörande för att konventionens mål ska kunna nås, särskilt 2010 års mål för den biologiska mångfalden. Det här blir det sista mötet innan tidsfristen löper ut 2010, så det blir det sista tillfället att anta konkreta åtgärder. Eftersom mötet kommer att hållas i Europa är det av ännu större betydelse för EU att föra fram sina prioriteringar och ambitioner.

Jag har också bekantat mig med det resolutionsförslag som ni kommer att rösta om i Europaparlamentet i morgon. Enligt vår mening är resolutionen en bra sammanfattning av de främsta prioriteringar och mål som EU vill nå i Bonn.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag tacka Miroslav Ouzký för denna mycket viktiga fråga. Jag tror vi alla märkte hur miljöfrågorna under 2007 hamnade högst upp på den politiska dagordningen. Klimatförändringen fick fäste i rubrikerna och i människors föreställningsvärld.

Men förlusten av biologisk mångfald är ett globalt hot som måste hanteras med samma allvar, och problemen hänger samman. Klimatförändring och biologisk mångfald hänger samman. Om vi inte inser detta samband riskerar våra insatser för förbättringar på båda områdena att undermineras.

Hur stoppar vi förlusten av biologisk mångfald? Ja, som jag ser det gjorde EU vissa framsteg på det området genom att genomföra de åtgärder som omfattas av 2006 års meddelande från kommissionen "Att stoppa förlusten av biologisk mångfald till 2010 – och därefter". Fler insatser är dock nödvändiga. Framför allt behöver vi ett större engagemang från sektorer som inte verkar på naturskyddsområdet, t.ex. jordbruks-, fiske- och energisektorn.

Ett effektivt internationellt samarbete är också nödvändigt, och vi är fast beslutna att inom ramen för konventionen om biologisk mångfald arbeta för att skydda den biologiska mångfalden världen över.

Den nionde partskonferensen om konventionen om biologisk mångfald, som kommer att hållas i anslutning till partsmötets fjärde sammanträde om Cartagena-protokollet om biosäkerhet, är ett utomordentligt tillfälle att öka skyddet av den biologiska mångfalden, och eftersom dessa möten kommer att hållas med Tyskland

som värd och ordförande har EU en särskild roll att spela. Vi kommer att trycka på för påskyndade internationella insatser för att nå det globala målet att avsevärt minska förlusten av biologisk mångfald till 2010.

I början av mars antog rådet slutsatser om det övergripande politiska mandatet och de främsta prioriteringarna för EU vid dessa möten. De kan sammanfattas i sju punkter.

För det första vill vi enas om nya åtaganden för att stärka genomförandet, särskilt när det gäller verkställande av programmen för skyddade områden och skogarnas biologiska mångfald inom ramen för konventionen om biologisk mångfald.

För det andra vill vi se till att åtgärder för anpassning till och lindring av klimatförändring också bidrar till 2010 års mål för den biologiska mångfalden. De beslut som fattas i Bonn bör bidra till debatten efter Bali om minskade utsläpp från avskogning och utarmning av skog.

För det tredje kommer vi att främja antagandet av kriterier för identifiering av känsliga havsområden som behöver skydd. Dessutom vill vi få alla avtalsslutande parter att enas om hur dessa kriterier ska tillämpas.

För det fjärde vill vi utveckla internationell vägledning för främjande av metoder för att öka produktionen och konsumtionen av biomassa, inklusive biobränsle, utan att den biologiska mångfalden påverkas.

För det femte strävar vi efter att identifiera de viktigaste inslagen i ett internationellt system för tillgång till genetiska resurser och fördelning av de vinster som uppstår genom utnyttjande av dem.

För det sjätte vill vi ha en överenskommelse om inrättande av en internationell mekanism för vetenskaplig expertis på biologisk mångfald.

Och för det sjunde och sista kommer vi att främja ett beslut om ansvarighet och ersättning för skador till följd av gränsöverskridande förflyttningar av levande modifierade organismer.

Kommissionen underlättar alltid parlamentsledamöters deltagande i EU-delegationer som förhandlar om multilaterala avtal. Jag har personligen mycket positiva erfarenheter av detta. Jag välkomnar parlamentsledamöters deltagande vid COP 9 och MOP 4, som de kallas på det språk vi använder i det här sammanhanget. Naturligtvis är jag intresserad av att få höra vilka prioriteringar och förväntningar ni har inför dessa möten.

Pilar del Castillo Vera, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman, herr minister, fru kommissionsledamot! I eftermiddag talar jag på Cristina Gutiérrez-Cortines vägnar.

Först vill jag säga att Europaparlamentet klart och villkorslöst stöder FN-konferensen med parterna i konventionen om biologisk mångfald.

I detta sammanhang är den resolution vi ska rösta om i morgon ett försök att förstärka den internationella konferensens huvudsakliga syften och avsikter på följande sätt: för det första, säkra bästa möjliga skydd för vilda djur och växter; för det andra, främja ett hållbart utnyttjande av marken för bevarande av arter och natur; slutligen, bevara vårt naturliga genetiska kapital.

I detta avseende bör ett antal program för bevarande övervägas, främst de modeller som redan tillämpas i EU. Jag tänker särskilt på Natura 2000 och livsmiljödirektivet, som har visat sig vara till stor nytta.

Jag tror också att vi bör anta en övergripande strategi för vårt arbete och använda flexibla helhetsmodeller, för i slutändan är naturen ett dynamiskt system i ständig utveckling som påverkas av alla krav som ställs på det, i samband med både jordbruk och annan verksamhet.

Dessutom anser jag att fler kriterier baserade på vetenskap och utbildning bör användas, och att alla aspekter med anknytning till ekonomi och genomförbarhet bör tas i beaktande.

Ägarsynpunkter och ägarincitament är också viktiga angelägenheter, och jag har därför två frågor till kommissionen. Hur ser man på tillämpningen av vetenskapliga metoder för katalogisering och identifiering av underarter eller områden som ska bevaras? Hur ser man på ägarincitament på alla nivåer?

María Sornosa Martínez, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman, herr minister, fru kommissionsledamot! Vi är alla medvetna om att förlusten av biologisk mångfald får omfattande miljömässiga, sociala, ekonomiska och kulturella följder, som förvärras ytterligare av klimatförändringens negativa påverkan.

Konsekvenserna av denna situation drabbar de fattigaste ännu hårdare. Konventionen om biologisk mångfald är världens viktigaste rättsakt i kampen mot förlusten av biologisk mångfald. Men det finns ett problem här: bristen på finansiella resurser är ett stort hinder för uppnåendet av konventionens mål. Jag vill därför uppmana både rådet och kommissionen att främja medel för bevarande av biologisk mångfald i alla relevanta budgetar inom ramen för deras behörighet.

Jag vill framhålla vissa aspekter som betonas särskilt i resolutionsförslaget: erkännande av den ständiga förlusten av biologisk mångfald i EU, som nu är allmänt känd; förslaget om antagande av ett rimligt, rättvist, rättsligt bindande internationellt system för tillgång till genetiska resurser och fördelning av de vinster som uppstår genom utnyttjande av dem; främjande av tillämpning av befintliga åtaganden om bättre hållbar förvaltning och bevarande av biologisk mångfald i havet, för att skydda det mot destruktiva metoder och ohållbart fiske som påverkar marina ekosystem.

Avslutningsvis vill jag säga att det är dags att vidta kraftfulla åtgärder och försöka lösa alla dessa problem, för även om jag tror att vi fortfarande hinner vet vi alla att vi, och den biologiska mångfald vi vill skydda, har tiden emot oss.

Johannes Lebech, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman! Det nionde COP-mötet om biologisk mångfald kunde knappast ha kommit lägligare. Under de senaste veckorna har det talats och skrivits mycket om biobränslen, och en sak är klar: biobränslen får inte produceras på bekostnad av den biologiska mångfalden. Vi tittar förstås just nu på kommissionens förslag till ett direktiv som kommer att främja användning av hållbar energi, inklusive biobränslen. Parlamentet måste se till att tydliga kriterier fastställs när det gäller miljömässig hållbarhet vid produktion av sådana biobränslen. Vi kommer inte att åstadkomma någonting i kampen mot global uppvärmning om vi minskar koldioxidutsläppen från bilar och samtidigt ökar koldioxidutsläppen genom att avverka skogar och växter för att producera olja, varigenom stora mängder koldioxid frigörs från marken. Mötet i Bonn blir ett bra tillfälle att betona vikten av att biobränslen produceras i enlighet med hållbarhetskrav både inom och utanför EU.

Parterna gjorde 2002 ett åtagande att avsevärt minska förlusten av biologisk mångfald till 2010 på global, regional och nationell nivå. Det är viktigt att parterna fortsätter att arbeta mot detta mål. FN-konventionen om biologisk mångfald utgör den globala ramen för skyddet av den biologiska mångfalden. Tyvärr resulterar många internationella överenskommelser i en minsta gemensamma nämnare. Det är oacceptabelt när det gäller skyddet av naturen. EU måste sätta höga standarder för sig självt och försöka höja standarderna i internationella överenskommelser. EU måste också göra bättre ifrån sig när det gäller skyddet av den biologiska mångfalden. I dag är det ibland så att vi säger en sak och gör en annan. Det kan göra oss mindre trovärdiga. Kommissionen och medlemsstaterna måste emellertid pressa på för ett ökat skydd av den biologiska mångfalden, framför allt i skogs- och jordbruksområden, som utsätts för ett särskilt tryck när produktionen av biobränslen ökar.

Hur kan vi se till att vi inte hamnar i en situation där vi tvingas välja mellan biologisk mångfald och biobränslen? Vi kan göra det genom att införa strängare krav. Då kanske båda målsättningarna kan nås. COP 9 kommer att bidra till att göra det möjligt.

Zdzisław Zbigniew Podkański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Bevarandet av den biologiska mångfalden är en utmaning för världen av i dag. Det handlar inte bara om skönhet utan också om naturens jämvikt och mänsklighetens bästa.

Vi har i många år varit medvetna om problemet med kemisk förorening och andra skadliga effekter av civilisationen, t.ex. miljöförstörelse, klimatförändring, förorening, avskogning och skador på livsmiljöer. Växthuseffekten har blivit en aktuell fråga på sistone. Tyvärr har problemet med biologisk förorening orsakad av genetiskt modifierade organismer nonchalerats, och det råar vi alla för. Vi har försummat den omständigheten att kemisk förorening kan repareras med tiden, medan biologisk förorening ofta är oåterkallelig.

Vi måste därför fatta ett entydigt beslut om huruvida vi är för biologisk mångfald eller för genetiskt modifierade organismer. Vi måste bestämma vad vi bryr oss mest om: människor och deras miljö eller intressena hos Monsanto och liknande företag som gör enorma vinster på genetiskt modifierade organismer. Om vi vill bevara den biologiska mångfalden måste vi också se till att de mest hotade naturliga arterna identifieras. Då skulle vi kunna fastställa mål för skyddet av dem och förhindra utrotning av andra arter i framtiden. Vi bör minnas att det är lätt att orsaka skada men ofta omöjligt att reparera den.

Marie Anne Isler Béguin, för *Verts/ALE-gruppen*. – (FR) Herr talman! Det här är givetvis inte första gången vi diskuterar biologisk mångfald och ber rådet och kommissionen att försvara den biologiska mångfalden. Det är positivt att vi har lyckats få EU att prioritera klimatförändringen, men vi måste inse att konventionerna om biologisk mångfald och ökenspridning i viss mån ställs i skuggan av klimatförändringen.

Vi vet hur viktig den biologiska mångfalden, eller i själva verket skyddet av naturen, är för vår egen överlevnad, för vi kan se att urholkningen av den biologiska mångfalden fortsätter, trots de åtgärder som vidtagits på europeisk eller global nivå – utrotningen av arter fortsätter. Vi måste inse fakta: det är möjligt att vi försöker göra något åt klimatförändringen, men detsamma kan inte sägas om arterna. När en art väl utrotats är det så det är – den är borta för alltid.

Vi måste till fullo ta till oss denna fråga, dessa belägg. När vi exempelvis vet att vi har utmärkta redskap, t.ex. Natura 2000 och fågel- och livsmiljödirektiven, för att motverka försämringen av den biologiska mångfalden i EU, och när vi i dag ser att vissa medlemsstater fortfarande är ovilliga att genomföra och betala för Natura 2000, står det mycket klart att vi ännu har långt kvar.

Jag hoppas därför innerligt att kommissionen kommer att fortsätta att stödja Natura 2000 och de två direktiven. Jag skulle vilja be er att i samband med Bonnkonferensen fastställa kriterier för biobränslen men också kräva och uppnå enighet om inrättande av en grupp mellanstatliga experter på biologisk mångfald, som IPCC för klimatförändringen, för vi kan hjälpa andra att införa verktyg som vi själva håller på att införa men som ännu inte införts hos dem.

Jens Holm, för *GUE/NGL-gruppen*. – Det uppskattas att det finns ungefär 14 miljoner olika djur- och växtarter på jorden. Det säger något om vilken fantastisk planet vi har, vilket ansvar vi har att förvalta. Men den biologiska mångfalden är satt under hot. I dagsläget hotas över 30 000 arter av utrotning. Det främsta hotet är vi människor och det ekonomiska system som vi har byggt upp, som är baserat på ständig tillväxt och konsumtion. Det här tror man kan uppnås genom konkurrens i stället för planering, transporter i stället för lokal produktion. Inte undra på att vi står inför en klimatkatastrof och en biologisk utarmning.

Vi skulle kunna vända den här utvecklingen. Att EU och dess medlemsländer har skrivit under FN-konventionen om biologisk mångfald är förstås bra och kan fungera som ett viktigt verktyg. Därmed åtar vi oss exempelvis att utarbeta handlingsplaner för att värna den biologiska mångfalden samt att etablera ett globalt nätverk för skyddade områden på land och till havs, bara som ett exempel. Men det mesta återstår att göra på EU-nivå. Själva grundfundamenten måste angripas, annars kommer vi aldrig att kunna lösa miljöproblemen.

Jag vill belysa tre områden. Transportvansinnet – EU bygger på att inga hinder får införas mellan medlemsländerna. En vara ska produceras där det är billigast. Bara mellan 1993 och år 2000 ökade långtradartransporterna därför med hela 30 procent. När EU och medlemsländerna subventionerar infrastrukturen får alltid motorvägarna långt mer än vad hållbara transportmedel får. I det forna Östeuropa, alltså de nya medlemsländerna, bedriver EU en veritabel asfaltspolitik med gigantiska motorvägssubventioner. Det är järnvägen som ska stimuleras, inte motorvägarna. Så till kommissionen: Se över subventionspolitiken.

På tal om subventioner så kan otroligt mycket göras åt jordbrukssubventionerna, 55 miljarder euro varje år. Subventioner som är direkt negativa för miljön borde inte betalas ut och jordbruksstödet borde öronmärkas för miljöåtgärder och ekologisk odling. Biologisk mångfald och klimatsmarta lösningar borde skrivas in som ett huvudmål för jordbrukspolitiken, inte maximal avkastning.

Ett tredje grundproblem som måste angripas är den inre marknaden. Jag vet att det här är som att svära i kyrkan men EU kan helt enkelt inte fortsätta att låta marknaden vara överordnad en progressiv miljöpolitik. För några veckor sedan svarade EU-kommissionär Günter Verheugen mig att kommissionen under de senaste fem åren har dragit enskilda länder inför EG-domstolen 19 gånger rörande fall av miljö eller folkhälsa. Det riktigt skrämmande är att i alla dessa 19 fall har domstolen gått på kommissionens linje, det vill säga att medlemsländerna inte har fått vidta åtgärder för att skydda miljö eller folkhälsa. Menar vi verkligen allvar måste vi ha en miljögaranti värd namnet. Det har vi inte nu och dessvärre kommer vi inte att få det med Lissabonfördraget. Där kommer ju marknadspolitiken att ligga fast.

Avslutningsvis: Vi kräver i vår resolution hållbarhetsstandarder för biobränsle. Jag skulle vilja passa på att fråga, kanske särskilt rådet: Är ni beredda att ta fram, inte bara miljömässiga krav på biobränsle, utan också sociala standarder på biobränsle för att exempelvis garantera drägliga löner, fackliga rättigheter etc. för det biobränsle som vi köper in till unionen?

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot! För två veckor sedan företrädde jag utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och det tillfälliga utskottet för klimatförändringar vid miljörådets informella möte i Slovenien. Två huvudfrågor behandlades: hanteringen av klimatförändringen och skyddet av den biologiska mångfalden. Tonvikten låg på biologisk mångfald, biomassa och biobränslen med anknytning till biologisk mångfald i skogarna. Diskussionen gällde potentialen för energiförsörjning i biomassa från skogar, särskilt andra generationens biobränslen, och hållbarhetskriterier för användning av biomassa från skogar. Det var en lyckad konferens som jag vill tacka den slovenske ordföranden Janez Podobnik för.

Vi kan se att många arter riskerar att utrotas på grund av avskogning och olaglig avverkning. Deras miljö förändras radikalt och de kan därför inte överleva. Skogarna är hem för en mängd olika växt- och djurarter. Skyddet av den biologiska mångfalden kräver därför att avskogningen stoppas i så stor utsträckning som möjligt. Det gäller inte bara i länder utanför EU, utan definitivt även i EU:s medlemsstater. Ett förnuftigt skogsbruk måste främjas, särskilt som skogarna också är mycket värdefulla på andra sätt. Avskogning orsakar även allvarlig jorderosion, framför allt i bergsområden, och stör vattenbalansen, som också har stor betydelse för den biologiska mångfalden.

Den globala uppvärmningen kan också påverka antalet arter. Arternas utbredningsområden förändras i hög grad, vilket leder till att vissa arter hotas allvarligt, särskilt i de norra regionerna. Avverkning i tropiska områden verkar bidra till uppvärmningen, delvis därför att förmågan att lagra koldioxid minskar avsevärt. Undersökningar som offentliggjorts på senare år, t.ex. i *Nature and Science*, visar dock att en ökning av skogsmarken leder till större utsläpp av metan, en växthusgas som är 23 gånger starkare än koldioxid. Mer metan avges när temperaturen stiger och det blir mer solsken. Särskilt i de tropiska områdena avges mycket mer metan. När mer skog planteras ökar förmågan att ta upp koldioxid, men en del av detta koldioxidupptag motverkas alltså av en ökning av metanutsläppen. Balansen blir dock ändå positiv, framför allt i de icke-tropiska områdena.

Till sist vill jag påpeka att de faktorer jag nämnt som påverkar den biologiska mångfalden negativt tyvärr förvärras av dagens produktion av biobränslen, som framför allt skadar de tropiska regnskogarna. Skogar med stor artrikedom ersätts av odlingar med mycket få arter. Dessutom uppstår negativa effekter med avseende på växthusgas, upptagningsförmåga och livsmedelspriser. Det gläder mig att detta tas upp i resolutionen. Vi måste under alla omständigheter vara försiktiga med andra generationens biobränslen.

Talmannen. – Att ni har skrivit ned det betyder inte att ni måste läsa upp det om det inte finns tid till det.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Mot bakgrund av denna debatt och Earth Day i går vill jag framhålla det trängande behovet av större förståelse för begreppet biologisk mångfald och dess betydelse för vårt samhälle. Förståelsen för begreppet är mycket dålig.

I stort sett alla jordens ekosystem och deras tjänster har genomgått en dramatisk omvandling till följd av mänsklig verksamhet. Förlusten av biologisk mångfald sker nu i snabbare takt än någonsin tidigare i mänsklighetens historia, och det finns inga tecken på att processen kommer att avstanna. 2010 – knappast!

Många djur- och växtpopulationer har minskat i antal och geografisk utbredning. Utrotning av arter är visserligen ett naturligt inslag i jordens historia, men människans verksamhet på senare år har gjort att utrotningen går minst hundra gånger snabbare jämfört med den naturliga takten. Inom grupper som studerats ingående hotas mellan 12 och 15 procent av arterna av utrotning, enligt IUCN:s röda lista. De mest hotade arterna är i allmänhet de som återfinns högre upp i näringskedjan, har låg populationstäthet, lever längre, fortplantar sig långsamt och lever inom ett begränsat geografiskt område.

Inom många artgrupper, t.ex. amfibier, afrikanska däggdjur och fåglar på jordbruksmark, har det skett en minskning av populationsstorleken och den geografiska utbredningen för flertalet arter. Undantag beror nästan alltid på mänskliga ingripanden, t.ex. skydd i reservat, eller på att vissa arter trivs i mänskligt dominerade landskap.

Människor måste göras medvetna om sitt tilltagande ekologiska fotavtryck, att det sträcker sig långt utanför EU:s gränser och att våra livsstilar får direkta konsekvenser för urbefolkningar i utvecklingsländerna. De flesta av oss har nu åtminstone en viss förståelse för klimatförändringens omfattning, men många har inte förstått kopplingen mellan klimatförändring och förlust av biologisk mångfald.

På detta område tror jag definitivt att vi måste koppla samman arbetet inom ramen för konventionen om biologisk mångfald och partskonferensen om klimatförändringar. Jag skulle faktiskt vilja gå så långt som att

fråga om vi fortfarande behöver en separat partskonferens om biologisk mångfald. Vi bör ställa oss frågan, och jag deltog i COP förra året i New York.

Ja, jag håller med om att åtgärder för lindring av och anpassning till klimatförändring, inklusive avskogning, måste främja den biologiska mångfalden. Jag välkomnar kommissionsledamot Margot Wallströms kommentarer i fråga om biologisk mångfald i haven. Här måste vi ta med kallvattenkoraller och berg på havsbotten, som rymmer rika och ofta unika ekosystem. Det finns enorma luckor i vår vetenskapliga kunskap om klimatförändringens inverkan i havsområden. Vi måste komma ihåg att mer än 70 procent av jordens yta täcks av hav, att 97 procent av allt vatten på jorden finns i haven och att haven utgör 99 procent av jordens levnadsutrymme.

Jag ska avsluta nu, herr talman, för att inte höja ert blodtryck ytterligare. Låt oss vara uppriktiga mot varandra. De mål som sattes upp i Johannesburg för sex år sedan kommer att vara omöjliga att nå. Låt oss sluta lura oss själva och sluta prata.

Anne Ferreira (PSE). - (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr minister, mina damer och herrar! Miljöutskottet har antagit en utmärkt resolution, och jag hoppas att Europeiska kommissionen och medlemsstaterna kommer att ta hänsyn till de olika rekommendationer den innehåller, framför allt uppmaningen till ledarskap och övertygelse vid Bonnkonferensen, men också till åtgärder på det egna territoriet för att hejda förlusten av biologisk mångfald i EU till 2010.

Jag vill ta upp tre av de punkter som behandlas i resolutionen. Den första är frågan om biobränslen, något som en del av mina kolleger i parlamentet redan nämnt. Biobränslen har stor miljöpåverkan på skogar och jordbruksmark, och deras utveckling kommer att få allt större konsekvenser för livsmedelstillgången. Det bör inte råda någon konkurrens mellan jordbruksprodukter som är avsedda som livsmedel och de som är avsedda för industrin, oavsett om det är för produktion av biobränslen eller för den agrokemiska industrin. Kopplingen mellan livsmedel och jordbruk måste tydligt fastställas.

Nästa punkt gäller den biologiska mångfalden i havet. Vår hantering av denna fråga har varit mycket långsam. Jag stöder till fullo resolutionens uppmaningar till snabba åtgärder, framför allt för att upprätta skyddade havsområden.

Den sista punkten gäller genetiskt modifierade organismer. Det finns nu undersökningar som visar deras negativa inverkan på miljön och framför allt på jordmänen. Vi vet att spridning av genetiskt modifierade organismer leder till att traditionella grödor förorenas, vilket gör det svårare att bevara den biologiska mångfalden.

Dessutom är det bekymmersamt att det råder så stor industriell koncentration inom utsädessektorn och att den kontrolleras av några få multinationella företag. Kommissionen och medlemsstaterna får inte blunda för detta.

Slutligen beslutade man vid partskonferensen i Curitiba i Brasilien i mars 2006 att behålla moratoriet för terminatorfrön. Det var ett utmärkt beslut, men nu kanske vi måste överväga om moratoriet är tillräckligt eller om vi kanske borde förbjuda användning av denna typ av genetiskt modifierade frön med endast en användning.

Vad tänker kommissionen och medlemsstaterna göra vid partskonferensen i Bonn när det gäller dessa frågor? Har ni redan tankar om hållbarhetskriterier för biobränslen som skulle kunna läggas fram i Bonn?

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Herr talman! I likhet med Avril Doyle tidigare trodde jag att jag hade längre tid på mig, men jag drar fördel av er generositet och nöjer mig med en och en halv minut.

Biologisk mångfald är av avgörande betydelse för att säkra överlevnad för jordens ekosystem och upprätthålla en ovärderlig genpool av utmärkande artspecifika egenskaper. Parlamentet uttryckte på nytt sin oro för förlusten av biologisk mångfald i sin resolution av den 22 maj 2007 om denna fråga. Jag måste dock tyvärr säga att ett av de främsta hindren när det gäller att hejda förlusten av biologisk mångfald är avsaknaden av effektiva åtgärder från både kommissionens och rådets sida. Båda ger intryck av att främst intressera sig för frågan i teorin och att i praktiken sakna vilja och beslutsamhet när det gäller att se till att de relevanta direktiven tillämpas till fullo i realiteten och att både internationella och nationella åtaganden fullgörs.

Låt oss hoppas att kommissionen och rådet i detta sena skede kommer att agera beslutsamt och konstruktivt för att bidra till ett effektivt skydd av den biologiska mångfalden, delvis genom att inta en fast hållning vid den kommande konferensen i Bonn.

Talmannen. – Herr Matsakis! Både Avril Doyle och er grupp hade faktiskt uppgett den tid jag tilldelat, så det handlar om er grupps presentation och deras bristande kommunikation med er. Jag har nämligen alltid tillämpat regeln att en ledamot som talar ett annat språk än sitt eget alltid får extra tid – och det gäller inte bara om ledamoten talar engelska.

Hiltrud Breyer (Verts/ALE). - (DE) Herr talman! Alla vi som talat här har gett uttryck för vårt engagemang för ett ökat artskydd och större biologisk mångfald. Vi vet att naturskyddsdirektiven och det nät av naturskyddsområden som Natura 2000 bildar är en framgångssaga för EU. Men alla dessa vackra ord och alla åtaganden får inte avleda uppmärksamheten från det faktum som ni nämnde, fru kommissionsledamot, nämligen att det inte bara är klimatfrågan som dominerat rubrikerna – det har tyvärr även art- och naturskyddet gjort.

Alltför ofta framställs hotade arter som olägenheter som hindrar eller försvårar byggprojekt. Jag tycker därför det är skamligt att det i Tyskland av alla länder, som kommer att stå värd för partskonferensen, finns konservativa regeringar i vissa förbundsländer, t.ex. Hessen och Niedersachsen, som har inlett ett initiativ i förbundsrådet som utgör ett angrepp på denna framgångssaga i EU.

Tyskland saknar fullständigt trovärdighet när man efterlyser fler naturskyddsområden och mer skydd av hotade arter i fattigare länder, samtidigt som man försöker urvattna naturskyddet i EU. Och tyvärr är det inte bara Tyskland! Helt plötsligt höll den liberala gruppen i Europaparlamentet också ett seminarium om denna fråga. Edmund Stoibers angrepp på naturskyddet i Europa genomfördes på exakt samma sätt, under sken av "förenkling".

Jag förväntar mig att ni, fru kommissionsledamot, på nytt gör ett tydligt åtagande gentemot EU om att alla försök ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Péter Olajos (PPE-DE). - (HU) Tack, herr talman. Marios Matsakis har redan nämnt genomförandeproblemen, och jag vill bara ge några exempel. I Europa och det karpatiska bäckenet blir skyddet av våra skogar en allt större utmaning. På vissa platser sätts skogarna i brand, på andra håll utplånas de eller blir helt enkelt stulna. I Karpaterna eller exempelvis i Sajólád, har 30–40 procent av skogarna redan stulits. Olaglig avverkning minskar den biologiska mångfalden, orsakar erosion och svarar för 20 procent av utsläppen av växthusgaser. För att kräva ett stopp för detta skickade fyra av våra kolleger i Europaparlamentet en skriftlig förklaring till kommissionen om en lag enligt vilken endast timmer och produkter från träd som fallts under lagliga och kontrollerade former skulle få säljas i EU. Jag vill be mina kolleger i parlamentet att underteckna och stödja förklaringen från den 23:e.

Att bevara den biologiska mångfalden är ett viktigt nationellt mål. Den ungerska regeringen försummar Natura 2000-områdena så till den grad att det centraleuropeiska rallyt, som ingår i Dakarserien, den här veckan – när vi firar Earth Day – obehindrat fick gå genom områden med ökat miljöskydd, och till och med genom Natura 2000-områden. Det gjordes ingen miljökonsekvensbedömning, inga planer för sanering eller skydd, och det utfärdades inte ens något tillstånd att arrangera tävlingen. Ingen inkomst kan kompensera för de skador på miljön som blir följderna av detta. Men vi lyckas inte bättre med fåglarna heller. Det är bara två veckor sedan Europeiska kommissionen skickade en skriftlig varning till Ungern. Det gjorde man därför att Ungern inte infört några nationella bestämmelser om skydd för vilda fåglar.

Jag vill dock inte bara nämna dåliga exempel. På mitt initiativ undertecknades nyligen också i Ungern en unik, frivillig europeisk överenskommelse om att hejda den förlust av fågelliv som orsakas av luftburna elledningar. Inom ramen för detta projekt för en himmel utan hinder enades allmänheten, elindustrin och staten om att ledningar, isolering och så vidare skulle arrangeras på så sätt att det till 2020 skapas en säker "himmelskorridor" för fåglar i Ungern. Det är en banbrytande överenskommelse av oerhörd betydelse, som förtjänar EU:s uppmärksamhet och stöd. Tack.

Magor Imre Csibi (ALDE). - (RO) Vid mötet i Bonn med parterna i konventionen om biologisk mångfald kommer även frågan om skogarnas biologiska mångfald att diskuteras.

Detta är ett känsligt ämne där man ännu inte kommit fram till någon hållbar lösning. Skogarnas biologiska mångfald hotas av olaglig avverkning över hela världen. Följden blir en avsevärd och i de flesta fall oåterkallelig minskning av den biologiska mångfalden. Avskogning är dessutom den faktor som har tredje störst betydelse för den globala uppvärmningen.

I resolutionen från november 2007 om handel och klimatförändringar redogjorde utskottet för internationell handel för sin ståndpunkt i fråga om skogsskövlingens stora konsekvenser för klimatet, de långsiktiga ekonomiska vinsterna och betydelsen av att låta skogarna förbli intakta.

Jag uppskattar också EU:s initiativ gällande handlingsplanen för skogslagstiftningens efterlevnad, styrelseformer och handel.

Jag har nämnt EU-åtgärder som tyvärr inte leder till de planerade resultaten. När det gäller genomförandet av handlingsplanen var det t.ex. 70 procent av EU-länderna som inte lyckades genomföra några konkreta åtgärder förrän i april 2007.

Vi måste snarast möjligt finna en global lösning. Jag vill uppmana EU:s delegater till Bonnkonferensen att stödja utarbetandet av en standarddefinition av vad som menas med olaglig avverkning, som kan bidra till ett rationellt utnyttjande av skogarna.

Dessutom vill jag uppmantra till diskussioner om inrättande av en global mekanism för att övervaka skogsavverkning och virkeshandel

Richard Seeber (PPE-DE). - (DE) Herr talman! EU:s motto är "förenade i mångfalden", men som vi vet har denna mångfald i naturen minskat på ett oroväckande sätt under de senaste 150 åren. Förlusten sker nu mellan 1 000 och 10 000 gånger snabbare än genomsnittet under jordens historia. Internationella naturvårdsunionen (IUCN) har i dag en förteckning över omkring 15 600 utrotningshotade arter världen över. FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) uppskattar att de länder som är de största producenterna av vete och majs har förlorat mer än 80 procent av sina ursprungliga sorter, och dessa siffror utgör bara toppen på ett isberg, för vi vet att bara omkring 1,7 miljoner av jordens uppskattningsvis 13 miljoner levande arter hittills har identifierats och beskrivits. Vi vet också att klimatförändringen förvärrar situationen. Vi är dock lika medvetna om att denna förlust av biologisk mångfald minskar vår förmåga att framför allt hantera klimatförändring, så vi står inför ett riktigt besvärligt problem.

Jag måste därför tyvärr ställa följande fråga till kommissionen: Varför integrerar vi inte ett hållbarhets- och artmångfaldsperspektiv inom alla våra politikområden? Varför bedriver vi inte mer forsknings- och utvecklingsarbete gällande arters, och givetvis människors, samlevnad?

Den som följer denna debatt skulle kunna få intrycket att det räcker att upprätta några livsmiljöområden och att skydda fåglar. Men det är bara toppen på isberget. Varför lyckas vi inte engagera medborgarna i arbetet med dessa frågor, som vi alla måste bidra till att lösa? Kommissionen måste göra sin läxa här, och detsamma gäller oss här i Europaparlamentet, liksom rådet. Det är inte alls tillräckligt att bara åka på konferenser och underteckna förklaringar. Det är dags att agera, och det betyder att agera tillsammans!

Anders Wijkman (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Om det är en sak som bör göras för att hejda förlusten av biologisk mångfald är det enligt min mening att stoppa skövlingen av tropiska skogar. Varje år försvinner mellan 14 och 15 miljoner hektar. Vi har diskuterat den här frågan i åratal utan att göra några egentliga framsteg.

Det verkliga problemet är att ekosystemtjänsterna, oavsett om vi talar om kolsänkor, biologisk mångfald eller reglering av det regionala klimatsystemet eller hydrologiska systemet, inte har något verkligt värde på marknaden. Det är en brist i vår ekonomiska modell, och så länge vi inte kompenserar skogsägarna för dessa värden – så att det inte är lönsammare att avverka skog än att låta den stå kvar – kommer avskogningen att fortsätta i samma takt.

Det finns en lösning: att låta skogarna omfattas av utsläppshandeln. Kommissionen motsätter sig emellertid detta, och ni har era skäl. Problemet är att ni inte ger något alternativ, och vi vet alla att de finansiella resurserna för konventionen om biologisk mångfald är mycket begränsade – och det blir förmodligen inga i framtiden heller.

Jag vet att kommissionen bryr sig lika mycket om avskogningen i tropikerna som alla vi andra gör, men problemet är: Vilket är ert alternativ? Vi behöver ett paket. Vi behöver en övergripande strategi för klimatförändring, kolsänkor, biologisk mångfald och skydd för de fattigas levebröd. För detta krävs ett nära samarbete mellan GD Miljö och GD Utveckling. Det har vi inte sett hittills. Var snälla och ge oss ett alternativ så att vi har något framför oss som vi kan diskutera – annars är jag rädd att avskogningen kommer att fortsätta, liksom förlusten av biologisk mångfald.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Jordbruksproduktionen har intensifierats för att kunna möta den ökade efterfrågan på jordbruksprodukter och råmaterial som produceras för andra ändamål än konsumtion. Denna intensifiering har främst sin grund i produktionen av biobränslen och biomassa. Vi vet att ett intensivt jordbruk skadar den biologiska mångfalden. Mot denna bakgrund uppstår frågan om hur bevarandet av biologisk mångfald kan kombineras med en intensiv utveckling av ekonomi och infrastruktur.

En modern förvaltning av den biologiska mångfalden kräver ökad övervakning av de processer som utvecklas och tillräckliga investeringar i vetenskaplig forskning. Den ekonomiska utvecklingen har gett oss vinster, och vi bör därför använda delar av vinsterna för att upprätthålla den biologiska mångfalden. I grund och botten måste vi inse att bevarande och skydd av miljön kräver insatser på både global och lokal nivå. Var och en av oss måste agera som individer, och detsamma gäller hela sektorer av ekonomin. Det är en utmaning för oss alla.

Paul Rübiger (PPE-DE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det vore intressant att höra om kommissionen, i samband med hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken, redan funderat över hur vi kan gå vidare på det här området, särskilt inom nästa budgetram. Faktum är att förnybar energi och biobränslen givetvis är stora utmaningar för oss, och de bör ingå i finansieringsramen för hälsokontrollen.

Detta kommer att få stor betydelse även för utvecklingen när det gäller koldioxid, som vi naturligtvis är skyldiga att minska enligt Kyotoprotokollet. Min specifika fråga är denna: Vilka förslag kommer kommissionen att lägga fram på det här området?

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Vi diskuterar hur den biologiska mångfalden ska bevaras för den kommande generationen, samtidigt som vi vidtar åtgärder som är fullständigt kontraproduktiva. Efter den inledande euforin kring produktionen av jordbruksdiesel vet vi nu att den har kontraproduktiva effekter, inte bara därför att det krävs 9 000 liter vatten för att producera en liter jordbruksdiesel och därför att den ger upphov till utsläpp av dikväveoxid, som är mycket farligare än koldioxid. Vi vet även att odlingen av energigrödor äventyrar och till och med förstör artmångfalden.

Överväger ni, mot bakgrund av dessa nya resultat och för att bevara den biologiska mångfalden, att upphäva de beslut som vi fattat om tillsats av jordbruksdiesel i konventionella bränslen? Överväger ni investeringar i ny forskning, och kanske utveckling av en annan strategi, eftersom vi nu känner till de negativa effekterna och resultaten?

Janez Podobnik, rådets ordförande. - (SL) Jag vill till att börja med tacka er för en mycket engagerad debatt. Jag håller med er om att det är en verklig konst att tala kortfattat, översiktligt och enkelt om ett så allvarligt och komplext problem som den biologiska mångfalden. Det är ett av skälen till att ni, herr talman, hade svårt att få med allt på den tid som avsatts för debatten.

Låt mig kort kommentera er debatt. Jag börjar med det första påståendet, som var en bekräftelse av rådets ståndpunkt att klimatförändringen och effekterna för den biologiska mångfalden hänger samman och samverkar. Era inlägg var omfångsrika och ni tog upp ett antal frågor som täckte det smalare ämnet för mötet i Bonn. Det handlade också om livsstilen för den moderna 2000-talsmänniskan – avfalls- och transportpolitik, frågan om hållbar produktion, hållbar konsumtion och så vidare.

Jag kan med personlig övertygelse försäkra er om att EU har bra mekanismer och att åtgärderna är på plats. Jag sa redan i mitt inledande anförande att vårt främsta mål var att vara på plats i Bonn och sträva efter genomförande, närma oss verkligheten och fortsätta på vår väg från ord till handling.

Ni frågade om finansiella resurser. Vi har fastställt och kommit överens om finansiella mekanismer på EU-nivå. Jag vill betona att rådet i Bonn kommer att arbeta för nya och innovativa finansiella resurser. Här menar jag globalt och inte bara på EU-nivå. Jag vill framhålla behovet av att koppla samman de sektorer som har betydelse för den biologiska mångfalden. Framför allt vill jag betona den privata sektorns roll. De tre ordförandeskapen – det tyska, det portugisiska och det slovenska – har försökt se till att frågan om den privata sektorns delaktighet i problemet med den biologiska mångfalden tas upp i Bonn. Konferensen om näringslivet och den biologiska mångfalden i Portugal var mycket framgångsrik. Vi hoppas att vi i Bonn kommer att bygga vidare på de lösningar som föreslogs i Portugal.

Jag vill tacka Johannes Blokland, som nämnde miljöministrarnas informella möte i Ljubljana. Johannes Blokland deltog som företrädare för era två utskott, och det vill jag tacka honom för. Vi tog upp frågan om skogarna, hållbart utnyttjande av skogarna, deras betydelse för den biologiska mångfalden och möjligheten att använda dem för produktion av biomassa och andra generationens biobränslen.

Jag vill tala om för er att rådet är medvetet om allvaret och svårigheterna när det gäller hållbarhetskriterier i samband med produktion av biobränsle och biomassa. Det var också därför vi kom överens med kommissionen och samarbetade om bildandet av en arbetsgrupp som, vid Corepers möte nästa månad, kommer att föreslå bra lösningar när det gäller hållbarhetskriterier för produktion av biobränslen. De kommer sedan att ingå i båda de direktiv som nu håller på att antas. Jag vill särskilt tacka alla dem som, vid sidan av sociala effekter och negativa effekter av produktion av biobränslen, också nämnde deras inverkan på den biologiska mångfalden. Det är något vi ibland glömmer.

Jag vill avsluta denna korta kommentar med att upprepa att vi på global nivå arbetar med att upprätta ett nät av skyddade regioner på land och till havs. EU har ett utmärkt och effektivt instrument kallat Natura 2000, och det är viktigt att det genomförs konsekvent på nationell och europeisk nivå.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Jag tror att denna livliga och initierade debatt speglar parlamentets intresse för dessa frågor. Jag vill tacka er för det. Jag vet bestämt att jag talar för kommissionsledamot Stavros Dimas när jag tackar er för det intresse parlamentet visar för dessa frågor. Jag känner igen en del gamla kolleger i kampen för miljöskydd och biologisk mångfald.

Homo sapiens som ras är intressant, för vi kan flyga till månen, vi kan bedriva masskommunikation med hjälp av informationsteknik och vi kan definitivt prata. Men vi kan inte skapa en noshörning eller en ål eller en liten blå blomma, och när dessa skapelser försvinner är de borta för evigt, som ni med rätta påpekat.

Låt mig bara kommentera några saker som jag tycker är av principiellt intresse. Först och främst frågan om biobränslen, för den debatten är också mycket livlig just nu i alla medier, och ett stort problem och en utmaning för oss alla. Som ni vet enades Europeiska rådet om detta mål på 10 procent för biobränslen på mycket tydliga villkor, och vår ståndpunkt i EU är att vi vill ha hållbara biobränslen som inte har några negativa konsekvenser för miljön eller livsmedelsproduktionen. Vi i kommissionen ser de långsiktiga fördelarna med biobränslen i form av mindre koldioxidutsläpp, för vi måste minnas att alternativet i dag är olja. Försörjningstrygghet och jordbruk: nya möjligheter kan uppstå till följd av de principer som fastställts. Ett begränsat mål på 10 procent, handfasta hållbarhetskriterier och strävan efter andra generationens biobränslen – det är den verkliga utmaningen: att se till att vi så snabbt som möjligt kan börja använda andra generationens biobränslen.

Men vi måste också agera på internationell nivå i dessa frågor, se till att det finns hållbarhetskriterier och att livsmedelskrisen inte förvärras.

Som svar till Anders Wijkman vill jag också säga att hela frågan om avskogning kommer att behandlas i ett meddelande, såvitt jag förstår i sommar eller tidigt i höst, så den frågan kommer också att tas upp vid förhandlingarna.

Samtidigt är det nödvändigt att fånga upp hela den debatt som pågår nu och se till att vi förbereder oss för en bra diskussion och ett bra beslut om avskogning. Det måste också förberedas inför klimatförändringsförhandlingarna.

Till Avril Doyle vill jag också säga att huvudsaken kanske inte är att försöka kombinera förhandlingarna vid de olika partskonferenserna utan i stället att se till att vi maximerar de ömsesidiga vinsterna både när vi genomför åtgärder i kampen mot klimatförändring och när vi arbetar för att nå våra mål i fråga om biologisk mångfald.

Jag tror alltså att det är vad vi måste göra nu, särskilt när det handlar om att skydda tropiska skogar och se till att vi får dessa hållbarhetskriterier för biobränslen.

Vi bör alltså inte sträva efter det som vi redan vet är omöjligt eller skulle leda till en politisk situation som är omöjlig både administrativt och på andra sätt, utan i stället inrikta oss på genomförandet. Det gäller hela debatten om lagstiftning, reglering och ambitiösa mål. Vi har dem. Vi har dem redan, men nu handlar det om att genomföra dem och, naturligtvis, som jag försökte säga, arbeta med de sju punkter som vi inriktar oss på i förhandlingarna, så att vi även arbetar internationellt med våra partner för att få en god vetenskaplig grund som vi sedan kan omsätta i praktiken. Det är vad jag kan säga generellt sett.

Slutligen handlar den handlingsplan som upprättats just om integrering av flera perspektiv, och om att se till att vi också tittar på den gemensamma jordbrukspolitiken.

I detta hänseende tror jag att det återigen handlar om att se till att vi kan övertyga både medlemsstaterna och alla våra institutioner om att göra allt för att nå våra mål.

Nu ska jag inte ta mer tid i anspråk. Jag är väl medveten om vikten av att hålla sig till tidtabellen, så jag vill än en gång tacka er för debatten och även försäkra er om att kommissionsledamot Stavros Dimas har för avsikt att personligen delta i ministerdelen av COP 9. Jag är övertygad om att han ser fram emot att få se en del av er där, och jag räknar med ert stöd för ett positivt resultat av dessa viktiga möten.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Jag stöder helt och hållet den aktuella resolutionen.

Den nionde partskonferensen om FN-konventionen om biologisk mångfald ska hållas i Bonn i maj 2008. Företrädare för olika länder kommer att bedöma den förlust av biologisk mångfald som äger rum världen över. Deltagarna kommer också att diskutera ett rättvist och ärligt sätt att fördela de vinster som uppstår genom utnyttjande av genetiska resurser. Förlusten av skogarnas biologiska mångfald får särskilt negativa konsekvenser. Den har betydelse för avskogningstakten och påskyndar klimatkrisen. Även jag är rädd för att klimatförändringen kommer att leda till en ytterligare försämring av den biologiska mångfalden i världen och resultera i miljöförstöring och utrotning av vissa arter. Detta kommer i sin tur att inverka negativt på den mänskliga utvecklingen och fattigdomsbekämpningen. Det är redan känt att 20 procent av världens koldioxidutsläpp har sin grund i avskogning och skogsutarmning.

Mot denna bakgrund äventyras EU:s trovärdighet allvarligt till följd av medlemsstaternas ineffektiva genomförande av lagstiftning som gäller biologisk mångfald och direktiv som de om fåglar och livsmiljöer. Motståndet mot vissa politiska åtgärder får liknande negativa konsekvenser. Som exempel kan jag nämna de otillräckliga insatserna för att fullgöra åtaganden som syftar till att stoppa förlusten av biologisk mångfald på EU:s territorium till 2010. Det finns också en ovilja att inleda förhandlingar om instrument för att möjliggöra tillgång till och fördelning av vinster, och en ovilja att anslå ytterligare riktade medel för att genomföra konventioner i utvecklingsländer.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

12. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0019/2008).

Följande frågor har ställts till rådet.

Talmannen. – Fråga nr 1 från **Manuel Medina Ortega** (H-0154/08)

Angående: Utvidgning av Schengenområdet

Har rådet utvärderat de politiska konsekvenserna av den senaste utvidgningen av Schengenområdet och effekterna på förbindelserna mellan Europeiska unionen och de grannländer – såväl medlemsstater som tredjeländer – som ligger vid Schengenområdets nya gränser?

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Fyra månader har gått sedan den senaste utvidgningen av Schengenområdet den 21 december förra året. Som ni vet hade utvidgningsprocessen i själva verket inte slutförts förrän i slutet av mars, när gränskontrollerna på flygplatser avskaffades. Det har därför varken funnits tid eller möjlighet att utvärdera de generella politiska följderna av utvidgningen och dess effekter för förbindelserna mellan de EU-medlemsstater som tillämpar Schengenreglerna och deras grannländer.

Vissa av rådets arbetsgrupper diskuterar dock redan frågor som omorganisationen av gränsmyndigheterna i en del medlemsstater efter utvidgningen av Schengenområdet, och de förändringar och tendenser i fråga om illegal invandring som skulle kunna bli en följd av utvidgningen. Utvidgningen av Schengenområdet har utan tvekan haft en mycket positiv effekt för EU:s visumpolitik, särskilt för tredjelandsmedborgare. De kan resa genom hela Schengenområdet med ett visum som utfärdats av en ny medlemsstat, vilket inte var fallet tidigare.

EU har dessutom redan ingått avtal med östeuropeiska länder och länderna på västra Balkan om förenkling av viseringsförfarandet.

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) Fru talman, herr minister! Tack så mycket för ert svar. Eftersom ni kommer från ett land som befinner sig i just denna situation är jag övertygad om att det slovenska ordförandeskapet följer frågan med stort intresse.

Jag har själv gjort mig besväret att besöka några av de länder som befinner sig i denna situation – å ena sidan hoppas jag att vi faktiskt kan garantera våra gränser, men å andra sidan vill vi inte att EU ska resa en ny mur, nya skyddsvärn.

Wilka garantier har vi för att utvidgningen av Schengenområdet inte skapar svårigheter, t.ex. för gränsarbetare eller för dem som tidigare utan svårigheter rest in i länder som nu ingår i Schengenområdet? Det här gäller bl.a. Slovenien, som har ett grannland som ansöker om medlemskap i EU.

Janez Lenarčič. – (SL) Tack, herr Medina Ortega, för er kompletterande fråga. Rådet har som sagt ännu inte haft någon diskussion på högsta nivå och har inte gjort någon övergripande bedömning av effekterna för enskilda länder av Schengenrådets utvidgning.

Ni frågade om Sloveniens erfarenheter och jag kan säga så här: det handlar definitivt inte om att resa nya murar, utan om att flytta EU:s yttre gränser till nya gränser. Det betyder att Schengenrådets yttre gränser har flyttats och nu innesluter ett större antal EU-länder. Det var ett krävande projekt för de stater vars gränser nu delvis utgör Schengenrådets nya yttre gränser. De förberedde sig för detta i många år. Projektet var en stor utmaning, vilket EU erkände genom att inrätta en särskild finansieringskälla, ”Schengenfaciliteten”, som var till hjälp vid inrättandet av de nödvändiga kontrollerna vid Schengenrådets nya yttre gränser.

Ni frågade också om gränsen mellan Slovenien och Kroatien. Den har tidigare i själva verket varit en osynlig gräns. Den var också en provisorisk gräns vid tiden för vår självständighet. Tillsammans med våra partner i EU lyckades vi faktiskt organisera gränskontroller som inte gör det svårare för medborgare i Kroatien att korsa gränsen. Vi lyckades också behålla alla inslag som krävdes enligt Schengens standarder och föreskrifter för effektiva gränskontroller.

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Fru talman! Utvidgningen av Schengenområdet i december förra året har lett till mer, inte mindre, säkerhet. Detta bekräftas av statistiken, och det bör vi vara glada över.

I nästa skede ska nu Schweiz och Liechtenstein införlivas med Schengenområdet, men jag har förstått att det kan uppstå svårigheter eftersom vissa medlemsstater kanske vill reservera sig mot Liechtensteins anslutning. Jag har hört en del kommentarer från Tjeckien som tyder på det.

Jag har därför en fråga till rådet: Är ni medvetna om dessa eventuella reservationer, och vad tänker ni göra för att undvika problem om Liechtenstein inte ansluter sig?

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Min fråga gäller Schengenreglerna och deras bidrag till klimatförändring och ökade koldioxidutsläpp. I onsdags hade jag nöjet att flyga från Bryssel till Ljubljana för att gästa ert vackra land i två dagar som företrädare för PPE-DE:s presidium.

När vi landat i Ljubljana klev vi alla av planet och knuffades in i en buss, något som sker på många flygplatser. Vi stuvades in i en buss. Det gick 22 minuter. Sedan åkte bussen till vad vi trodde var passkontrollen eller bagageutlämningen. Den körde exakt 20 meter – från min plats bort till er, fru talman – innan vi alla klev av och gick in genom gaten. Jag skämtar inte. När jag ifrågasatte de här dumheterna försäkrades jag om att det var ett krav enligt Schengenreglerna. Kan jag få en förklaring, herr minister!

Janez Lenarčič. – (SL) Som svar på Hubert Pirkers fråga vill jag säga att förfaranden för att införliva Schweiz och Liechtenstein i Schengenområdet redan har inletts. Dessa förfaranden och granskningar pågår för närvarande. Ordförandeskapet anser att de två ländernas anslutning till Schengenområdet är helt och hållet avhängig av resultaten av dessa förfaranden, särskilt granskningsresultaten. Vi är inte medvetna om några protester från någon av medlemsstaterna när det gäller förfarandena för ett enskilt lands inträde i Schengenområdet.

Som svar på Avril Doyles fråga måste jag medge att jag inte är övertygad om att det handlar om Schengenregler. Det rör sig sannolikt om flygplatsens säkerhetsföreskrifter. Jag kan i vilket fall som helst inte förklara skälen till den 20 meter långa färden med flygplatsbussen. Jag antar att det finns föreskrifter om förflyttning på flygplatser som inte ingår i Schengenreglerna utan antagligen har med flygplatssäkerhet att göra.

Talmannen. – Tack, herr minister. Ni kanske får möjlighet att undersöka saken när ni åker hem i kväll.

Talmannen. – Fråga nr 2 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0159/08)

Angående: Bevarande av den yrkesverksamma befolkningen i bergsområden, svårtillgängliga områden och öregioner

En stor del av arbetskraften beslutar sig ofta för att överge EU:s randområden på grund av bristande arbetsmöjligheter. Detta leder till avfolkning och till att endast de äldre blir kvar.

Mot bakgrund av denna utveckling och det akuta befolkningsproblem som EU står inför vill jag fråga ordförandeskapet följande: Kommer det att läggas fram några förslag för att hålla kvar den yrkesverksamma befolkningen i bergsområden, svårtillgängliga områden och öregioner, så att alla EU:s regioner kan utvecklas jämnt och EU:s konkurrenskraft bevaras?

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Som svar på Marie Panayotopoulos-Cassiotous fråga vill jag säga följande: Vid sidan av fyra andra förordningar på sammanhållningspolitikens område antog rådet i juli 2006 förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden. Enligt artikel 3 i denna förordning är stödet från dessa fonder även avsett för vissa öar och öar som är medlemsstater samt bergsområden.

Samtidigt antog rådet och Europaparlamentet en förordning om Europeiska socialfonden. Enligt förordningen består Europeiska socialfondens uppgift i att förbättra möjligheterna till affärsverksamhet och sysselsättning, främja en hög sysselsättningsnivå och skapa fler och bättre arbeten. Dessa två förordningar harmoniseras för att säkra stöd till specifika områden. I enlighet med förordningarna kan medlemsstaterna, i sina operativa program och projekt, särskilt inrikta sig på att stimulera utveckling och sysselsättning i de regioner som ledamoten nämner i sin fråga. Det är alltså upp till varje medlemsstat att själv avgöra vilka av dessa operativa program och konkreta åtgärder inom ramen för programmen som uppfyller de kriterier som anges i frågan. Kommissionen granskar föreslagna program och påpekar eventuella brister med avseende på uppnående av målen för sammanhållningspolitiken och fullgörande av bestämmelserna i specifika förordningar, och om alla villkor är uppfyllda godkänns förslagen.

När det gäller att utforma nya rättsliga åtgärder på sammanhållningspolitikens område är kommissionens uppgift att fatta beslut som gör det möjligt att nå målen för sammanhållningspolitiken. Det första tillfället för perioden 2007–2013 blir debatten om den första delrapporten om genomförandet av sammanhållningspolitiken. Vi räknar med att kommissionen kommer att lägga fram rapporten i juni.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Jag vill tacka ministern för att han påminde om alla åtgärder som planeras inom ramen för strukturfonderna och Europeiska socialfonden. Jag ville veta om ordförandeskapet och rådet är medvetna om att vissa regioner i Europa fortfarande är obebodda. De tillhör förstås nationalstater, men detta gör EU fattigare och innebär att det får ta emot människor från andra regioner. Det här är en fråga som rör oss alla, inte bara varje enskild stat. Det är därför jag undrar om ordförandeskapet har för avsikt att särskilt uppmärksamma frågan.

Janez Lenarčič. – (SL) Tack för er kompletterande fråga, fru Panayotopoulos-Cassiotou. Ordförandeskapet är medvetet om att det inte längre finns någon yrkesverksam befolkning i vissa regioner. Jag vill dock upprepa att det är upp till de medlemsstater som föreslår de nödvändiga åtgärderna att förebygga en sådan utveckling. Å andra sidan måste vi inse att vi inte kan tvinga människor att leva och arbeta i vissa bestämda regioner.

Det här är ett allvarligt problem som måste lösas. Jag upprepar att sammanhållningspolitiken erbjuder lösningar, men det är medlemsstaternas sak att avgöra vilka av dessa lösningar som ska föreslås i konkreta fall.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr minister! Jag håller inte med om det sista ni sa. Behörigheten ligger givetvis hos medlemsstaterna i det här sammanhanget, men EU har också ett ansvar för avfolkningen i dessa regioner. Det här händer på grund av det som vi står inför i hela EU, nämligen liberaliseringen. Postkontor läggs ned i små samhällen därför att de inte längre är lönsamma, lokala sparbanker läggs ned liksom lokala simbassänger, i vissa fall därför att offentliga tjänster privatiseras. Allt detta bidrar till en något sämre livskvalitet i dessa samhällen. Jag kommer från ett bergsområde och har sett det här hända. Jag skulle därför vilja veta om frågan övervägts på rådsnivå.

Fru talman! Jag vill också göra en kort kommentar i anslutning till den föregående frågan: även i Graz måste man åka buss fem meter, så ni är inte ensam. Det är samma gamla struntprat: de skyller på Schengen, vilket naturligtvis är helt fel.

Janez Lenarčič. – (SL) Jag tror att det var tjugo meter och inte fem, men det är också för kort. Som jag sa förut vill jag inte diskutera rutinerna på Ljubljanas flygplats, som är ett självständigt bolag med sina egna verksamhetsregler. Jag vill dock upprepa att det enligt EU:s sammanhållningspolitik är medlemsstaterna som ska hantera det problem som Marie Panayotopoulos-Cassiotou tar upp. Hur väl de lyckas med det är en annan fråga som kan ställas.

Ni nämnde posttjänster, vilket är en mycket intressant aspekt. Jag måste dock betona att det här problemet även tas upp i direktivet om posttjänster, som Europaparlamentet också antagit i år. Ett viktigt inslag i direktivet är garantin för att posttjänsterna ska vara samhällsomfattande även sedan denna marknad öppnats. Det problem ni tog upp har därför behandlats på lämpligt sätt i det direktivet.

Talmannen. – Fråga nr 3 från **Hélène Goudin** (H-0161/08)

Angående: Lissabonfördraget

Det står i artikel 1.24 beträffande kapitel 1, artikel 10a.2 (Principer och mål) att unionen ska "f) bidra till utformningen av internationella åtgärder för att bevara och förbättra miljön och en hållbar förvaltning av jordens naturresurser i syfte att garantera en hållbar utveckling".

Anser rådet att detta innebär att ett EU-förbud mot en särskild miljöinsats som går längre än en fullständigt harmoniserad nivå kan anses strida mot fördraget?

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Hélène Goudins fråga omfattas inte av rådets behörighet. Rådet deltog inte som sådant i den regeringskonferens som utarbetade förslaget till Lissabonfördraget, utan det gjorde medlemsstaternas regeringar. Dessutom har inte Lissabonfördraget trätt i kraft ännu, som vi vet. När det träder i kraft – vi hoppas att det blir snart och inom utsatt tid – kommer det att vara domstolen som är behörig att hantera tolkningen av dess bestämmelser, vilket är vad jag tror Hélène Goudins fråga gällde.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr minister! Det har gjorts många uppskattningar här i parlamentet av hur mycket den gamla konstitutionen liknar det föreslagna nya Lissabonfördraget. Skulle ni kunna ge oss er syn på hur mycket de två dokumenten i själva verket liknar varandra?

Nils Lundgren (IND/DEM). - Fru talman! Jag tror att vi rimligtvis bör kunna ställa frågor om hur vi ska tolka det fördrag som nu läggs fram under annat namn men som är detsamma, och att rådet då bör kunna svara på frågan. Min uppföljningsfråga nu på fråga 3 är: Betyder den här formuleringen att EU ska bestämma inte bara målen för den globala miljöpolitiken utan även medlen, de medel som medlemsländerna ska använda för att uppnå målet?

Janez Lenarčič. – (SL) Frågan om hur lika eller olika varandra Lissabonfördraget och det tidigare konstitutionsfördraget är handlar främst om personliga uppfattningar. Lissabonfördraget är ett annat fördrag än konstitutionsfördraget men med en del likartade eller till och med identiska lösningar. Jag tänker begränsa mig till följande sakförhållanden.

Det skiljer sig såtillvida att det inte är det slags fördrag som ersätter alla tidigare fördrag. Det är ett klassiskt sätt att anta grundläggande EU-fördrag. Det skiljer sig i det avseendet att konstitutionstanken har övergetts och det inte längre talas om en konstitution för EU utan om ett klassiskt fördrag.

Likheter eller motsvarigheter förekommer i många lösningar – institutionella lösningar, funktionella lösningar och lösningar som gäller förenkling, beslutsfattande och en ökad roll för de nationella parlamenten och Europaparlamentet. Lissabonfördraget skiljer sig därför från det tidigare konstitutionsfördraget men innehåller en del likartade eller till och med identiska lösningar.

När det gäller den andra frågan vill jag säga att jag var särskilt uppmärksam på hur Hélène Goudins fråga var formulerad, och jag vill framhålla att denna bestämmelse gäller EU:s bidrag till utformningen av internationella åtgärder för att bevara och förbättra miljön, hållbar utveckling och så vidare. Det handlar alltså inte om föreskrifter eller förelägganden utan om hjälp från EU:s sida. Jag tycker att den här formuleringen talar för sig själv.

Talmannen. – Jag tänker ta ytterligare en kompletterande fråga om detta. Det är oerhört många som gjort tecken, men jag tar hänsyn till den politiska jämvikten och till vilka som redan ställt en fråga.

Jens Holm (GUE/NGL). - Det är en bra formulering som Goudin tar upp och det är fantastiskt att man vill bevara och förbättra miljön, det är en bra formulering i Lissabonfördraget. Det som är problemet hela tiden med EU:s miljöpolitik är ju när åtgärder för miljön strider mot den inre marknaden. Nyligen så har

kommissionär Verheugen berättat att kommissionen de senaste 5 åren har tagit medlemsländer hela 19 gånger till EG-domstolen rörande fall där medlemsländer har lagstiftat för miljön. I alla 19 fall har domstolen dömt för den inre marknaden mot miljön. Jag undrar: Innebär det här att miljögarantin på något vis stärks? Kan vi säga att miljön är överordnad marknadskraven med en sådan här formulering? Kan du uttala dig om detta, tack?

Janez Lenarčič. – (SL) Ja, jag vill säga till Jens Holm att jag håller med honom fullständigt. Det stämmer definitivt att det förekommer konflikter mellan rättsnormer på olika områden, även när det handlar om rättsnormens karaktär. Den här normen eller bestämmelsen i Lissabonfördraget, som ju ännu inte trätt i kraft, handlar om EU:s stöd. Rättsnormen skiljer sig till sin karaktär från ett föreläggande eller ett förbud. Flest förelägganden eller förbud finns i själva verket på inre marknadsområdet.

Det är sant att det finns risk för en konflikt, men det är också sant att det ligger i sakens natur att sådana konflikter ska lösas av domstolen i enlighet med gällande gemenskapsrätt. Det finns ett sätt att undanröja konfliktrisken när rättsnormer formuleras, men det är en fråga för Europeiska kommissionen, som är den enda institution som får ta lagstiftningsinitiativ. Jag är övertygad om att kommissionen är nogga med att undvika potentiella konflikter när den tar sådana initiativ.

Talmannen. – Fråga nr 4 från **Marian Harkin** (H-0163/08)

Angående: Lissabonfördraget

Det slovenska ordförandeskapet översände ett antal frågor till medlemsstaterna med 33 punkter om Lissabonfördraget som behövde klargöras. Anser rådet att dessa frågor har besvarats på vederbörligt sätt?

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Marian Harkin frågade om de punkter som det slovenska ordförandeskapet tagit upp. Det handlar om de tekniska förberedelserna inför Lissabonfördragets ikraftträdande, arbete som bör utföras i förväg om vi vill kunna tillämpa fördraget till fullo. Detta arbete inleddes i januari, i enlighet med det mandat som Europeiska rådet gav det slovenska ordförandeskapet i december förra året.

Jag måste betona att verksamheten är av högst preliminär karaktär. Skälet till det är att fördraget, som vi vet, kommer att träda i kraft först sedan det ratificerats av alla 27 medlemsstater. Rådet avger dock regelbundna rapporter om dessa preliminära förberedelser, eller detta tekniska arbete, till Europaparlamentets talmans kansli, särskilt när de gäller frågor som rör Europaparlamentet.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Det gläder mig att det slovenska ordförandeskapet gör framsteg. Jag vill ta upp ett par frågor med ministern som för närvarande debatteras i Irland. Jag skulle vilja ha ett klargörande från det slovenska ordförandeskapet i dessa frågor.

För det första, när det gäller frågan om införande av en gemensam konsoliderad bolagsskattebas och frågan om skatteharmonisering, kan ni klargöra att varje land har veto i dessa frågor?

För det andra vill jag fråga er om det protokoll om Euratomfördraget som är fogat till Lissabonfördraget. Jag skulle vilja att ni klargjorde om protokollet innebär någon ändring av Euratomfördraget innehåll eller de förfaranden som föreskrivs där, och om det sker några ändringar av den rättsliga grunden eller får några konsekvenser, särskilt på kärnkraftsområdet.

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (EN) Jag ska göra ett undantag och tala engelska, fru Harkin, för att undvika ytterligare stridigheter och uttrycka mig så klart som möjligt i de frågor ni tog upp.

För det första, beskattning. För närvarande har alla medlemsstater veto i frågor som rör beskattning, oavsett om det gäller den gemensamma bolagsskattebasen, skatteharmonisering eller någon annan beskattningsfråga, och så kommer det att vara även när Lissabonfördraget trätt i kraft. Det ändras inte genom Lissabonfördraget. På beskattningsområdet kommer samma metod för beslutsfattande att tillämpas: beslut kan endast fattas i samförstånd mellan alla medlemsstater, naturligtvis även Irland.

När det gäller er andra fråga är det likadant: energimixen, valet av energikällor, tillhör och kommer att fortsätta tillhöra det område där medlemsstaterna fattar suveräna beslut. Det står varje medlemsstat fritt att välja kärnkraft, att låta kärnkraft ingå i energimixen, eller att inte välja det. Så kommer det att förbli även när Lissabonfördraget trätt i kraft.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Eftersom medlemsstaterna har bett om klargöranden av vissa punkter i Lissabonfördraget undrar jag om jag också skulle kunna få ett klargörande, nämligen om övergångsklausulen.

Det finns många områden där EU vill ha behörighet men saknar rättlig grund, och det har varit föremål för omfattande kritik och granskning genom åren, men är ni inte rädda för att EU med hjälp av övergångsklausulen kan skaffa ny behörighet utan att behöva samråda med nationella parlament? Är ni inte rädda för att detta faktiskt underminerar de nationella parlamenten och demokratin i hela EU?

Jim Allister (NI). - (EN) Kan ministern kommentera varför det bedömdes som nödvändigt att i samband med den irländska folkomröstningen införa ett moratorium för dåliga nyheter från Bryssel och nya kontroversiella förslag från Bryssel?

Är rädslan för folket så stor att rådet och kommissionen anser att det är bättre att låta dem sväva i okunnighet? Kan ni tala om vilka förslag som omfattas av moratoriet och, närmare bestämt, om något som gäller harmonisering av bolagsskatteberäkningar ingår, och i så fall varför?

Janez Lenarčič. - (SL) När det gäller Syed Kamalls fråga vill jag betona att medlemsstaterna tack vare övergångsklausulen kan enas om att fatta ett beslut som möjliggör viss verksamhet på EU-nivå. Jag tror det är fel att se det som något som skulle kunna ske utan de nationella parlamentens samtycke. Om någon skulle agera utan de nationella parlamentens samtycke skulle den åtgärden inte få något stöd i hemlandet.

Låt mig också förklara att Lissabonfördraget kommer att bidra till att stärka de nationella parlamentens roll genom att de mer direkt involveras i EU:s mekanismer. Övergångsklausulen är också underordnad denna viktigare roll för de nationella parlamenten.

Som svar på Jim Allisters fråga måste jag säga att jag inte känner till något moratorium. Ingen, varken rådet eller ordförandeskapet, har fattat något beslut om ett moratorium för dåliga nyheter eller känsliga frågor.

Den fråga ni tog upp som exempel, den gemensamma konsoliderade bolagsskattebasen, är inte ny. Frågan har diskuterats ett bra tag, i årtal faktiskt, och det finns fortfarande ingen enighet. Utan enighet sker inga framsteg. Det beror på att beskattningsfrågor, som jag redan förklarat i mitt svar på en tidigare fråga, ingår i den kategori frågor där EU fattar beslut endast med enhällighet. Det har inte ändrats och kommer inte att ändras, varken till följd av den irländska folkomröstningen eller senare.

Talmannen. - Vi går nu vidare till två frågor, som kommer att tas upp tillsammans, om mänskliga rättigheter i Kina, den ena från Avril Doyle och den andra från Robert Evans.

Talmannen. - Fråga nr 5 från **Avril Doyle** (H-0165/08)

Angående: Mänskliga rättigheter i Kina

Den 17 januari antog Europaparlamentet en resolution (P6_TA(2008)0021) där man uppmanade Kina att "inte använda de Olympiska spelen 2008 som en förevändning för att gripa [...] och fångsla dissidenter, journalister och människorättsaktivister som antingen rapporterar om eller protesterar mot övergrepp mot de mänskliga rättigheterna".

Vilka åtgärder har rådet vidtagit som svar på parlamentets resolution? Vilka reaktioner har rådet fått från de kinesiska myndigheterna? Är rådet tillfredsställt med de kinesiska myndigheternas insatser för att leva upp till den olympiska stadgans principer?

Fråga nr 6 från **Robert Evans** (H-0184/08)

Angående: Mänskliga rättigheter i Kina

I början av 2007 samlade människorättsförföraren Yang Chunlin underskrifter på en framställning som hette "Vi vill ha mänskliga rättigheter och inte någon olympiad". I juli samma år arresterades han för "hets till undergrävande av statsmakten" och sitter fortfarande på en anstalt i staden Jiamusi.

Delar rådet min djupa oro över att Yang Chunlin fortfarande är fängslad samt över hur han behandlas? Håller rådet med mig om att det går stick i stäv mot de utfästelser som gjorts av ett stort antal kinesiska ämbetsmän under slutförberedelserna inför olympiaden i Beijing, att människorättsförföraren sätts i fängelse?

Janez Lenarčič, rådets ordförande. - (SL) Rådet är, i likhet med de två ledamöter av Europaparlamentet som ställt dessa två frågor, bekymrat över förföljelsen av kinesiska människorättsaktivister. När det gäller Kinas åtaganden inför de olympiska spelen är det en fråga för Internationella olympiska kommittén. Vi kan dock säga att de repressiva åtgärder som på senare tid vidtagits mot människorättsförespråkare och andra aktivister kastar tvivel över Kinas avsikt att uppfylla de löften som getts på grundval av internationella människorättsstandarder. Här ingår att skydda individens legitima rätt att yttra sig fritt.

Vi är också bekymrade över fördrivningarna och förföljelserna, bl.a. i anslutning till OS-anläggningarna. I enlighet med riktlinjerna i fråga om människorättsförespråkare följer cheferna för EU-ländernas beskickningar i Kina noggrant situationen för personer som Yang Chunlin och Hu Jia. Europeiska unionens råd påminner kontinuerligt, och på olika sätt, de kinesiska myndigheterna om fall som ger anledning till oro.

Sedan Hu Jia fängslades i december har rådet vid flera tillfällen tagit upp hans fall, men utan att få något tillfredsställande svar. Rådet kommer att följa dessa två fall noga och försöka vidta åtgärder.

Vi bör emellertid nämna några positiva fall, t.ex. den snabba frigivningen av de kinesiska journalisterna, bl.a. Yu Huafeng och Ching Cheong. Vi välkomnar också ändringarna av medielagstiftningen, framför allt den tillfälliga lindringen av restriktionerna för utländska journalister inför de olympiska spelen.

Under den senaste rundan människorättsamtal mellan EU och Kina, som hölls i oktober 2007, uppmanade EU:s trojka Kina att behålla reglerna för utländska journalister även sedan de olympiska spelen avslutats. Den kinesiska delegationen försäkrade att journalisterna fortfarande skulle beviljas enklare arbetsförhållanden efter oktober i år. Rådet kommer definitivt att diskutera den här frågan på nytt med de kinesiska myndigheterna.

Ni känner antagligen till att rådet håller på att förbereda nästa runda människorättsamtal mellan EU och Kina. Samtalen kommer att hållas i Ljubljana den 15 maj. EU:s trojka har för avsikt att ta upp de frågor som väcker störst oro för tillfället, särskilt yttrandefrihet, Internetkontroll, frågan om regler för utländska journalister, rätten att delta i fredliga sammankomster och civilsamhällets roll. EU kommer särskilt att uppmärksamma problemet med människorättsförespråkares rättigheter. Jag kan försäkra er om att EU:s trojka kommer att göra sitt yttersta i diskussionen om dessa frågor och otvetydigt kommer att framföra sina farhågor till de kinesiska regeringsföreträdarna.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Olympismens mål är att låta idrotten bidra till människans harmoniska utveckling, och varje form av diskriminering av ett land eller en person på grund av ras, religion, politik, kön eller annat är oförenligt med den olympiska rörelsen – detta är två grundläggande principer i den olympiska stadgan som Kina har skrivit under på. Även om jag vill att de olympiska spelen ska bli en stor framgång – och jag tycker inte att vi ska bojkotta spelen – bör vi inte dra oss för att erinra de kinesiska myndigheterna om att de måste göra större insatser för att bevara den mänskliga värdigheten med hjälp av ett fritt och rättvist rättsväsende, fria medier, bättre behandling av tibetaner och andra etniska minoriteter, bättre djurskydd osv. Vi måste också inse vilka enorma utmaningar Kina står inför i befolknings-, miljö- och moderniseringshänseende. Men håller ni från rådets sida med om att de, som ett led i denna process, måste kunna ta emot legitim kritik när de inte lever upp till de åtaganden de skrivit under på, t.ex. den olympiska stadgans grundläggande principer?

Robert Evans (PSE). - (EN) Ministern sa att han inte hittills fått några tillfredsställande svar från de kinesiska myndigheterna. Kommer han under de kommande veckorna och månaderna att beslutsamt följa upp de frågor han ställt utan att få några svar? Han är säkert medveten om att Kina i samband med sin OS-ansökan avgav många löften om förbättringar på det människorättsliga området – försäkringar som, det vet vi, hittills inte uppfyllts.

Det är nu, före de olympiska spelen, som vi bör agera, för efteråt kommer det att vara för sent. Kommer man under diskussionerna den 15 maj verkligen att diskutera vilka positiva åtgärder som kan vidtas för att sätta press på Kina när det gäller yttrandefrihet, journalisters rättigheter, demonstrationsfrihet och så vidare?

Kommer han att sätta press på dem även när det gäller användningen av dödsstraff? Den statistik som finns visar nämligen att Kina för närvarande avrättar fler människor än den övriga världen tillsammans. Vi kan inte hålla olympiska spel där utan att så kraftfullt som möjligt framföra detta budskap till de kinesiska myndigheterna.

Janez Lenarčič. - (SL) Som svar på Avril Doyles fråga vill jag upprepa vad jag sa i mitt första svar, nämligen att den olympiska stadgan är en fråga för Internationella olympiska kommittén. Det organet har befogenhet att agera om det bedömer att den olympiska stadgan har överträtts.

Som svar på Robert Evans fråga vill jag påpeka att EU bevakar människorättsituationen. Jag har redan sagt att människorättsamtal mellan EU och Kina kommer att hållas den 15 maj. De kommer att handla om yttrandefrihet, Internetkontroll, regler för utländska journalister, rätten att delta i fredliga sammankomster och det civila samhällets roll. Det här är inte någon fullständig eller uttömmande lista; andra frågor kan också

komma att tas upp. När det gäller dödsstraff är EU:s ståndpunkt tydlig, och EU strävar efter att alltid framföra och genomdriva den i alla multilaterala och bilaterala forum.

Vincas Justas Paleckis (PSE). – (LT) Herr minister! Ni nämnde att det skulle göras försök att påverka den kinesiska regeringen. Det är så sant. Men avbrotten i den olympiska facklans färd har fått oss att inse att det är möjligt att den kinesiska televisionen under de olympiska spelen inte bara kommer att visa oss idrottstävlingar utan även olika poliskravaller på gator och torg, med både kinesiska medborgare och turister inblandade. Anser ni mot denna bakgrund att det är lämpligast att utöva påtryckningar mot Kina eller att välja den diplomatiska förhandlingsvägen?

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Det har påståtts att man, om man vill ha en organtransplantation i Kina, kan få veta att de mycket snart kommer att ha organet, och det finns misstankar om att människor faktiskt mördas på beställning, så att säga. Människor som ska avrättas blir avrättade för att dessa önskemål ska kunna uppfyllas.

I går hävdade jag här, i en diskussion med en annan kommissionsledamot, att megafondiplomati inte fungerar i Kinas fall. Kan vi alltså utgå från att rådet kommer att bedriva annan slags diplomati gentemot Kina, eftersom det fungerar? Kommer ni att särskilt ta upp de frågor som tidigare dokumenterats och tagits upp med rådet och kommissionen?

Janez Lenarčič. – (SL) När det gäller Vincas Justas Paleckis fråga tror jag svaret är mycket enkelt. Vi får aldrig överge diplomatin som ett sätt att diskutera, övertyga och åstadkomma resultat. Svaret är därför enkelt. Som vi påpekat för rådet en mycket utvecklad dialog mellan EU och Kina. Det är en kontinuerlig dialog, och ett nytt kapitel kommer att offentliggöras nästa månad. Vi vill fortsätta med den här dialogen, där mänskliga rättigheter är och kommer att förbli det främsta inslaget.

Jag kan inte kommentera Gay Mitchells fråga eftersom rådet inte debatterat denna företeelse och inte har någon uppfattning i frågan. Herr Mitchell! Ni håller antagligen med om att jag inte kan kommentera information och uppgifter som förekommer i medierna eller på annat håll.

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Herr rådsordförande! Ni sa helt riktigt att dialogen i praktiken kan bidra till att lösa konflikter. Min fråga är om ni kan tänka er att inrätta nya forum tillsammans med Kina, oavsett om det gäller utbildning eller forskning? Allt lära sig av varandra och förstå varandra måste vara en huvudpunkt. På internationell nivå har vi ju faktiskt inte bara idrott, musik och affärer; det finns även personliga förbindelser människor emellan, och här behöver vi nya forum.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Jag vill bara följa upp den fråga som min kollega Robert Evans ställde. Om kineserna inte tar itu med de frågor som min kollega nämnde på ett tillfredsställande sätt, vilka åtgärder anser han att rådet och EU:s medlemsstater bör vidta?

Om han inte anser sig kunna svara på den frågan just nu, vilka åtgärder skulle han föreslå att rådet försöker vidta? Eller ska vi bara passivt titta på och undergivet godta allt som kineserna säger och bara delta i de olympiska spelen? Vilka åtgärder bör vi vidta?

Janez Lenarčič. – (SL) Paul Rübigs och Syed Kamalls frågor hänger på sätt och vis samman. Frågan gällde vad som kan göras om vi inte får ett tillfredsställande svar, och en av möjligheterna är definitivt att upprepa frågan. Ni frågade om nya plattformar för dialogen med Kina – ja, självklart, om behovet uppstår och om rådet och den kinesiska delegationen enas om en sådan utvidgning av dialogen. Jag menar dock att det är väsentligt att dialogen fortsätter, och jag ser detta som ett gemensamt svar till båda frågeställarna. Rådet är fast beslutet att fortsätta dialogen och ta upp människorättsfrågan.

Talmannen. – Fråga nr 7 från **Koenraad Dillen** (H-0233/08)

Angående: Tibet

I samband med våldsamheterna i Burma för en tid sedan reagerade EU kraftfullt. Ekonomiska sanktioner vidtogs, och ett särskilt sändebud utnämndes.

När det gäller Kina talar rådet i betydligt mjukare ordalag. EU:s utrikesrepresentant Javier Solanas talesman meddelar att det är stor skillnad på EU:s förbindelser med Kina och EU:s förbindelser med Burma.

Anser rådet att det är stor skillnad på Burma och Kina när det gäller de omfattande kränkningarna av de mänskliga rättigheterna och myndigheternas våldsamma uppträdande? Kan rådet redogöra för vilka förbättringar den politiska dialogen hittills har fört med sig när det gäller mänskliga rättigheter och när det

gäller det tibetanska språket och den tibetanska kulturen? Hur ställer sig rådet till Amnesty Internationals förslag om att tillåta internationella observatörer för att möjliggöra en undersökning?

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Rådet är i likhet med Europaparlamentet bekymrat över de senaste händelserna och kränkningarna av mänskliga rättigheter i Tibet.

Den 19 mars, bara några dagar efter händelserna, gjorde rådet ett uttalande på EU:s vägnar, där man vädjade om behärskning. Rådet uppmanade den kinesiska regeringen att besvara tibetanernas oro för respekten för mänskliga rättigheter. Det vädjade till den kinesiska regeringen och till Dalai Lama om att inleda en konkret och konstruktiv dialog som kan leda till en varaktig, allmänt godtagbar lösning, som innebär full respekt för den tibetanska kulturen, religionen och identiteten. Det slovenska ordförandeskapet gjorde ett liknande uttalande på EU:s vägnar i samband med mötet i FN:s råd för mänskliga rättigheter i Genève den 25 mars.

Vi känner till kraven på en FN-undersökning av Kinas reaktion på händelserna i Tibet. Rådet vädjade till den kinesiska regeringen att häva restriktionerna för tillträde till regionen, vilket skulle underlätta en oberoende utvärdering av situationen. Människorättssamtalen mellan EU och Kina, som har nämnts flera gånger i dag och som kommer att hållas i Sloveniens huvudstad Ljubljana den 15 maj, utgör ytterligare ett tillfälle att diskutera situationen i Tibet och andra angelägna frågor, t.ex. situationen för människorättsförespråkare. EU:s trojka kommer att kräva att de kinesiska myndigheterna ger utländska journalister tillträde till Tibet i enlighet med de nya regler som antagits inför de olympiska spelen.

EU och Kina kommer i Ljubljana att tala om Internetcensur och fortsätta den debatt som inleddes vid den senaste dialogrundan i oktober förra året.

Det är viktigt att utvärdera människorättsdialogen mot bakgrund av en bredare dialog mellan EU och Kina om mänskliga rättigheter, reformer och politiska och sociala framsteg. De frågor som ligger bakom de oroligheter vi bevittnat i Tibet diskuteras regelbundet som en del av människorättsdialogen med Kina. Det handlar om religionsfrihet, minoriteters rättigheter och kulturella rättigheter. Under den senaste samtalsrundan i oktober förra året hade EU:s trojka en mycket öppen diskussion med de kinesiska myndigheterna om begränsningarna av religionsfriheten.

Bland de positiva förändringar som på senare tid skett på det människorättsliga området i Kina kan nämnas att ny arbetsmarknadslagstiftning trädde i kraft i år och att behörigheten att ompröva dödsdomar åter ligger hos Högsta domstolen. Antalet avrättningar har därmed minskat.

Slutligen vill jag betona att EU följer situationen i Burma precis lika noga som situationen i Tibet. När det gäller Tibet stöder EU aktivt FN:s insatser för att påskynda övergången till demokrati, försoning och utveckling i landet och deltar i samråd med dess asiatiska partner.

Koenraad Dillen (NI). - (NL) Jag vill tacka ministern för hans svar, som var rätt så detaljerat, men tyvärr kom han inte in på kärnfrågan. Vi i parlamentet är alla eniga om att vi bör intressera oss för människorättsituationen i Burma och Kina. Jag tillåter mig att tvivla på att någon positiv förändring är på väg. Jag vill påpeka att den franska tidningen *Libération* för bara några veckor sedan på förstasidan publicerade fotografier av den utrustning som används för att tortera tibetanska fångar i Kina, så jag tvivlar verkligen på att det skett någon positiv förändring.

Jag ska dock ställa en mer konkret fråga. Varför tillämpar EU dubbelmoral genom att t.ex. vidta mycket kraftfulla åtgärder mot Burma, med ekonomiska sanktioner, medan det inte sker i Kinas fall? Kan det vara så att vi är mindre principfasta när det gäller mänskliga rättigheter i fall där det finns betydande ekonomiska intressen?

Janez Lenarčič. – (SL) Jag kan inte hålla med er, herr Dillen, om att vi tillämpar dubbelmoral. Jag anser inte att det finns någon dubbelmoral från EU:s sida. Om så var fallet skulle inte det slovenska ordförandeskapet på EU:s vägnar ha tagit upp den fråga ni nämner vid mötet i FN:s råd för mänskliga rättigheter i Genève den 25 mars

När det gäller mänskliga rättigheter strävar EU efter att tillämpa samma standarder för alla tredjeländer. Frågan är vilka metoder som bör användas. Det är olika från fall till fall. När vi beslutar vilka påtryckningsmedel eller åtgärder som ska införas är det viktigt att överväga sannolikheten för att det önskade resultatet ska nås.

Talmannen. – Fråga nr 8 från **Colm Burke** (H-0167/08)

Angående: Mänskliga rättigheter i Tchad

Kan rådet i detalj beskriva på vilket sätt det ökar sina diplomatiska påtryckningar för ett eldupphör i Tchad för att skydda belägrade civilpersoner och öka de diplomatiska insatserna för att garantera fred?

Två oppositionspolitiker som den tchadiska regeringen förnekar att den håller fångslade greps i själva verket av de statliga säkerhetsstyrkorna den 3 februari i Tchad. Vad gör rådet för att, efter kuppörsöket i början av februari, garantera frihet för den politiska oppositionen efter de arresteringar som utgjorde en del av den hårdare kontrollen av politiska motståndare i huvudstaden N'Djamena?

Presidenten Idriss Deby proklamerade undantagstillstånd den 14 februari. Samtidigt gav han sin regering exceptionella befogenheter att censurera medierna, gripa personer och beslagta egendom, samt att strängt reglera all rörelse i Tchad. Vad gör rådet för att se till att Deby-administrationen inte kränker de tchadiska medborgarnas mänskliga rättigheter genom dessa utökade befogenheter som man nyligen fått sig tilldelade?

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Rådet har nära följt situationen för de medborgerliga rättigheterna i Tchad, särskilt sedan de tchadiska myndigheterna utlyste undantagstillstånd. Som vi vet hävdades undantagstillståndet den 16 mars. Rådet uppmanade president Idriss Déby att respektera grundläggande rättigheter och friheter, visa behärskning och omedelbart frige de politiska fångarna. I nuläget är det bara en person som fortfarande saknas.

En överenskommelse med nästan alla politiska oppositionspartier nåddes den 13 augusti förra året. Rådet vädjar fortfarande till undertecknarna av den politiska överenskommelsen att gå vidare med genomförandet av den, trots avbrottet till följd av våldsamma sammandrabbningar med rebellgrupper. Ett fortsatt genomförande av överenskommelsen gäller även bestämmelserna om främjande av demokratisk frihet och yttrandefrihet. Rådet ansluter sig till de internationella insatserna för att främja denna process och framför allt vinna de politiska oppositionspartiernas och det civila samhällets förtroende.

Påtryckningar från EU har lett till inrättandet av en undersökningskommission, där EU och den franskspråkiga världens internationella organisation samarbetar i rollen som internationella observatörer. En av kommissionens uppgifter är att undersöka kränkningar av mänskliga rättigheter i samband med striderna och att fastställa omständigheterna kring vissa oppositionsledares försvinnanden. Kommissionen bör slutföra sitt arbete inom tre månader.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Jag var faktiskt i Tchad den 24–30 mars och träffade utrikesministern och nationalförsamlingens talman. Jag är inte nöjd med de svar jag fick om Ibni Oumar Mahamat Saleh, som fortfarande saknas, och om undersökningskommissionen.

Jag vill bara fråga om de internationella deltagarna i undersökningen och EU:s företrädare är där som observatörer? Medverkar de verkligen i undersökningen? Som jag förstår det är de bara där som observatörer, och det är jag i så fall inte nöjd med. Jag tror inte att vi kommer att få en tillförlitlig och korrekt rapport om inte de internationella företrädarna deltar i undersökningen i stället för att bara vara observatörer.

Janez Lenarčič. – (SL) Ni har rätt, herr Burke. Företrädarna från EU och den franskspråkiga världens internationella organisation deltar i denna undersökning som internationella observatörer. Enligt min mening är den rollen tillräcklig för att utvärdera den rapport som vi väntar oss att kommissionen ska lägga fram inom tre månader.

Talmannen. – Jag har inga fler frågor i ämnet, och nästa fråga blir den sista.

Talmannen. – Fråga nr 9 från **Liam Aylward** (H-0180/08)

Angående: Fredsbevarande uppdrag i Tchad

Kan rådet utförligt redogöra för hur det för närvarande går för EU:s fredsbevarande uppdrag i Tchad?

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Efter attacker mot huvudstaden N'Djamena, som tchadiska rebeller genomförde från Sudan i januari, beslutade befälhavaren general Patrick Nash den 31 januari att tillfälligt avbryta insatsen.

Detta beslut godtogs av två skäl, för det första för att tillåta en bedömning av den nya situationen i politiskt och säkerhetsmässigt hänseende och för det andra för att obehindrat kunna evakuera européer och civila

från andra länder. Insatsen återupptogs efter tolv dagar, och detta avbrott påverkade inte tidsplanen för operationen. Den inledande operativa kapaciteten nåddes den 15 mars, och enligt planen skulle full kapacitet nås i slutet av juni.

Trots detta korta tillfälliga avbrott har rådet tydligt uppgett att man fortfarande har för avsikt att genomföra uppdraget i enlighet med den relevanta resolutionen från FN:s säkerhetsråd, särskilt det humanitära uppdraget.

Sammandrabbningarna i början av februari hade förutsetts som ett möjligt scenario som man tog hänsyn till redan från början när operationen planerades. Tyvärr förverkligades dessa förutsägelser, vilket gjorde Eufors uppdrag och FN:s uppdrag i Tchad och Centralafrikanska republiken extra angelägna.

Rådet anser att det ligger i det internationella samfundets och EU:s intresse att förbättra stabiliteten och säkerheten i regionen. De multidimensionella strukturer som nämnts kommer att bidra till att stabilisera den humanitära och politiska situationen och hindra krisen från att sprida sig till grannländer och angränsande regioner.

När det gäller incidenten vid gränsen till Sudan, där en Eufor-soldat dödades, beklagade befälhavaren för operationen det oavsiktliga gränsöverskridandet och den olyckliga åtgärd som ledde till denna dödsolycka. Befälhavaren bekräftade att Eufor kommer att genomföra sitt uppdrag i enlighet med resolutionen från FN:s säkerhetsråd, dvs. opartiskt och med ständig respekt för de sudanesiska gränserna.

Jag bör tillägga att en undersökning av incidenten pågår. Utplaceringen av trupper fortsätter planenligt. För närvarande finns 1 800 Eufor-soldater i Tchad och Centralafrikanska republiken. När uppdraget når full kapacitet kommer det att vara 3 700 soldater från 14 medlemsstater. Just nu pågår förhandlingar med tredjeländer om deras eventuella bidrag.

Liam Aylward (UEN). - (EN) Fru talman! Får jag fråga ministern om han känner sig säker på att det finns tillräckligt logistiskt stöd för att det fredsbevarande uppdraget ska kunna genomföras med full kapacitet under de kommande veckorna och månaderna?

Och håller ministern med om att EU:s fredsbevarande uppdrag i Tchad sänder ett mycket kraftfullt budskap till den sudanesiska regeringen, eftersom många av de 300 000 flyktingarna i lägren i östra Tchad har kommit dit på flykt undan folkmordet i Darfurregionen?

Janez Lenarčič. - (SL) Svaret på den första delen av Liam Aylwards fråga är definitivt ja. Svaret på den andra delen är ja, förutsatt att mandatet för operationen, som inte innefattar Darfur, iakttas.

Talmannen. - De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Talmannen. - Frågestunden är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.10 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

13. Mot en reformerad världshandelsorganisation (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är ett betänkande av Cristiana Muscardini, för utskottet för internationell handel, om "Mot en reformerad Världshandelsorganisation (WTO)" (2007/2184(INI)) (A6-0104/2008).

Cristiana Muscardini, föredragande. - (IT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först och främst uppriktigt tacka sekretariatet, som varit mycket aktivt och hjälpsamt mot alla utskottsledamöter i samband med utarbetandet av denna text. I dag presenterar vi för kommissionen en rad tankar som är resultatet av ingående överläggningar som förts i konstruktiv anda inom hela utskottet för internationell handel.

Vårt utskott vill ha ett en effektivare och mer demokratisk Världshandelsorganisation, som med avseende på sin institutionella kapacitet är rustad att fullgöra den viktiga uppgiften att reglera den internationella handeln. För att det ska bli möjligt krävs reformer.

De många nya medlemmarnas anslutning nyligen – man kan bara nämna Kina liksom Rysslands förestående inträde – illustrerar framgången för ett organ som nu har 152 medlemsländer. Just på grund av att organisationen blivit större måste dock en omorganisation av WTO övervägas.

I betänkandet pekar vi på de huvudsakliga skälen till att WTO och multilateralismen behöver en ny, starkare, mer dynamisk och demokratisk struktur. Ett regelbundet förekommande inslag på vår dagordning är förhandlingarna i Doharundan – vi vet att en överenskommelse alltid finns om hörnet men ändå alltid glider oss ur händerna. Utskottet för internationell handel är medvetet om problemet och upprepar därför sitt stöd för dessa förhandlingar, som bör leda till en mer balanserad och rättvisare handel. Samtidigt menar vi att det är dags att se framåt till perioden efter Doha, med ett modigt och ambitiöst sinne.

När vi lägger fram våra tankar för kommissionen i dag uppmanar vi EU:s verkställande organ att vara lika modigt och ambitiöst och ta ett politiskt initiativ i Genève som kan bana väg för en översyn av vissa mekanismer, som uppenbarligen inte fungerar som de ska i dag.

WTO:s institutionella struktur kan förbättras om man skiljer mellan å ena sidan verksamhet med anknytning till förhandlingarna om nya internationella bestämmelser och åtaganden, och å andra sidan verksamhet som gäller genomförandet av existerande överenskommelser. Samförståndsprincipen är och bör förbli normen för ministerkonferenser, men man kanske kan tänka sig andra kriterier än enhällighet för förfaranden som leder till slutgiltiga beslut i en organisation som, nu när den utvidgats, behöver andra mekanismer. Sådana mekanismer har övervägts för EU, och nu måste de också övervägas för WTO.

Det vägledande kriteriet för Doharundan har varit att alla medlemsländer ska delta i förhandlingar om en lång rad frågor, men i en så brett baserad organisation bör insatser göras för att utveckla ett multilateralt angreppssätt med ett slags "variabel geometri". Vi har tidigare talat om detta för EU:s del, och nu behövs det inom WTO.

Utveckling är ett viktigt ämne, och på senare år har gruppen med utvecklingsländer blivit allt större och mer heterogen. Den omfattar både tillväxtländer och länder som redan har hög tillväxt, t.ex. Kina, Indien, Brasilien och Sydafrika. Det vore därför lämpligt att, för de verkliga utvecklingsländernas skull, göra en ny indelning av länderna i tydligare och mer homogena grupper som återspeglar utvecklingen av den ekonomiska situationen i länderna, och man bör kräva av alla länder att de fullgör sitt ansvar i en utsträckning som motsvarar deras ekonomiska kapacitet.

WTO:s sekretariat har visserligen hög status och är professionellt och kompetent – och vi har ofta rådfrågat det under de månader vi har arbetat – men det är relativt litet. Sekretariatet borde få en mer framträdande roll och möjlighet att ta initiativ och föreslå kompromisser. Att stärka sekretariatet innebär att göra det mer representativt med avseende på geografisk täckning, så att det ser sig självt som navet och drivkraften för organisationens verksamhet. Detta ligger i alla medlemmars intresse, framför allt de utvecklingsländers som i dag inte får tillräcklig uppmärksamhet för att kunna åstadkomma verklig tillväxt.

När det gäller WTO:s öppenhet och parlamentariska dimension måste öppenheten i internationella tvistlösningsförfaranden öka, så att WTO:s anseende förbättras. Främjandet av en parlamentarisk dimension bör utgå från den parlamentariska konferensen om WTO, som bör stärkas så att den blir en fullfjädrad parlamentarisk församling med rådgivande befogenheter som ger arbetet legitimitet.

Sammanhållning och samordning med andra internationella organisationer är ett nödvändigt inslag. Förbindelserna med Internationella arbetsorganisationen och med vissa FN-organ måste därför stärkas, eftersom viktiga internationella sociala frågor och miljöfrågor inte får ligga utanför gränserna för WTO:s verksamhet.

Viktigast av allt är att vi inte får glömma att tvistlösningssystemet är unikt för WTO. Om vi inte kan finna ett sätt att effektivisera och påskynda dessa förfaranden finns risken att tvister dras ut i årtal, med skadliga effekter för samhället, medlemsländer och konsumenter. Vi vill därför uppriktigt vädja till kommissionen att vara lika djärv som parlamentsutskottet har varit när det gäller att komma fram till nya bestämmelser för att öka WTO:s effektivitet i framtiden.

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Kommissionen tackar parlamentet för detta insiktsfulla och lägliga betänkande.

Att se till att WTO kan svara upp mot utmaningarna i en snabbt föränderlig global ekonomi bör vara en huvudprioritering för EU. Dessutom är det, mot bakgrund av de ekonomiska svårigheter som många

WTO-medlemmar brottas med i dag, viktigare än någonsin med en stark multilateral institution för att motverka kraven på en protektionistisk offerpolitik.

I betänkandet erkänns den centrala betydelsen av utvecklingsagendan från Doha. Kommissionen vill upprepa att alla initiativ i Genève som gäller WTO:s framtid måste anpassas till och grundas på det förhoppningsvis framgångsrika resultatet av utvecklingsagendan.

I dag, under den kanske sista fasen av Dohaförhandlingarna, är det inga WTO-medlemmar som har den politiska vilja och/eller de administrativa resurser som krävs för att inleda en meningsfull reflexion kring reformen av WTO. Vi förväntar oss och hoppas att denna situation kommer att utvecklas, så att en slutlig överenskommelse om utvecklingsagendan från Doha kan undertecknas före utgången av 2008. Därigenom öppnas också dörrarna för en debatt om WTO:s framtid, en debatt som i hög grad kommer att vara avhängig av om Dohaförhandlingarna slutförs framgångsrikt eller inte.

När det gäller de tankar som kommer till uttryck i betänkandet ställer sig kommissionen i princip bakom de flesta av dem, även om det står klart att en del av de förslag som framförs i resolutionsförslaget kommer att möta kraftigt motstånd från vissa WTO-medlemmar.

Vad de institutionella frågorna beträffar stöder kommissionen fortfarande en starkt parlamentarisk dimension inom WTO och även andra tankar, t.ex. att ge WTO:s sekretariat ytterligare resurser och utökade uppgifter och att stärka WTO:s mekanismer för aktiv transparens samt att effektivt övervaka tillämpningen av bestämmelserna.

Vi noterar kravet på öppenhet i tvistlösningsförfarandena och vill betona att det var på grundval av vårt initiativ som vissa förhandlingar i WTO-ärenden som rör EU öppnades för allmänheten.

När det gäller de konkreta förslag som framförs i betänkandet kommer vikten av att ta hänsyn till icke-handelsrelaterade frågor i WTO-bestämmelserna att förbli en vägledande princip för EU:s politik i multilaterala sammanhang, men även inom ramen för de bilaterala förhandlingar som nyligen inletts på grundval av meddelandet om Europa i världen och unilaterala initiativ till förmån för utvecklingsländer. Det nya unilaterala systemet med tullmedgivanden till förmån för utvecklingsländer, det nya Allmänna preferenssystemet, är ett exempel på det.

Förhållandet mellan handelspolitiken och arbets- och miljöfrågor kommer säkert att vara ett viktigt område, och kanske tillkommer andra handelsrelaterade frågor på dagordningen.

Utformningen av en ny multilateral politik efter slutförandet av Doharundan kommer att bli en av de mest stimulerande och svåraste utmaningarna för EU:s handelspolitik. Parlamentet kommer att ta på sig en allt större roll i samband med utarbetandet och genomförandet av denna politik, särskilt när Lissabonfördraget trätt i kraft.

Kommissionen, och framför allt min kollega Peter Mandelson, ser fram emot en öppen och konstruktiv dialog med er för att komma fram till gedigna och realistiska slutsatser i strävan efter att stärka WTO och hela det multilaterala handelssystemet.

Johan Van Hecke, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (NL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Vårt utskott för utveckling stöder till fullo föredraganden Cristiana Muscardinis argument för en radikal reform av Världshandelsorganisationen. I och med Sutherlandrapporten 2001 inleddes en mycket livlig debatt inom WTO om dess institutionella reform, en debatt som tyvärr avslutades alltför snabbt. Det finns de som anser att reformdebatten inte är lämplig just nu. De vill avvakta utgången av utvecklingsagendan från Doha innan en grundläggande debatt inleds om institutionen som sådan. Som vi ser det utesluter dock inte de två debatterna varandra.

I utvecklingshänseende vill vi se en ny differentiering mellan utvecklingsländerna i WTO, grundad på varje lands utvecklingsbehov snarare än på länderkategorier. Cristiana Muscardini har redan förklarat varför det är nödvändigt. Det är inte bara större öppenhet som krävs inom WTO, utan ett bättre samarbete med andra internationella organisationer, t.ex. Internationella arbetsorganisationen och Unctad, är också nödvändigt. Sutherlandrapportens förslag om att finansiering av tekniskt stöd för de minst utvecklade länderna ska ses som en avtalsenlig rättighet, så att de till fullo kan delta i det multilaterala handelssystemet, ser vårt utskott som grundläggande. Slutligen krävs, som Sutherland har förespråkat, en översyn av tvistlösningen, där utvecklingsländerna ofta drar det kortaste strået av skäl som vi alla känner till.

Reformen av WTO är kort sagt av avgörande betydelse, inte bara för att förstärka organisationens legitimitet hos samtliga medlemmar, även de allra fattigaste, utan också, enligt min mening, för att värna om multilateralismen.

Gunnar Hökmark, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor.* – (EN) Fru talman! Jag vill tacka föredraganden och utskottet för internationell handel för detta betänkande. När vi diskuterar WTO tycker jag att det är värt att också betona att globalisering och frihandel har inneburit nya möjligheter för miljontals människor. Under de senaste två årtiondena har vi gjort större framsteg i kampen mot fattigdom än världen någonsin tidigare sett.

Detta gör det desto viktigare att säkra stabila ramar i form av rättvisa, multilaterala frihandelsregler. Det är WTO:s främsta uppgift, och det är också skälet till att det är så viktigt med ett starkt och förstärkt WTO. Vi måste se till att den internationella handeln och konkurrensen kan öka utan störningar. Utskottet för ekonomi och valutafrågor har därför framhållit behovet av att minska statligt stöd, avskaffa icke-tariffära handelshinder och hjälpa utvecklingsländerna till en bättre ställning i förhandlingarna om de multilaterala ramarna och frihandelsreglerna.

Detta är ytterligare ett skäl till att vi behöver ett starkt WTO och ett starkt sekretariat – för att kunna fatta beslut och upprätthålla bestämmelserna, men även för att kunna utveckla det multilaterala handelssystemet.

Om vi lyckas åstadkomma ett starkt WTO och ett starkt sekretariat bidrar vi på ett väsentligt sätt till att säkra den globala handelns möjligheter att utvecklas inom ramen för fria och rättvisa bestämmelser. Det är vår uppgift – varken mer eller mindre.

I det avseendet är det också viktigt att framhålla en del av det som behöver göras: vi måste öka den fria handeln med tjänster; vi måste öka öppenheten i samband med finansiella tjänster; vi måste se till att vi får mer frihandel inom jordbruket. När vi diskuterar stigande livsmedelspriser kan vi se vikten av att öppna marknaderna.

Men det kommer vi aldrig att lyckas med utan ett starkt WTO och utan möjligheten att upprätthålla starka ramar som gynnar utvecklingsländerna, som kan ge fattiga människor nya och bättre utsikter och som dessutom kan hjälpa oss alla att utnyttja frihandelns möjligheter.

Georgios Papastamkos, *för PPE-DE-gruppen.* – (EL) Fru talman! Vid en första anblick är det märkligt att vi debatterar reformen av WTO i kölvattnet av det långvariga dödläget i förhandlingarna i Doharundan. Det är dock väl värt att debattera WTO:s verksamhet och framtid, för detta dödläge beror på strukturella och institutionella problem och på brister i världshandelssystemet. Det framgår också av Cristiana Muscardinis betänkande.

Som jag ser det finns det tre stora utmaningar i samband med reformförsöket. För det första måste största möjliga ömsesidigt fördelaktiga liberalisering av handelsutbytet komma till stånd, för det är en beprövad väg till ekonomisk tillväxt. Målet är givetvis fortfarande en rättvis fördelning av förmåner bland WTO:s medlemmar och ett harmoniskt införlivande av utvecklingsländerna i världshandelssystemet.

För det andra ligger utmaningarna i de institutionella arrangemang som är nödvändiga för att garantera enighet, gemensamt engagemang, demokratisk legitimitet, öppenhet och effektivitet i ett organiserat styre av världshandeln. För det tredje måste en lämplig balans hittas mellan handelsrelaterade och andra frågor.

WTO:s medlemsstater har all rätt att tillämpa restriktiva handelsåtgärder för att skydda miljön, folkhälsan och konsumenterna. Ett typiskt exempel är de fall där handelspartner väckt talan mot EU vid WTO:s domstol i fråga om genetiskt modifierade organismer och förbudet mot import från USA och Kanada av nötkött som innehåller hormoner. Vi bör dock inse att lösningen inte ligger i att överbelasta WTO med ytterligare ansvar, utan att koppla samman ömsesidigt stöd och konsekvens med mål och åtgärder, både från WTO:s och från andra internationella organisationers sida.

WTO:s uppdrag är inte att täcka operativa luckor som lämnats av andra specialiserade organ i FN-systemet. Det globala samfundet genomgår för närvarande både en oroande finansiell och ekonomisk kris och en odokumenterad livsmedelskatastrof. När vi står inför dessa två gissel är det inte tillräckligt med kosmetiska förändringar, som att avskaffa hinder. Globala utmaningar kräver global förståelse, systematisk konvergens och ett konsekvent regelverk. Detta gäller i fråga om socialt ansvar, miljöskydd och ekonomisk konkurrenskraft.

Harlem Désir, för PSE-gruppen. – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Det är av yttersta vikt att Doharundan slutförs, men det är lika viktigt att på nytt granska hur WTO fungerar. Vi ser varje dag att organisationen dras med problem när det gäller effektivitet, legitimitet och samverkan med övriga organ i det multilaterala systemet.

I viss mån var det oundvikligt att verksamhetsmekanismerna skulle behöva ses över tio år efter bildandet. I samband med övergången från GATT till WTO ändrades inte bara det multilaterala handelssystemets dimensioner; i vissa avseenden ändrades även dess natur. Handelsreglerna utvidgades till att omfatta ett stort antal nya områden: tjänster, immateriell äganderätt, investeringar, icke-tariffära hinder. Nya medlemsstater anslöt sig till de ursprungliga och denna utvidgning medförde en mångfald, stora olikheter mellan situationer och medlemsstater, med olika resurser och olika problem. Allt detta innebär givetvis att man vid sidan av insatserna för att slutföra förhandlingarna om utvecklingsagendan också måste undersöka vilka reformer som är nödvändiga.

Jag välkomnar det arbete som utförts av vår föredragande Cristiana Muscardini, liksom det faktum att vi kunnat samarbeta med henne och med övriga grupper. Jag vill framhålla flera punkter i detta oerhört viktiga betänkande, som jag hoppas kommer att antas av parlamentet med stor majoritet i morgon.

Den första punkten är balansen i fråga om internationella standarder och upprättandet av nya förbindelser mellan WTO och övriga internationella organisationer. Ni ser i betänkandet att vi givetvis tar upp kopplingarna till miljöfrågor och hälsofrågor – vilket är av oerhörd vikt, som vi sett i fallet med generiska läkemedel och immateriell äganderätt – men även till sociala frågor. Vi kan inte undgå att diskutera detta ämne i WTO.

Samarbetet mellan ILO och WTO, som återupptagits av de två organisationernas generaldirektörer, måste bli mycket mer långtgående, och EU måste vara pådrivande i det avseendet. Vi lägger fram två konkreta förslag: dels att ILO i likhet med Internationella valutafonden bör beviljas observatörsstatus i WTO, dels att WTO på EU:s förslag bör inrätta en kommitté för handel och drägligt arbete efter samma modell som kommittén för handel och miljö, som har möjliggjort stora framsteg i fråga om samverkan mellan miljö- och handelsfrågor.

För det andra vill jag betona de avsnitt i betänkandet där WTO uppmanas att ge mer resurser till de svagaste medlemmarna, de minst utvecklade länderna, för att säkra rättvist, effektivt och ändamålsenligt deltagande i alla förhandlingar och i alla kommittéer där framtidens överenskommelser och handelspolitik utformas.

För det tredje betonar vi också vikten av extern insyn och möjlighet för det civila samhället, parlamentsledamöter och en verkligt dynamisk parlamentarisk dimension att spela en större roll i WTO. Vi vill se en riktig parlamentarisk församling. I dag hålls en parlamentarisk konferens i anslutning till WTO. Generaldirektören har nyligen vänt sig till den, och det har även handelsministrarna, men vi vill att den ska erkännas, och vi lägger därför fram mycket konkreta förslag, t.ex. i fråga om överprövningsorganet och tvistlösning. Eftersom dessa överläggningar liknar dem som hålls i en domstol bör de vara offentliga, och handlingarna bör vara tillgängliga för allmänheten. Jag anser också att det skulle bidra till att skingra vissa myter och öka insynen i organisationen.

Sekretariatets resurser, slutligen, är en annan viktig fråga som tagits upp. WTO:s budget är i dag 1 35 miljoner US-dollar – en sjättedel av IMF:s och en dryg tiondel av Världsbankens. Organisationen har omkring 600 anställda, en siffra som också är mycket lägre än för övriga multilaterala organisationer. Ökade resurser för ett WTO som bättre införlivas i systemet av multilaterala organisationer är därför, enligt min mening, en av förutsättningarna för bättre handelsregler som främjar utveckling.

Mariela Velichkova Baeva, för ALDE-gruppen. – (BG) Den dynamiska process som utgörs av ekonomisk och finansiell integration på global nivå är en faktor av avgörande betydelse för det besvärliga internationella ekonomiska läget. Ledande globala organisationers analyser av makroekonomisk politik och globala trender visar att de kommande tio åren kommer att präglas av stor politisk och ekonomisk osäkerhet. I dag är det vissa risker som överskuggar allt annat, t.ex. stigande energipriser, vars dynamiska rörelser påverkar priserna på jordbruksprodukter. Sammantaget ger dessa faktorer upphov till inflationstryck och otrygg livsmedelsförsörjning, begränsad infrastrukturkapacitet för transport av råvaror som är livsnödvändiga för den internationella handeln samt finansiell oro. Jag vill fästa er uppmärksamhet på dessa risker och osäkerhetsfaktorer, inte för att jag vill förstöra er nattsömn utan för att jag vill betona en del av parametrarna i den internationella ekonomiska omgivningen och behovet av att driva en politik för att justera för bristande balans och stödjade utsatta ekonomier. Låt mig erinra om att två av de huvudnäringar som drabbas hårdast av handelsliberaliseringen är tillverkning och jordbruk, och de stigande livsmedelspriserna har orsakat våldsamma protester i många regioner världen över.

För att svara upp mot den ekonomiska och politiska verkligheten bör Världshandelsorganisationen, som ett handelssystem med bindande regler för den internationella handeln, förbättra sina verksamhetsregler, sin organisatoriska struktur och sitt beslutsfattande, och visa prov på en mer pragmatisk institutionell flexibilitet och anpassningsbarhet. I det sammanhanget bör organisationen givetvis ta hänsyn till att det är en oerhört stor utmaning att förhandla med 150 stater som befinner sig på olika utvecklingsnivå, har olika ekonomisk struktur och genomför olika reformer inom de ekonomiska sektorerna. Men om alternativ läggs fram från Sofia, Cotonou, Santiago och Bryssel är debatterna i Genève den rätta mekanismen för att nå fram till överenskommelser som i allt större utsträckning bör bidra till att hinder kan avskaffas.

Seán Ó Neachtain, för UEN-gruppen. – (GA) Fru talman! Jordbruket bör inte förlora på ett WTO-avtal. Kommissionsledamot Peter Mandelson för just nu förhandlingar om en mycket ojämn överenskommelse, som skulle skada EU:s jordbrukare och hela EU:s livsmedelssektor.

Jag får intrycket att den amerikanska valsekretären sätter tidtabellen för WTO-förhandlingarna. Sådana dumheter får inte tolereras. Avtalets innehåll och substans är mycket viktigare än något val.

Irland är världens fjärde största nötköttsexportör men skulle ändå drabbas hårt av detta avtal. Den inhemska marknaden för nötkött- och lammkött i Irland, som i dag värderas till över 2,5 miljarder euro, kommer att undermineras av WTO-avtalen. Den sänkning med upp till 70 procent av importtullarna på nötkött- och lammköttprodukter som föreslås av Peter Mandelson är att gå för långt.

I förra veckan marscherade 10 000 jordbrukare längs Dublins gator i protest mot ordförande José Manuel Barrosos besök i staden. José Manuel Barroso är medveten om de irländska jordbrukarnas vrede, och det är nu dags för honom att lägga band på kommissionsledamot Peter Mandelson.

Slutligen är det absolut nödvändigt att vi kommer fram till ett avtal inom WTO – ett avtal som alla blir nöjda med, som gynnar EU, dess jordbrukare och jordbruk och som tryggar livsmedelskällorna.

Caroline Lucas, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Den gröna gruppen stöder definitivt huvuddragen i detta betänkande, särskilt uppmaningen till ökad samstämmighet mellan WTO:s regelarbete, FN-organens arbete och de befintliga avtalen på det sociala området, miljö- och människorättsområdet. Vi anser att ILO måste få observatörsstatus och att åtgärder måste vidtas mot social och miljömässig dumpning.

Vi stöder också den parlamentariska granskningens roll för att åtgärda WTO:s bristande ansvarsskyldighet och legitimitet, liksom behovet av att utveckla WTO:s tvistlösning med utgångspunkt i internationell rätt på miljöområdet och det sociala området och se till att den innefattar verkliga sanktionsmöjligheter.

Det bekymrar mig dock att det inte nämns i betänkandet att Doharundans misslyckande har sin grund i just WTO:s brister som organisation. Det handlar inte om två skilda saker. Förhållningen av Doharundan hänger helt och hållet samman med det systematiska missbruket av dess beslutsprocesser från vissa mäktiga länders håll och den alienation av de svagare länderna som blir följden.

Något som inte heller framgår av betänkandet är att det krävdes en veritabel revolution från utvecklingsländernas sida i Cancún 2003 och från vissa av tillväxtekonomiernas sida inför Hongkong för att inleda avvecklingen av det gamla feodala system som WTO alldeles för länge har grundat sin verksamhet på. För mig är det uppenbart att vi inte får vänta tills vi har ett resultat av Doharundan, utan i stället omedelbart inleda reformen av WTO – en reform av både dess förfaranden och dess politik, för det räcker inte att bara reformera förfarandena. Vi måste titta på en hel uppsättning regler som har blivit helt föråldrade på 2000-talet när vi står inför nya utmaningar, t.ex. klimatförändring.

Vi måste alltså titta på regler som den som gäller produktions- och processmetoder – förbudet mot att skilja mellan produkter beroende på hur de producerats. En sådan diskriminering är av avgörande betydelse om vi ska kunna bidra till och främja t.ex. energieffektivitet och färre utsläpp.

Vi vill också ha en helt ny inriktning på tvistlösningsförfarandena, och jag vill be mina kolleger att anta ett ändringsförslag från de gröna där vi mycket konkret efterfrågar ett nytt synsätt i fråga om tvistlösningsmekanismen, för att se till att den bygger på FN-stadgans principer och att den separeras från det nuvarande WTO-formatet.

Jacky Hénin, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Fru talman! Det enda vi kan enas om är det trängande behovet av att revolutionera WTO.

När det gäller folkets intressen är WTO i likhet med IMF en illegitim, antidemokratisk och farlig organisation. Den inrättades från början för att säkra Förenta staternas och stora transnationella koncerners finansiella och industriella herravälde.

EU är naturligtvis slaviskt redo att lyda minsta vink från detta system, i förhoppning om att få några smulor från den amerikanska herrns bord. Denna otyglade frihandel har i dag vänt sig mot sina instiftare, och centrumet för planetens ekonomiska tyngdkraft har nu förflyttats österut, framför allt till Asien, vilket resulterat i den värsta finans- och livsmedelskris som världen någonsin upplevt.

Det är inte särskilt många länder som tidigare klassats som tillväxtekonomier och sedan blivit profithajar som därefter avsat sig sin plundrarroll med hänvisning till ett eller annat välvilligt syfte, när hela det globala handelssystem som byggts upp kring WTO uppmuntrar dem att fortsätta längs den vägen. Det som gäller för alla aktörer är att bli rik så snabbt som möjligt, med vilka metoder som helst, även spekulation i läkemedel eller baslivsmedel.

I EU har orättvisorna exploderat och arbetar- och medelklasserna blir allt fattigare. Den livsmedelskris som drabbar de fattigaste befolkningarna är en direkt följd av WTO:s politik för att förstöra husbehovsgrödor till förmån för exportgrödor. Biobränslen är bara en bekväm syndabock i ett vinningslystet system som snarast måste revolutioneras.

Jag vill ta tillfället i akt och fördöma de oansvariga kommentarerna från Peter Mandelson, som efterlyste ytterligare avreglering av jordbruksmarknaderna vid en tidpunkt när Världslivsmedelsprogrammet pekar på de stigande livsmedelspriserna och kallar dem, jag citerar, "en tyst flodvåg som hotar att störta mer än 100 miljoner människor i hunger". Vill Peter Mandelson alltså gå till historien med skammen hos den som burit ansvaret för svält?

WTO måste alltså revolutioneras för att stoppa spekulation och stödja producenterna i stället för en minoritet av profitörer som gynnar de globala finansmarknaderna, så att folket uppmanas att bli oberoende med avseende på livsmedel och industri och nationerna uppmanas att samarbeta i stället för att konkurrera.

Derek Roland Clark, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Att döma av betänkandet kräver EU att samförstånd nås mellan alla medlemsstater i samband med WTO-förhandlingarna, eller att en ståndpunkt motiveras skriftligen. Storbritannien, exempelvis, måste alltså ansluta sig till övriga EU. Vi måste rätta in oss i ledet. Enkelt uttryckt innebär det att Storbritannien, i samband med reformen av WTO, kommer att utsättas för ett starkare tvång att handla med de övriga länder som EU godkänner. Men vi är globala köpmän. Det har vi varit i århundraden. Vi har stor erfarenhet av global handel. Vår handel med USA är exempelvis större än Frankrikes och Tysklands tillsammans. EU-länderna verkar emellertid inte vilja dra fördel av vår erfarenhet, så vi begränsas redan av EU:s handelsavtal, och det förstör Storbritanniens rykte som global handelsaktör. Vi tilläts inte handla i tillräcklig utsträckning med våra partner i Brittiska samväldet. Det rör sig inte om någon exklusiv handel. Vi skulle inte försöka hindra andra EU-länder från att också delta i handeln med våra vänner inom samväldet. Det skulle gynna alla inblandade. EU-länderna skulle blomstra, och många länder i tredje världen skulle få högre levnadsstandard. WTO bildades för att främja handel och vänskap, och EU säger alltid att man vill hjälpa de mindre gynnade. Ett sätt att börja är att utöka handelsförbindelserna, inte att skära av dem.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Det är inte många som skulle ifrågasätta WTO:s betydelse, men det är knappast någon som heller skulle ifrågasätta behovet av att reformera denna organisation, vars främsta syfte är att bekämpa fattigdom och hjälpa utvecklingsländer.

Reformen ska grundas på Peter Sutherlands rapport. Som vi vet leder Peter Sutherland i dag två multinationella jättar: BP och Goldman Sachs International. Hans medarbetare är före detta diplomater, affärsmän och akademiker – ingen av dem kända för sin kritik mot det nuvarande systemet.

Med all respekt för dessa herrar vill jag fråga vems intressen som ska tillvaratas genom den reform av WTO som de föreslår? Kommer utvecklingsländernas eller de multinationella företagens intressen att värnas? Vad sänder det här för budskap till utvecklingsländer och mindre utvecklade länder?

Förtroende är, som vi alla vet, betydelsefullt i både ekonomiska och politiska sammanhang. WTO är inte bara en ekonomisk utan även en politisk institution, och det är därför förtroendet medlemmarna emellan är så viktigt. Men kommer människorna i utvecklingsländerna att tro att herrarna i de multinationella företagen är angelägna om deras välfärd? Varför spela WTO:s motståndare i händerna och äventyra institutionens anseende?

Tokia Saïfi (PPE-DE). - (FR) Fru talman! När nu förhandlingarna i Doharundan håller på att tappa riktningen och köra fast är frågan om WTO:s verksamhet mer relevant än någonsin.

Kan vi inte ta oss ur detta dödläge genom att reformera WTO? Om ingen överenskommelse kan nås om sakfrågorna, skulle förfarandet för att nå en överenskommelse kunna förbättras? Ett sådant återupplivande av WTO framstår som möjligt och kommer att ge organisationen möjlighet att fungera och fatta beslut på ett effektivare sätt.

Reformer förutses på två nivåer: reformer för att förbättra förhandlingsarbetet och reformer för att öka WTO:s legitimitet, en nyckelfaktor för dess organisation. I det sammanhanget är det viktigt att betona WTO:s parlamentariska dimension och att utnyttja oss, medborgarnas legitima företrädare, på bästa sätt, för att åstadkomma större öppenhet och demokrati i samband med globaliseringsfrågor.

Det krävs mycket arbete för att säkra en konsekvent internationell politik. Det är meningslöst att avskaffa hinder vid gränserna om det bortom dem förekommer hinder för investeringar, förakt för sociala rättigheter och överträdelse av miljönormer. Ett effektivt WTO är därför nödvändigt för att nå målsättningen med mer handel och marknadsstyrd liberalisering. Men regler är inte liktydiga med protektionism. Liberalisering utan skyddsåtgärder är inte alls lösningen på alla problem, särskilt dem som vi upplever i dag till följd av de stigande kostnaderna för jordbruksråvaror och den hunger som breder ut sig till följd därav.

Crawford Falconers förslag om sänkta tullar är därför oacceptabelt för våra europeiska jordbrukare och skulle få omätliga konsekvenser för de fattigaste ländernas jordbruksproduktion.

För att kunna slutföra Doharundan är det dessutom nödvändigt att återupprätta jämvikten i förhandlingarna och nå fram till genuint ömsesidiga avtal om marknadstillträde. Vi är ännu inte beredda att offra vårt jordbruk och vårt bidrag till en tryggad livsmedelsförsörjning bara för några futtiga sänkningar av industritullarna.

Kader Arif (PSE). - (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag välkomnar kvällens debatt om Cristiana Muscardinis betänkande om reformen av Världshandelsorganisationen.

Den livsmedelskris som nu drabbar utvecklingsländerna hårt åskådliggör på ett utmärkt sätt behovet av en bättre reglering av den globala handeln. Detta bör komma från ett reformerat WTO som kan kontrollera globaliseringsens förlopp och främja rättvisare handelsregler. Krisen är strukturell och inte konjunkturrelaterad. Den är ett tecken på de allvarliga problem som avleder den globala handeln från det som borde vara dess huvudsyfte – att säkra utveckling för alla, framför allt de fattigaste länderna på jorden.

Ett antal teorier har framförts för att försöka förklara krisens ursprung, och jag tvivlar inte på att de är riktiga. Men jag tror att vi kollektivt bör ställa oss ett antal frågor. Skulle krisen ha blivit så omfattande om man inom WTO tagit större hänsyn till utvecklingsländernas prioriteringar? Om det funnits bättre samordning mellan WTO och andra internationella organisationer som UNDP och FAO? Om inte utvecklingsländerna i våra frihandelsavtal uppmuntrats att specialisera sig på en viss gröda för export, till förfång för deras traditionella husbehovsgrödor och livsmedelsberoendet? Om vi hade lyssnat på de afrikanska länderna och stött dem i WTO när de bad om att åtgärder avseende priset på basvaror skulle ingå i den pågående förhandlingsrundan? I det avseendet måste jag påpeka att alla WTO-medlemmar enligt artikel 38 i GATT ska stabilisera och förbättra situationen på marknaderna för basprodukter, som är av särskild betydelse för utvecklingsländer.

I betänkandet föreslås flera åtgärder för att ta itu med dagens problem och förbättra WTO:s effektivitet och legitimitet. För att se till att utvecklingsländerna får komma till tals och att deras synpunkter och intressen beaktas betonas vikten av att införa ett mer demokratiskt system för beslutsfattande och bättre representation vid WTO:s sekretariat, som också måste få ytterligare finansiella och mänskliga resurser.

För att garantera större insyn i organisationens debatter och arbete bör det införas bestämmelser om bättre information, dialog mellan organisationen och det civila samhällets företrädare samt allmänhetens tillträde till möten, särskilt i samband med tvistlösningsförfarandet.

Slutligen måste WTO:s parlamentariska dimension stärkas, för att garantera förhandlingarnas demokratiska legitimitet liksom insynen. Här ingår framför allt att inrätta en parlamentarisk församling inom WTO med rådgivande befogenheter.

Vid sidan av dessa åtgärder måste själva målsättningarna för det multilaterala handelssystemet ses över för att säkra konsekvens med övriga internationella organisationer. Det krävs en ingående reform på det området för att vi ska kunna slutföra en Doharunda som verkligen är inriktad på utveckling och uppnående av millenniemålen. Jag vill i det sammanhanget påpeka att det första av dessa mål är att utrota fattigdom och

hunger, och sorgligt nog utgör den rådande situationen en påminnelse om att våra åtaganden ännu inte fullgjorts.

Daniel Dăianu (ALDE). - (EN) Fru talman! Jag vill betona att reformen av WTO måste ingå i en omarbetning av hela den institutionella strukturen för hantering av globala utmaningar.

Titta bara på den globala uppvärmningens effekter och på finanskrisen med dess enorma ekonomiska obalans. En öppen handel måste vara rättvis. Den måste också kopplas till en politik som hjälper fattiga länder att utvecklas, främst genom jordbruk. Livsmedelsprisernas väldiga ökning kommer att ge bränsle åt protektionism och restriktioner, om vi inte inriktar oss på att utveckla livsmedelsproduktionen i hela världen.

Pristegringarna på basråvaror har ytterligare förvärrat ett mycket komplicerat läge. Livsmedel kommer i allt högre grad att ses som ett nationellt säkerhetsproblem i både rika och fattiga länder. Reformerna av den gemensamma jordbrukspolitiken, EU:s politik för utvecklingsbistånd och energipolitiken måste därför utformas mot bakgrund av de dramatiska förändringarna på det internationella planet.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). - (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag vill fästa uppmärksamheten på tre frågor i samband med denna debatt.

För det första är det många länder som, trots att de är medlemmar i WTO, inte uppfyller standarderna på det sociala området och i fråga om miljö och djurskydd. Deras tillverkningskostnader är därför lägre. Tyvärr betyder detta att det är omöjligt att konkurrera med produkter som bearbetas i dessa ekonomier. Denna aspekt måste beaktas när vi förbättrar tillträdet till EU:s marknad för varor från tredjeländer, för annars kommer många europeiska tillverkningssektorer helt enkelt att försvinna.

För det andra fortsätter EU:s marknad att öppnas för jordbruksprodukter från tredjeländer, i utbyte mot att dessa länder gör exportmedgivanden för industriprodukter och tjänster från Europa. EU:s potential på jordbruksområdet håller därför på att försvagas.

För det tredje stöder jag till fullo Cristiana Muscardinis förslag om inrättande av en parlamentarisk församling inom WTO, ändringar av klassificeringen av länder som industri- och utvecklingsländer, behovet av närmare samarbete mellan WTO och FN och avsteg från samförståndsprincipen, särskilt för arbetsgrupper och kommittéer inom WTO:s ramar.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). - (NL) Fru talman! Jag skulle väldigt gärna vilja tala mycket om mina tankar när det gäller reformen av WTO, men i stället vill jag ställa ett antal specifika frågor till kommissionen, som jag skulle vilja ha svar på. Frågorna illustrerar de aspekter vi måste ta hänsyn till i debatten om reform av WTO, vid sidan av de procedurmässiga reformer, t.ex. i fråga om insyn, som redan nämnts.

Klimatförändringen leder till ett ökat tryck på användning av biobränslen. Jag vill inte här ge mig in i debatten om huruvida det är bra eller dåligt, men jag vill ta upp följande frågor när det gäller EU:s skyldigheter inom ramen för WTO. I EU:s klimatförändringsspaket ingår ett antal miljökriterier som biobränslen ska uppfylla. Jag och många av mina kolleger skulle dock vilja se att vi tillämpade sociala kriterier, t.ex. i fråga om minimilön och förebyggande av barnarbete. Är det förenligt med WTO-kraven? Om inte, tvingas vi inte då godta barnarbete och underbetalning? Jag har en annan fråga, om handeln med livsmedel som innehåller genetiskt modifierade organismer. Som jag ser det innebär Cartagena-protokollet att medlemsstaterna själva får avgöra om genetiskt modifierade organismer ska godkännas. Är det förenligt med WTO och, i annat fall, hur ska ni lösa det? Parlamentet har sagt att de flesta av dess ledamöter motsätter sig handel med sälskinn. Kanada hotar nu att bestrida detta genom WTO. Hur tror ni att önskemålen hos en majoritet av EU:s befolkning kan tillgodoses i den frågan? Jag anser att dessa frågor är mycket viktiga och måste beaktas i samband med reformen.

Patrick Louis (IND/DEM). - (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Handel mellan nationer är av godo. Frihandel är önskvärt, men i dag har världen förändrats och WTO:s regler är olämpliga och måste i många fall ändras.

Den internationella handeln har ändrat karaktär. Tidigare byggde handeln på komplementaritet – vi sökte upp det vi inte hade och exporterade eventuella överskott. Den ordningen fick nationer att blomstra. I dag råder dock social dumpning. Vi slutar upp med det vi kan för att importera vad någon annan gör till lägre kostnad, inte för att det är lönsammare utan för att kostnaderna, skatterna och de sociala kraven är lägre.

Tack vare denna ordning inom WTO kan de fattiga länderna, och de fattiga i de rika länderna, göra de rika i de fattiga länderna ännu rikare. Det handlar allt mindre om solidaritet och ömsesidiga överenskommelser

mellan nationer. I stället är det en ordning som splittrar nationer och skapar en konflikt mellan vinnare och förlorare.

WTO-bestämmelserna måste därför ändras. Gemenskapspreferensen måste återupprättas och andan i Romfördraget, genom vilket gemensamma yttre tullar infördes, återupplivas. Det handlade inte om överdrivet försiktig protektionism utan om rättvis kompensation inför hotet om social dumpning. EU:s grundare hade inte alltid fel. WTO måste ta med de oregelbundna växelkursfluktuationerna i sin bedömning av handelsbegränsningar. Det är oacceptabelt att yuanen ligger kvar på en så låg nivå när landet har ett så högt handelsöverskott. Det är skandalöst att EADS förlorar en miljard euro varje gång dollarn faller med 10 cent mot en ideologisk euro.

Sammanfattningsvis är framtiden för den verkligt fria handeln en påminnelse om att vi har mycket att göra innan vi kan luta oss tillbaka. Å ena sidan måste vi återupprätta gränsen som en förutsättning för politiken och därmed för folkets frihet; å andra sidan måste vi låta den monetära och ekonomiska politiken hålla sig i bakgrunden för realekonomin, den produktiva ekonomin, för det är enbart tack vare den ekonomin som folket kan leva här i frihet.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru talman! WTO har många brister, men dess mest skrattretande defekt är utan tvekan den orättvisa fördel som organisationen ger Kina, Indien och Brasilien genom att bevilja dem den förmånliga ställningen som utvecklingsländer. De var en gång tillväxtekonomier men i dag har tillväxten definitivt skett, och de kan konkurrera med de bästa. De är i själva verket så framgångsrika att de är världsledande på flera områden. Ändå ger vi dem av oförklarliga skäl snålskjuts som utvecklingsländer och godtar därmed lägre standarder och mindre omfattande åtaganden från deras sida.

Det är inte att undra på att mina väljare ofta upplever att WTO inte tillgodoser eller tillvaratar deras intressen, en känsla som förstärks när de ser kommissionsledamot Peter Mandelson göra det ena makalösa medgivandet efter det andra på jordbruksområdet.

Fru kommissionsledamot! Att komma fram till den rätta uppgörelsen är viktigare än att komma fram till en uppgörelse. Det blir inte den rätta uppgörelsen om vår livsmedelsindustri sköljs bort av en flodvåg av billiga importvaror från länder som vi ger en förmånligare behandling än deras stabila ekonomiska kapacitet kräver.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (PL) Fru talman! En institution som inte fungerar som den ska måste reformeras så att den tjänar alla intressenter och konsumenter på rätt sätt. Vi stöder visserligen frihandel, men tyvärr åtföljs den ofta av en lust att ge efter för girighet. En kontrollmekanism måste införas när handeln liberaliseras, och det är syftet med en stark Världshandelsorganisation som fungerar korrekt. Den internationella handeln har nu utvecklats i sådan utsträckning, och blivit så föränderlig och vittomfattande, att en god samordning är nödvändig. Europaparlamentet kan inte bara passivt titta på. Innerst inne är jag därför helt övertygad om att Cristiana Muscardinis arbete med reformen av denna organisation kommer att bidra till att uppfylla dessa förväningar och resultera i ett internationellt organ som kan leda handeln längs en tydlig och väl definierad väg.

David Martin (PSE). - (EN) Fru talman! Till att börja med vill jag gratulera Cristiana Muscardini till ett utmärkt betänkande.

WTO har fortfarande en viktig roll att spela i världen och spelar fortfarande sin roll väl, men organisationen måste moderniseras och reformeras. En av de viktigaste reformerna är enligt min mening att införa parlamentarisk demokrati i WTO. Vi behöver en parlamentarisk församling som sammanträder regelbundet och övervakar det arbete som pågår runt WTO:s förhandlingsbord.

Vi måste också modernisera WTO:s bestämmelser för att se till att större hänsyn tas till miljömässig hållbarhet och klimatförändring vid WTO-förhandlingarna, och att sociala och arbetsrättsliga klausuler också tas upp under förhandlingarna. Framför allt skulle jag vilja att ILO knöts närmare till WTO:s arbete än vad som är fallet i dag.

När det gäller betänkandet som helhet stöder jag helt och hållet det arbete som Cristiana Muscardini utträttat i utskottet för internationell handel.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Den gemensamma marknaden och obegränsad handel är viktiga förutsättningar för ekonomisk utveckling. Obegränsad innebär emellertid inte oreglerad och utan principer för handel och konkurrenskraft. Behovet av en lämplig reglering av handeln på global nivå är särskilt akut mot bakgrund av globaliseringen. Det är därför Världshandelsorganisationen spelar en

så viktig roll. Den är ett brett baserat organ med fler än 150 medlemsländer. WTO kommer att kunna agera mer effektivt om dess befogenheter tydligt definieras och begränsas till handelspolitiken.

Framför allt kräver tydlighet och konkurrenskraft att man ser till att produktionsprocessen uppfyller fastställda standarder och kvalitetskrav i fråga om t.ex. miljöskydd, arbets- och löneförhållanden och djurskydd. Konkurrenskraft mäts inte uteslutande i termer av produktionskostnader och priser. Avslutningsvis vill jag säga att WTO-reformen är ett uttryck för viljan att samarbeta för att åstadkomma utveckling och bekämpa fattigdom.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag vill gratulera alla inblandade till detta betänkande, särskilt föredraganden.

Jag ser – och här citerar jag fritt från motiveringen – att den analys av hela Världshandelsorganisationen som utskottet för internationell handel står i begrepp att inleda i mycket hög grad kommer att baseras på slutsatserna i Sutherlandrapporten, som i många år har fört en tynande tillvaro där den samlat damm på en hylla. När sedan utskottet utarbetar sitt eget betänkande kommer kommissionen uppenbarligen att få i uppgift att vidta nödvändiga åtgärder i Genève för att driva igenom de förbättringar som rekommenderas.

Vad har vi för garanti för att ett nytt betänkande kommer att leda till fler åtgärder än den utmärkta Sutherlandrapporten? Kommer miljö- och klimatöverväganden att ingå i ett eventuellt nytt WTO-paket? När det gäller det som redan sagts om bristen på homogenitet bland utvecklingsländerna, och Kinas, Brasiliens och Indiens ställning för närvarande, kommer vi att skilja tydligare mellan olika utvecklingsnivåer i det sammanhanget?

Och slutligen: Kommer tryggad regional livsmedelsförsörjning att vara ett legitimt övervägande för alla regioner?

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka ledamöterna för deras kommentarer och förslag, som kommer att beaktas i samband med kommissionens överväganden kring WTO-reformen.

Kommissionen delar många av de farhågor som kommit till uttryck under diskussionen och stöder i själva verket många av de förslag som läggs fram i Cristiana Muscardinis betänkande. Man måste dock ha klart för sig att en del av dem kommer att möta hårt motstånd, men kommissionen kommer definitivt att stödja dem.

Framför allt stöder kommissionen till fullo kravet på samstämmighet mellan WTO och andra internationella organisationer, och kraven på större insyn och en ökad roll för parlamenten, särskilt i samband med övervakning och handelspolitisk granskning. Kommissionen delar också åsikten att ett starkt WTO ligger i utvecklingsländernas intresse.

Jag vill även besvara Kartika Tamara Liotards kommentarer, som gäller mer än bara WTO-reformen. Jag kan inte gå in på detaljer i det här skedet, men jag kan försäkra er om att vi redan samarbetar med våra partner när det gäller barnarbete och andra relaterade frågor, och vi stöder samarbetet mellan ILO och WTO.

Till sist vill jag säga att jag definitivt kommer att framföra era synpunkter till min kollega Peter Mandelson, så att de kan beaktas till fullo vid diskussionerna med andra WTO-medlemmar.

Cristiana Muscardini, föredragande. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag tackar kommissionen för att den uppskattar utskottets arbete. Jag är också tacksam för stödet från föredragandena från utskottet för utveckling och utskottet för ekonomi och valutafrågor, liksom från de många kolleger som har talat här i kammaren. Jag vill göra mesta möjliga med deras politiska och deras så att säga tekniska stöd i kväll genom att än en gång påpeka för kommissionen att vi inte har någon tid att förlora. Ve dem som har tid och slösar bort den! Det är sant att Doharundan i slutänden kan nå fram till en lösning, men den lösningen har skjutits upp alltför många gånger de senaste åren. Nu när vi har en allvarig livsmedelskris måste vi också komma ihåg att en del av ansvaret ligger hos vissa metoder – även från EU:s sida – som för länge sedan byggde på andra framtidsbilder av utvecklingen för jordbruk och livsmedel.

Om vi vill undvika en konfrontation mellan de verkligt fattiga utvecklingsländerna och de redan utvecklade länderna, om vi vill att marknaden ska bli rättvis – och marknaden måste bygga på regler för att vara rättvis och fri – måste vi vara djärva. Vi kan inte gå med på ännu en försening om vi ska försvara begreppet anständigt arbete och se till att tvisterna blir lösta snabbare.

Utskottet för internationell handel är medvetet om svårigheterna med reformen av WTO där vissa arbetsmetoder har utvecklats genom åren. Men utskottet är också medvetet om att om WTO ska kunna uppfylla förväntningarna från olika håll och bli en modern organisation i 2000-talet så måste man på något sätt hitta styrkan och modet för att inleda reformarbetet. Det är upp till kommissionen att ta hänsyn till våra synpunkter, som parlamentet i morgon med stor majoritet kommer att anta som en formell politisk begäran.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) År 2001 hade förhandlingarna inom Doharundan som målsättning att minska handelshindren över hela världen och tillåta frihandel mellan olika länder med varierande välstånd.

År 2005 sänkte EU priserna för sockerodlare i EU med nästan 40 procent till följd av Världshandelsorganisationens övertygelse om att detta skulle gynna fattigare länder på den globala marknaden, som Australien, Brasilien och Thailand. Tyvärr fick detta ytterst negativa följder för länder inom EU, exempelvis Irland där sockerindustrin gick under, och för de fattigaste sockerproducerande nationerna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet, däribland Mauritius, Belize och Fiji.

Nu, 2008, ser vi på nytt hur det förekommer upplopp i många av dessa fattiga länder, som drabbades av följderna av EU:s sockeromstrukturering, på grund av priserna på stapelvaror som ris och majs som de inte har råd med eftersom de inte längre har några sockerinkomster.

Innan vi godkänner nya åtgärder för att montera ned handelsskyddet bör vi faktiskt göra en konsekvensbedömning av hur EU kan påverka några av sina fattigaste grannar så att eventuella ytterligare förändringar av det här slaget inte blir destruktiva än en gång.

14. Frihandelsavtal med Gulfstaternas samarbetsråd (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Helmuth Markov, för utskottet för internationell handel, om den senaste utvecklingen i förhandlingarna om ett frihandelsavtal mellan EG och Gulfstaternas samarbetsråd (O-0032/2008 - B6-0020/2008).

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Vissa kanske säger att förhandlingarna om ett frihandelsavtal med länderna i Gulfstaternas samarbetsråd har pågått i 17 år. I själva verket har det väsentligaste innehållet endast diskuterats sedan 2002. Vi i kommissionen, men även medlemsstaternas företrädare i rådet, hoppas att förhandlingarna ska kunna slutföras förr, snarare än senare. Vi vet att frihandelsavtalet kommer att bidra till fördjupade förbindelser mellan våra regioner. Takten i förhandlingarna om frihandelsavtalet ökade under 2007 och utmynnade i kommissionsledamot Peter Mandelsons besök i Doha i december 2007, vilket gav en stark politisk skjuts framåt. Vi har gjort stora framsteg med alla kapitel och vi är närmare ett avtal än någonsin.

Det återstår dock vissa olösta frågor som är viktiga för att garantera att EU verkligen får företräde till Gulfstaternas marknad och inte diskrimineras jämfört med andra. Dessa frågor gäller exporttullar, vissa undantag på området för energitjänster – framför allt i fråga om Förenade arabemiraten – och vissa övergripande bestämmelser i avtalet, t.ex. i fråga om konkurrens och immateriella rättigheter. En förhandlingsrunda ställdes in i januari. Därefter har det inte kommit någon återkoppling alls från Gulfstaternas samarbetsråd. Nu hoppas vi kunna ha nästa förhandlingsrunda i början av maj, samtidigt med det möte som EU:s och Gulfstaternas gemensamma samarbetsråd ska hålla den 6 maj.

Vår målsättning är fortfarande att göra framsteg under nästa förhandlingsrunda och att avsluta förhandlingarna så snart som möjligt, förhoppningsvis under de första månaderna av det franska ordförandeskapet. Syftet med frihandelsavtalet är att skapa en förmånlig relation mellan EU och Gulfstaternas samarbetsråd i enlighet med WTO:s principer och ordningar. Det kommer alltså att innebära en liberalisering av så gott som all handel mellan parterna. Dessutom syftar det till att stödja medlemsstaterna i Gulfstaternas samarbetsråd i deras politik för att diversifiera ekonomin genom att uppmuntra till ekonomiska reformer och erbjuda möjligheter till ökade utländska investeringar utöver den växande dynamiken med inhemska investeringar i regionen.

Frihandelsavtalet omfattar betydande åtaganden om handel med tjänster och om investeringar från båda sidor samt ömsesidig tillgång till marknaderna för offentlig upphandling även på energi- och transportområdena. Det omfattar ambitiösa tulliberaliseringsplaner, även inom kemikaliesektorn. Sist men inte minst omfattar avtalet icke-tariffära områden som tekniska handelshinder, sanitära och fitosanitära standarder och immateriella rättigheter.

Parlamentet har uttryckt farhågor om att förhandlingarna om ett frihandelsavtal med Gulfstaternas samarbetsråd inte kommer att omfatta klausuler om mänskliga rättigheter och sociala normer och miljönormer. Låt mig därför först av allt förtydliga att det nuvarande förslaget till frihandelsavtal mellan EU och Gulfstaternas samarbetsråd faktiskt omfattar ett antal icke-handelsrelaterade klausuler om mänskliga rättigheter, migration, terrorismbekämpning och icke-spridning av massförstörelsevapen. Vi kom överens om dessa klausuler med Gulfstaternas samarbetsråd för några år sedan. Men vid den senaste förhandlingsrundan kom det fram att Gulfstaternas samarbetsråd hade några olösta frågor när det gällde formuleringen av klausulen om upphävande i samband med tillämpningen av de grundläggande politiska delarna av avtalet. Utöver dessa klausuler innehåller ingressen till avtalet en hänvisning till behovet av att stärka den ekonomiska och sociala utvecklingsprocessen i länderna i Gulfstaternas samarbetsråd och samtidigt skydda miljön. Där hänvisas också till att parterna inte ska uppmuntra utländska direktinvesteringar genom att sänka eller mildra sina egna miljö- eller märkningsnormer. Dessutom föreskrivs att det ska hållas samråd om det visar sig att en faktisk eller föreslagen åtgärd inte är förenlig med dessa principer.

I förhandlingarna om ett frihandelsavtal mellan EU och Gulfstaternas samarbetsråd tog man hänsyn till resultatet och slutsatserna av en konsekvensbedömning av hållbarheten som genomfördes 2001–2004. Detta gällde särskilt de sektorer som konsulterna hade identifierat som viktiga för en mer hållbar ekonomisk utveckling i länderna i Gulfstaternas samarbetsråd, dvs. tjänster och vissa industrisektorer. Med anledning av parlamentets begäran lämnade vi i februari över förhandlingsdirektiven för frihandelsavtalet mellan EU och Gulfstaternas samarbetsråd, inklusive alla uppdateringar i enlighet med de överenskomna förfarandena och med respekt för bestämmelserna om konfidentialitet.

Slutligen vill jag bara betona att Europaparlamentet har informerats regelbundet om läget i förhandlingarna om ett frihandelsavtal mellan EU och Gulfstaternas samarbetsråd och att Europeiska kommissionen kommer att fortsätta att hålla parlamentet informerat.

Tokia Saïfi, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Fru talman! Förhandlingarna om ett frihandelsavtal mellan Europeiska gemenskapen och Gulfstaternas samarbetsråd har pågått sedan 1988 och det verkar som om de snart kommer att avslutas en gång för alla.

Jag välkomnar framstegen nyligen eftersom detta frihandelsavtal är avgörande för att öka och reglera handeln mellan EU och Gulfstaterna. Det bör alltså innebära starten på en ny och mer dynamisk period av samarbete inom flera strategiska områden mellan två regioner som är mycket viktiga för varandra, men vars förbindelser har brutit i innehåll.

Frihandelsavtalet måste bidra till att undanröja icke-tariffära hinder och alla offentliga subventioner och ersättningar, särskilt för tillgång till råvaror, i enlighet med nuvarande WTO-bestämmelser. Europaparlamentet och Gulfstaterna bör noggrant undersöka, föra dialog och samarbeta konstruktivt i fråga om de möjligheter och utmaningar som de statliga investeringsfondernas växande betydelse innebär.

Målet är att bevara en miljö som är öppen för investeringar och samtidigt öka insynen i dessa investeringar. Förvaltarna av dessa fonder måste alltså kunna ge marknaden ytterligare information om ursprunget till sina resurser, investeringsmål och strategier. Med hänsyn till den starka internationella konkurrensen om produktivt kapital måste EU emellertid också göra sig attraktivt för dessa fonder som skapar tillväxt, innovation och sysselsättning.

Ingåendet av frihandelsavtalet kommer att uppmuntra Gulfstaterna att vara mer öppna för sina europeiska partners åsikter och kommer därmed att låta oss diversifiera och utöka vår handel och vårt utbyte.

Carlos Carnero González, för PSE-gruppen. – (ES) Fru talman! Jag vill först och främst tacka kommissionsledamoten för hennes förklaringar och direkt säga att socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet anser att vi delar målet om att underteckna frihandelsavtalet med Gulfstaternas samarbetsråd.

Vi måste faktiskt göra detta så snart som möjligt. Det kommer att gynna EU och länderna i Gulfstaternas samarbetsråd. Men det är också sant att förhandlingsmandatet för detta avtal är ganska gammalt. Det innehåller

inte de klausuler som krävs för att fokusera på dagens nyckelfrågor, t.ex. mänskliga rättigheter, sysselsättning och miljö.

Därför gläder det mig att höra kommissionsledamoten säga att kommissionen tänker göra allt den kan för att införliva dessa frågor i avtalet. Något annat skulle vara helt obegripligt eftersom vi inte bara talar om handel och ekonomiskt utbyte.

Vi känner alla till att detta är viktiga länder, som har en av planetens viktigaste källa till rikedom – olja, ett nödvändigt inslag i våra moderna samhällen.

Dessa länder har emellertid inte bara olja. De har folk, kvinnor och män – människor som är födda där eller som kommer dit från andra länder för att arbeta – och jag anser att de mänskliga rättigheterna inte respekteras som de borde i dessa länder när det t.ex. gäller yttrandefrihet och organisationsfrihet. När det gäller bristen på jämställdhet för kvinnor kan vi bara skämmas och bli upprörda när vi t.ex. läser nyheter som rapporterna från Human Rights Watch om att kvinnor i dessa länder måste ha tillstånd från en så kallad "förmyndare", som kan vara en far, en man eller t.o.m. en son, för att arbeta, resa, studera eller ens få tillgång till hälsovård. Detta är helt enkelt oacceptabelt, fullständigt oacceptabelt.

Men vi skulle förstås också kunna tala om den tidigare nämnda situationen för arbetskraftsinvandrarerna i de här länderna, som utgör en stor andel av arbetskraften. Garanteras deras rättigheter eller ej? Vilka miljöhänsyn tar stora oljeproducerande länder som Gulfstaterna, förresten? Bryr de sig om klimatförändringarna eller priserna på råolja?

Detta måste sägas vänligt men mycket tydligt. Därför gläder det oss att den resolution som vi ska rösta om i morgon antligen innehåller de viktiga punkterna 17 och 19, som vi betraktar oss som medförfattare till. Där hänvisas t.ex. till mänskliga rättigheter som ska ingå i en klausul som bör vara en grundläggande del i det frihandelsavtal som ska undertecknas med Gulfstaternas samarbetsråd. Där står också att parterna måste ratificera ILO:s konventioner.

Vi har också lagt fram ytterligare ändringsförslag som vi hoppas att grupperna kan stödja och därigenom stärka dessa frågor. Vi måste dock vara noggranna med att inte skicka fel budskap till våra allierade: mänskliga rättigheter måste försvaras oavsett om det finns olja med i bilden eller ej.

Ramona Nicole Mănescu, för ALDE-gruppen. – (RO) Diskussionen om utvecklingen i förhandlingarna om ett frihandelsavtal mellan EG och Gulfstaternas samarbetsråd fångade mitt intresse eftersom jag nyligen besökte området tillsammans med Europaparlamentets delegation för förbindelserna med Gulfstaterna.

Bland de ämnen som diskuterades under de interparlamentariska mötena återfanns även förhandlingarna om detta avtal.

Företrädarna för Gulfstaternas samarbetsråd hävdade att EU utövar påtryckningar för att få obegränsad tillgång till en rad investeringsmöjligheter medan Gulfstaternas samarbetsråd inte bara är intresserat av att få in kapital utan även teknik och ledningskompetens.

Å ena sidan borde förhandlingarna ha slutförts 2006, men de pågår som sagt fortfarande och båda parter har del i detta.

EU anser att medlemmarna i Gulfstaternas samarbetsråd brister i samordning och i reformer och Gulfstaternas samarbetsråd klagar över en oändlig lista med krav som Gulfstaterna måste uppfylla.

Kommissionsledamoten med ansvar för handel, Peter Mandelson, nämnde några av de viktigaste kraven: tillgång till marknaden, ursprungsmärkning av produkter, offentliga tillstånd, åtgärder för att skydda investeringar samt kriterier för kravens uppfyllande i Gulfstaternas samarbetsråd.

Därför anser jag att båda parter genom att ingå frihandelsavtalet officiellt utlovar ett ekonomiskt samarbete med stora ömsesidiga vinster. Utveckling av energisamarbete, ekonomisk och teknisk utveckling i regionen och – underförstått – större inflytande på miljöskyddet, inrättande av en gemensam marknad och ökade EU-investeringar är bara några av dessa vinster.

Å andra sidan pågår det en känslig diskussion i området om respekten för mänskliga rättigheter. EU spelar en mycket viktig roll i den internationella ekonomin men är samtidigt också en av de viktigaste förkämparna för respekten för de grundläggande mänskliga rättigheterna.

I mina diskussioner med företrädarna för de mest aktiva icke-statliga organisationerna i området framgick det mycket tydligt att förhandlingarna om frihandelsavtalet innebär en möjlighet att utöva påtryckningar på Gulfstaterna för att de ska ge sina medborgare större medborgerlig och politisk frihet.

I förhandlingarna om ekonomiska frågor bör därför lagstiftningen om respekten för arbetskraftsinvandrare och för kvinnor uppmärksammas i högre grad.

Caroline Lucas, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Min grupp stöder helhjärtat kravet på att kommissionen ska ge parlamentet mer information om dessa förhandlingar om frihandelsavtalet och framför allt informera om det nuvarande förhandlingsmandatet och den uppdaterade konsekvensbedömningen om hållbarhet.

Dessutom håller vi med om att det behövs ett starkt kapitel om hållbar utveckling i frihandelsavtalet med tanke på Gulfstaternas dåliga resultat i fråga om sociala och miljömässiga normer. Det som gör oss oroliga när det gäller förslagen från GD Handel är att sedan förhandlingarna om ett frihandelsavtal med Gulfstaterna inleddes för länge sedan, när hållbar utveckling uppenbarligen inte var lika viktig, är det nu på något sätt för sent att föra in nya frågor i förhandlingarna, som exempelvis klausuler om mänskliga rättigheter.

Jag tycker att vi måste säga att detta är politiskt oacceptabelt och att vi hoppas att GD Handel kommer ihåg att parlamentet slutgiltigt måste godkänna slutresultatet av förhandlingarna.

Men utöver våra farhågor om de sociala och miljömässiga handelsnormerna inom Gulfregionen måste vi ställa mer ingående frågor om vilken slags handel som frihandelsavtalet med Gulfstaterna är tänkt att liberalisera. Vi vet förstås att EU:s intressen ligger i obegränsad tillgång till energiresurser och i att undanröja handelshinder som exportskatt eller kvantitativa begränsningar. Vi vet förstås att EU försköcker konkurrera ut andra industrialiserade ekonomier och tillväxtekonomier för att få bästa tillträdesvillkor och att EU ser de stigande energipriserna och vill sälja mer till regionen för att förbättra handelsbalansen. Detta står naturligtvis i total motsättning till EU:s påstådda mål för klimatpolitiken.

Men låt oss bara föreställa oss ett annat scenario: att EU inte skulle försöka balansera sina handelsförbindelser genom en total liberalisering utan skulle utnyttja incitamentet med en bristande handelsbalans för att påskynda utvecklingen och användningen av förnybar energi; att EU inte skulle delta i den internationella tävlingen om att få säker tillgång till olja utan skulle kräva multilaterala avtal som ger alla länder en rättvis andel av de minskande globala resurserna.

Jämfört med denna ambitiösa framtidsbild som vi önskar oss är parlamentets enträgna begäran om ett starkt kapitel om hållbar utveckling i frihandelsavtalet det absolut minsta som krävs för att avgöra om parlamentet ska kunna godkänna det kommande avtalet.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Betydelsen av att ingå ett fungerande frihandelsavtal går inte att överdriva. EU:s export till medlemsstaterna i Gulfstaternas samarbetsråd har ökat sedan 1980-talet. Gulfstaterna är i dag EU:s sjätte största exportmarknad och EU är Gulfstaternas främsta handelspartner. Under 2005 uppgick EU:s export till Gulfstaterna till omkring 50 miljarder euro, medan EU:s import från Gulfstaterna uppgick till ungefär 37 miljarder euro.

Kommissionen väntar en snabb dubblering av handelsvolymerna när avtalet har undertecknats. Dessutom innehåller avtalet såvitt jag förstår för första gången klausuler om mänskliga rättigheter, icke-spridning och terrorismbekämpning, och detta måste verkligen välkomnas.

Tyvärr har avtalet försenats kraftigt och ni, fru kommissionsledamot, sa att Peter Mandelson vid sitt besök i regionen 2007 gav frihandelsavtalet en knuff i rätt riktning, om jag citerar er korrekt.

Såvitt jag förstår sa han emellertid offentligt att en orsak till att undertecknande av frihandelsavtalet hade försenats var Gulfstaternas arabiska protektionism. Anser kommissionen fortfarande att så är fallet och är detta rätt språkbruk för att få fram internationella avtal?

Trots motgångarna när det gäller att nå fram till ett handelsavtal samarbetar medlemsstaterna i Gulfstaternas samarbetsråd på ett positivt sätt för att harmonisera bestämmelserna om säkerhet vid flygplatser. Transferpassagerare som i dag handlar taxfreeprodukter och reser inom Gulfstaterna eller inom EU riskerar att få sina varor konfiskerade på grund av de nuvarande säkerhetsbestämmelserna om vätskor på flygplatser.

Tack och lov har ett antal Gulfstater arbetat med kommissionen genom att ansöka om säkerhetsgodkännande enligt förordning (EG) nr 915/2007. Detta kommer att göra det möjligt för transferpassagerare att ta med

sina taxfreevaror från tredjeländer under förutsättning att landet har erkänts som säkert. Därmed har de med framgång skapat ett tekniskt och praktiskt samarbete med EU och kommissionen bör få beröm för att den har vidtagit åtgärder här.

Ett sådant exempel på samarbete i praktiken är hoppingivande inför ett mer omfattande frihandelsavtal som kan träda i kraft senare. Jag önskar emellertid att detta samarbete och dessa avtal kunde skyndas på och utvidgas.

Ett frihandelsavtal bör också användas för att främja vetenskapligt samarbete med Gulfstaterna och därigenom stödja en hållbar utveckling i den regionen. I dag förekommer väldigt lite vetenskapligt samarbete mellan EU och Gulfstaterna trots att potentialen kan vara stor.

Det vetenskapliga samarbetet är särskilt viktigt när det gäller klimatförändringarna och energipolitiken. I dag importerar EU ungefär 50 procent av sitt energibehov, varav omkring 20 procent från Gulfbområdet.

Frihandelsavtalet bör stärkas när det gäller kampen mot klimatförändringar och därför välkomnar jag kommissionens planerade genomförbarhetsstudie på området.

David Martin (PSE). - (EN) Fru talman! Låt mig börja med det positiva. För det första vill jag offentligt tacka David O'Sullivan, generaldirektör på GD Handel, som svarade snabbt och positivt på vår begäran om förhandlingsmandaten. Vi fick dem inom en vecka eller så efter det att han hade besökt utskottet och uppmanats att ge oss tillgång till dessa mandat.

Jag välkomnar också de stora framstegen i förhandlingarna och konstaterar, precis som andra redan har gjort, att detta bör öppna Gulfstaterna för EU-handel och vara bra för EU-affärerna.

Jag accepterar också helhjärtat att oavsett vilket frihandelsavtal som vi förhandlar fram så kommer detta att innebära en förbättring i förhållande till 1989 års samarbetsavtal, och precis som kommissionsledamoten påminde oss om och Avril Doyle nyss upprepade, välkomnar jag att frihandelsavtalet faktiskt omfattar ett antal icke-handelsrelaterade klausuler i frågor som mänskliga rättigheter, migration, terrorismbekämpning och icke-spridning av massförstörelsevapen.

Men jag beklagar verkligen att de klausuler om sociala, miljömässiga och arbetsrelaterade frågor som vi förhandlar om med Gulfstaterna är betydligt svagare än dem som vi förhandlar om i våra moderna frihandelsavtalsrundor. De standarder som vi verkar beredda att godta i fråga om Gulfstaterna skulle vi t.ex. inte godta när det gäller förhandlingarna med Korea eller Asean.

Kommissionen har redan talat om för oss – och detta hade vi kunnat förutse – att anledningen är att vi förhandlar på grundval av ett gammalt förhandlingsmandat som inte har uppdaterats sedan 2001. Det jag ännu inte har hört från någon hos kommissionen, varken från den ansvariga kommissionsledamoten eller från GD Handel eller från den kommissionsledamot som är här i kväll, är varför vi fortfarande förhandlar på grundval av ett gammalt mandat. Det är svårt att inte misstänka att kommissionen ansåg att det skulle bli alltför svårt att förhandla om moderna hållbarhets-, utvecklings- och arbetsrättsklausuler med Gulfstaterna. Och varför har konsekvensbedömningen om hållbarhet inte uppdaterats sedan 2004? Inte heller här har jag hört några övertygande skäl.

Jag måste säga att jag är särskilt oroad – Carlos Carnero tog upp kvinnornas situation och jag delar hans oro där – men jag är särskilt oroad över arbetskraftsinvandarnas rättigheter i Gulfstaterna. Naturligtvis utgör dessa människor majoriteten av arbetskraften i Gulfstaterna och jag kan inte se att de skyddas på något sätt genom detta frihandelsavtal. Vad tänker kommissionen göra för att ILO:s grundläggande normer ska respekteras av Gulfstaterna när det gäller arbetskraftsinvandarna?

Slutligen träffade Benita Ferrero-Waldner Human Rights Society i Bahrain i förra veckan och tog då upp ett antal farhågor i fråga om mänskliga rättigheter och arbetskraftsinvandrare. Hon citeras i tidningen Gulf Daily News där hon säger att hon ger sitt fulla stöd till klausuler om mänskliga rättigheter i alla frihandelsavtal. Hur tänker kommissionen infria det löftet?

Kader Arif (PSE). - (FR) Fru talman! Som redan har påpekats har EU förhandlat om ett frihandelsavtal med Gulfstaternas samarbetsråd i nästan 20 år.

Under den tiden har kommissionens förhandlingsmandat knappt förändrats alls och det har sannerligen inte moderniserats på ett tillfredsställande sätt. Resultatet är en något förvånande situation där EU inte tillämpar samma villkor som utgångspunkt för sina förhandlingar med Gulfstaterna som för våra andra

handelspartner, exempelvis Korea eller länderna i Asean. Framför allt saknar förhandlingsmandatet direktiv om att sociala normer eller ett ambitiöst kapitel om hållbar utveckling ska ingå i det kommande avtalet. Mänskliga rättigheter nämns nästan inte alls. Eftersom dessa delar måste ingå i prioriteringarna för EU:s åtgärder bör de inte bara integreras fullt ut i det kommande frihandelsavtalet utan även bli föremål för klausuler om upphävande i det fall åtagandena inte uppfylls. Det är EU:s ansvar att se till att alla frihandelsavtal som unionen förhandlar fram garanterar att de demokratiska principerna om mänskliga rättigheter, ILO:s konventioner och miljönormer främjas och respekteras.

När det gäller Gulfstaterna måste arbetskraftsinvandrarernas levnadsvillkor och rättigheter uppmärksammas särskilt – vilket David Martin nyss tog upp. Det finns många sådana arbetstagare i området och de möjliggör den snabba tillväxten där, men de arbetar ofta under skamliga och oacceptabla förhållanden.

Mer allmänt måste EU och dess medlemsstater, utöver den handel som måste utvecklas inom ramen för harmoniska handelsförbindelser, intensifiera sin politiska och sociala dialog. Därför måste vi genomföra ett frihandelsavtal som inte bara undviker att påverka regionens befolkning negativt utan tvärtom stärker befolkningens politiska, ekonomiska och sociala rättigheter. Därför måste vi t.ex. under våra förhandlingar om tjänster se till att man respekterar behovet av att garantera en allmän offentlig service som är tillgänglig, hållbar och billig och som uppfyller höga kvalitetsnormer.

Paul Rübiger (PPE-DE). - (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi är alla överens om att det är mycket viktigt att prioritera förbättrade förbindelser med Gulfstaterna. EU och Gulfstaterna har många gemensamma intressen: å ena sidan är EU världens starkaste marknad och å andra sidan förser Gulfstaterna oss med unika resurser. Ur det perspektivet är det nödvändigt att intensifiera våra förbindelser med dessa länder med hänsyn till det globala sammanhanget.

Inom WTO har vi frågan om "allt utom vapen" och det bör vara normen. Vi måste få till stånd en vettig lösning så snabbt som möjligt här, eftersom detta ligger i båda sidornas intresse. Vi bör också göra mer för att främja utbyte av forskning, kunskap och know-how och försöka skapa närmare förbindelser inom utbildningssektorn. Det är också viktigt att vi tillsammans slutför energikapitlet.

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. - (EN) Fru talman! Jag tackar ledamöterna för deras synpunkter på förhandlingarna mellan EU och Gulfstaternas samarbetsråd. Jag vill betona att kommissionen kommer att fortsätta informera parlamentet om läget i dessa förhandlingar.

Jag imponerades framför allt av ledamöternas vilja att införa en politisk klausul i avtalet och jag vill försäkra er om att dessa frågor verkligen tas upp i förhandlingarna. Jag kan också bekräfta en sak som nämndes, nämligen att detta togs upp under Benita Ferrero-Waldners besök i Gulfoområdet i förra veckan. Gulfstaterna uttryckte sin fasta avsikt att ingå frihandelsavtalet och erkänner att det är viktigt med fortsatt flexibilitet i frågan.

Talmannen. - Fru Doyle! Hade ni en ordningsfråga?

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag låter detta vara för den här gången, men eftersom vi inte utnyttjade de fem minuter av debatten som avsatts för "catch-the-eye" vill jag påpeka att det i andra debatter varit praxis att även om en ledamot redan har hållit ett anförande så kan man få ta en snabb fråga som kommit upp, så att vi kan utnyttja hela tiden för "catch-the-eye" eller åtminstone ytterligare en minut om det finns någon.

Jag lämnar detta för den här gången, då vi bara hade ett "catch-the-eye" i kväll. Jag hade en följdfråga till kommissionsledamoten, men jag avstår från den.

Talmannen. - Fru Doyle! Ni får ställa er fråga om ni vill. Poängen är att ni inte begärde att få ställa den.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag ville egentligen bara betona för kommissionsledamoten att jag undrar om vi verkligen kan vara övertygade om att det finns en uppriktig önskan om att få till stånd ett frihandelsavtal från Gulfstaternas samarbetsråds sida, med tanke på undanflykterna och återbudet till förhandlingarna i januari och de få kontakterna därefter och hur många år som detta har pågått – med ett eller två möten per år?

Ni har redan på sätt och vis besvarat detta, men finns det verkligen en vilja att få till stånd ett frihandelsavtal med EU? Är inte det en berättigad fråga med tanke på hur länge vi har förhandlat?

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag vill bara säga att vi hoppas att det finns en sådan vilja. Det möte som hade planerats till januari ställdes in, som ni vet, men vi hoppas att vi kommer att kunna föra innehållsrika förhandlingar under nästa möte i maj. Vi får hoppas på det.

Talmannen. - Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽²⁾ som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Roberta Alma Anastase (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Som medlem i Europaparlamentets delegation för förbindelserna med Gulfstaterna vill jag betona vikten av att underteckna frihandelsavtalet mellan Europeiska gemenskapen och Gulfstaternas samarbetsråd så snart som möjligt. Om detta avtal kunde ingås under 2008 skulle detta vara en avgörande förutsättning för att intensifiera de ekonomiska förbindelserna mellan de båda regionerna. Behovet av att trygga EU:s energiförsörjning visar hur viktigt och angeläget detta är.

Med hänsyn till att den nuvarande handeln främst är inriktad på energiområdet måste det kommande avtalet ha en tydlig och grundlig strategi för samarbete inom och förstärkning av detta område. Detta skulle leda till att gemensamma projekt inom detta område skulle bli många fler och även lättare att genomföra, även för EU-medlemsstaterna i Svartahavsområdet, som skulle gynnas av nya utvecklings- och samarbetsmöjligheter.

Därför är det viktigt att fastställa en väl definierad tidplan för att slutföra förhandlingarna och att utforma det övergripande syftet att nå ömsesidiga fördelar. Detta skulle inte bara stärka de ekonomiska förbindelserna mellan EU och Gulfstaterna utan även gynna stabiliteten och en hållbar utveckling i stort.

15. Nolltolerans angående icke godkända genetiskt modifierade organismer och dess ekonomiska konsekvenser (debatt)

Talmannen - Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Neil Parish, för utskottet för internationell handel, om nolltolerans angående icke godkända genetiskt modifierade organismer och dess ekonomiska konsekvenser (O-0031/2008 - B6-0151/2008).

Struan Stevenson, suppleant för frågeställaren. – (EN) Fru talman! Först vill jag tacka min kollega Neil Parish, ordförande för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, så mycket för att han gav mig den här möjligheten att komma hit i denna sena timma för att ställa hans muntliga fråga. Tyvärr hade han sedan länge en överenskommelse om att åka till Danmark med kommissionsledamoten Mariann Fischer Boel och var tvungen att resa till Köpenhamn nu i eftermiddags. Så han ber om ursäkt för sin frånvaro och hälsar varmt till Androula Vassiliou och välkomnar henne till kommissionen.

Detta är en kontroll av hur det ligger till i verkligheten. Vi har en mycket konkurrenskraftig och framgångsrik fjäderfä- och grisindustri i EU. Den fungerar helt och hållet utan stöd. Uppfödarna får inte ett enda gårdsbidrag, de får inga subventioner alls och de måste klara sig själva på marknaden.

För fjäderfä och grisar är det fodret som är den största produktionskostnaden. Grisar och kycklingar betar inte ute på fälten och allt de äter är alltså spannmålsbaserat. Om man har en industri utan stöd måste man se till att den får tillgång till konkurrenskraftigt foder från hela världen.

I EU tar vi i genomsnitt mer än två år på oss för att godkänna en fullständigt säker genetiskt modifierad produkt. Herculex, ett av få godkända genetiskt modifierade utsäden, behövde 33 månader för att godkännas i EU. I USA är den genomsnittliga tiden för godkännande hälften så lång: 15 månader.

Det finns unga ursäkter för detta. När livsmedelspriserna och kostnaderna för fjäderfä- och grisindustrin ökar har vi inte råd med dessa fördröjningar i godkännandet av foder. Vi måste skynda på det hela.

I USA är många av dessa genetiskt modifierade produkter biprodukter från bioetanolindustrin och de är betydligt mycket billigare än det foder som finns att tillgå här i EU för våra fjäderfä- och grisproducenter. Så

(2) Se protokollet.

det enda vi gör är att neka oss själva tillgång till billigare foder på världsmarknaden och göra det så gott som omöjligt för våra producenter att konkurrera. Därigenom löper vi stor risk att förlora massor av arbetstillfällen och att exportera industrin ut ur EU.

De renläriga som säger att vi inte får ha fjäderfä eller griskött som har producerats med genetiskt modifierat foder kommer inte att ha vunnit någonting alls om vi nekar oss själva tillgång till detta foder. I slutändan kommer detta att leda till att vi förlorar vår industri till våra konkurrenter utanför EU samtidigt som vi fortsätter att importera fjäderfä och griskött från djur som har utfodrats med exakt samma genetiskt modifierade foder som vi har nekat våra producenter tillgång till. Detta är rena dårhuspolitiken.

Vi behöver också en tydlig märkning av produkterna så att konsumenterna kan göra väl underbyggda val. De måste veta om köttet de äter har producerats med genetiskt modifierat foder. Med stigande livsmedelspriser är en stor del av det kött som produceras med genetiskt modifierat foder billigare, vilket ger konsumenterna möjlighet att välja billigt kött om de så önskar.

Den andra stora frågan hittills handlar om nolltoleransen för icke genetiskt modifierat foder som tas in i EU. Återigen kan tagelskjortebrigaden slå sig för bröstet och säga att vi ser till att det inte finns några spår av genetiskt modifierade produkter i icke genetiskt modifierat foder som tas in i EU. Men vad leder nolltoleransen till när en fartygslast av icke genetiskt modifierad soja lastas i Brasilien för att skeppas till EU? Det finns en risk för att en mycket liten rest av genetiskt modifierad soja tas upp genom lastningsutrustningen vid hamnen i Brasilien. När fartyget sedan angör hamn i EU kan hela lasten avvisas om så mycket som ett spår av genetiskt modifierad soja upptäcks, även om den sojan har godkänts i EU.

Systemet med nolltolerans innebär alltså en dramatisk minskning av mängden icke genetiskt manipulerat foder som tas in i EU. Även de fjäderfä- och grisproducenter som vill använda icke genetiskt modifierat foder har alltså enorma problem med att få tillgång till de kvantiteter de behöver, när de behöver dem. Även detta gör det mycket svårare för dem att konkurrera rättvist på en öppen världsmarknad.

Om vi verkligen vill flytta vår fjäderfä- och grisindustri utanför EU och föda våra medborgare med brasilianskt fjäderfä och griskött och thailändsk kyckling – som alla föds upp på genetiskt modifierat foder, så är vår nuvarande politik med nolltolerans mot icke genetiskt modifierat foder och den skrämmande långsamma godkännandeprocessen för genetiskt modifierat foder inom EU exakt rätt väg att gå.

Fru kommissionsledamot! Vi är mycket glada för att ni fick ett så kraftfullt stöd som kommissionsledamot med ansvar för generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd. Vi önskar er allt gott, men vi hoppas att ni blir den första att gå emot kvällstidningsmyten om Frankensteinmaten och införa en politik som gör det möjligt för våra jordbrukare att konkurrera internationellt på rättvisa villkor.

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Kommissionen erkänner risken att foderimporten blir svårare och dyrare på grund av bristen på överensstämmelse mellan godkännandena av genetiskt modifierade organismer i exportländerna och i EU. Jag är medveten om den undersökning om foderbristen som utförts av generaldirektoratet för jordbruk och landsbygdens utveckling. Jag måste betona att de effekter som politiken med nolltolerans mot icke godkända genetiskt modifierade organismer får för foderimporten först blir aktuella vid så kallade asynkrona godkännanden av genetiskt modifierade organismer. En av de viktigaste faktorerna är skillnaden i längd på förfarandena för att godkänna genetiskt modifierade organismer i tredjeländer och i EU, i kombination med brist på tillfredsställande segregeringsmekanismer i exportländerna och i utsädesindustrins marknadsföringsstrategier i dessa länder. Våra viktiga handelspartners ökade användning av genetiskt modifierade organismer i handelsvaror har också stort inflytande.

Därför arbetar kommissionen för att ta itu med dessa viktiga faktorer. Vi har inlett diskussioner med Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet för att effektivisera godkännandeförfarandet utan att försämra kvaliteten i livsmedelssäkerhetsmyndighetens vetenskapliga bedömning. Jag vill i detta sammanhang påminna er om vikten av att medlemsstaterna samarbetar i den ständiga kommittén och i rådet.

Sist men inte minst vill jag påpeka att kommissionen nyligen godkände majssorten GA 21, vilket kommer att underlätta import där denna genetiskt modifierade gröda från Argentina ingår. Kommissionen arbetar också just nu med att översända ett förslag till rådet om att godkänna en genetiskt modifierad sojaböna efter det att den ständiga kommittén har misslyckats med att nå kvalificerad majoritet. Godkännandet av denna sojaböna kommer också att möjliggöra import av en rad olika foder och därmed bidra till att tillfälligt minska den foderbrist som ledamoten nämner.

EU:s regelverk om genetiskt modifierade livsmedel och foder syftar framför allt till att garantera att de produkter som förs ut på marknaden är säkra. Därför måste genetiskt modifierade livsmedels- och

foderprodukter godkänns innan de släpps ut på marknaden. Strategin med nolltolerans mot icke godkända genetiskt modifierade mekanismer fastställs i EU-lagstiftningen och har godkänts av Europaparlamentet och rådet som det bästa sättet att skydda människors och djurs hälsa och miljön. Den liknar den strategi som den stora majoriteten av tredjeländer följer, inklusive stora producenter av genetiskt modifierade organismer.

På internationell nivå fortsätter kommissionen i nära samarbete med medlemsstaterna att stödja utvecklingen av riktlinjer för detta i Codex Alimentarius. Kommissionen erkänner emellertid att det kan uppstå incidenter av det slag som ni nämner i er fråga och erkänner att dessa händelser blir allt lättare att upptäcka i och med att mätteknikerna ständigt förbättras. Kommissionen kommer att undersöka om det vore lämpligt och möjligt att utforma en separat lösning för just detta problem, med full respekt för den befintliga lagstiftningen.

När det gäller WTO:s klagomål mot Europeiska gemenskapen 2003 ifrågasatte panelrapporten, som färdigställdes 2006, inte EU:s lagstiftning utan snarare hur den hade tillämpats tidigare. Kommissionen har lyckats hantera denna tvist genom regelbunden dialog om biotekniska frågor med de klagande. Vi har tydligt visat de klagande att det för närvarande inte råder något moratorium eller någon otillbörlig fördröjning i EU:s system för godkännande av biotekniska produkter.

Sexton produkter har godkänts sedan WTO-panelen inrättades – varav sju under 2007. Vi kan inte utesluta att de klagande – särskilt Förenta staterna – kommer att ta hänsyn till vad frågan om förmånlig närvaro kommer att innebära när de beslutar om de ska gå vidare med förlikningsarbetet. EG skulle dock ha goda möjligheter att försvara sig, och den nuvarande dialogen betyder att det är mycket osannolikt att detta skulle inträffa.

Esther De Lange, för PPE-DE-gruppen. – (NL) Fru talman, fru kommissionsledamot! I går talade vi här i parlamentet om de stigande livsmedelspriserna och hur detta påverkar EU och utvecklingsländerna. Nu är vi här igen i kväll och talar om genetiskt modifierat djurfoder. Det hade kunnat vara bra att slå ihop de båda debatterna. Denna något tekniska fråga om djurfoder passar trots allt in i den mer övergripande diskussionen om livsmedelssäkerhet och stigande livsmedelspriser. Hur klokt är det egentligen att destruera eller avvisa hela skeppslaster med djurfoder för att de oavsiktligen innehåller spår, mycket små mängder, av genetiskt modifierade produkter? Jag tycker inte att det verkar särskilt klokt, varken sett ur livsmedelssynpunkt eller mot bakgrund av de stigande priserna.

För djurfoderpriserna har verkligen stigit på senare tid och det kommer de att fortsätta att göra om vi håller fast vid denna inställning. Många producenter ser hur deras kostnader ökar till följd av detta och jag tror inte det skadar att på nytt poängtera att de stigande priser som vi hela tiden talar om inte nödvändigtvis innebär att jordbrukarna tjänar mer. Det har faktiskt redan sagts att foderkostnaderna ökar inom exempelvis grissektorn och att marginalerna bara minskar.

Hur ska vi nu ta oss ut ur detta dödläge? Inte genom att helt plötsligt hantera godkännandeförfarandena vårdslöst. Nej, det är verkligen inte rätta vägen, men jag anser att vi har problem inom två områden där vi måste komma fram till en lösning. För det första tar det som Struan Stevenson sa tidigare mycket längre tid att få en genetiskt modifierad organism godkänd i EU: två och ett halvt år för oss, knappt ett år i USA. Jag har noterat att kommissionen säger om att höja effektiviteten hos livsmedelssäkerhetsmyndigheten, men det är förstås inte hela problemet. Problemet ligger också i hattandet fram och tillbaka i rådets kommittéer som sedan varken kan nå kvalificerad majoritet för ett godkännande eller kvalificerad majoritet mot ett godkännande, och att beslutet därefter efter en lång kamp överläts på kommissionen. Så det är också en del av problemet – det förfarandet måste bli snabbare. Detta är sannerligen inget argument för att automatiskt godkänna produkter, men jag tycker verkligen att folk har rätt att få snabbare besked om huruvida en produkt kan godkännas för EU-marknaden eller ej.

För det andra måste vi hitta en lösning på den oavsiktliga förekomsten av spår av genetiskt modifierade organismer i djurfoder, t.ex. genom ett tröskelvärde. Framför allt måste vi göra detta i fråga om genetiskt modifierade organismer som redan har godkänts av livsmedelssäkerhetsmyndigheten, inte minst med hänsyn till att det regelbundet finns kotletter från grisar som har ätit foder utanför EU att köpa i våra affärer. Tala om orättvis konkurrens! Jag beklagar att jag inte har hört något från kommissionen om tröskelvärdet. Kommissionen hänvisar till den nuvarande lagstiftningen. Men låt oss vara ärliga: vi använder ett tröskelvärde för märkningen, så jag menar att det är möjligt.

Producenter och konsumenter får kort sagt inte falla offer för vankelmodet i rådets kommittéer. Nu är det dags att skapa klarhet och snabbhet.

Bernadette Bourzai, för PSE-gruppen. – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Precis som rubriken antyder handlar denna fråga om de ekonomiska konsekvenserna av godkännandeförfarandet för genetiskt modifierade organismer.

Därför vill jag fråga kommissionsledamoten om kommissionen har beställt några undersökningar av orsakerna till prisökningarna på djurfoder, och jag undrar också hur stor andel av de senaste årens foderimport som har innehållit spår av genetiskt modifierade organismer som inte är godkända i EU och var dessa produkter kom ifrån. Det skulle vara bra för att kunna bedöma omfattningen av dessa händelser.

I motsats till Esther De Lange som talade alldeles nyss anser jag att det inte finns något orsakssamband mellan principen om nolltolerans mot genetiskt modifierade organismer och de stora prisökningarna på foder. De båda bör inte klumpas ihop eftersom vi mycket väl vet att denna höjning beror på en kombination av flera faktorer som jag inte kommer att gå in närmare på här, men framför allt på börsspekulationer om kommande jordbruksmarknader. Dessutom påverkar prishöjningen alla länder, även sådana som har en mycket flexibel lagstiftning om genetiskt modifierade organismer.

Ändå är det sant att EU:s djurbönder befinner sig i stora svårigheter och den främsta anledningen är att EU är kraftigt beroende av importerat foder. Min viktigaste fråga är: varför är vi så beroende och vad bör vi göra? Jag vill fråga kommissionen om den har genomfört någon konsekvensbedömning av Blair House-avtalet, som innebar att EU gav upp sin egen produktion av djurfoder.

Jag anser att det finns två möjligheter att minska detta beroende. Det första är att göra allt för att rädda – och jag menar rädda – de sista foder- och proteingrödorna i EU och uppmuntra till en omstrukturering, t.ex. genom att undvika en fullständig frikoppling av stöd inom ramen för kontrollen av den gemensamma jordbrukspolitikens hälsotillstånd, särskilt eftersom dessa grödor har oömtvistliga miljökvaliteter för växelbruk och därmed också för marken.

Å andra sidan måste kommissionen undersöka möjligheten att diversifiera våra försörjningskällor. I december 2007 deltog jag i en konferens som anordnades av GM-Free Network och som visade att det faktiskt finns icke genetiskt modifierat foder att tillgå och att det måste skapas kontakter mellan producenter och importörer.

Jag hoppas att alla är medvetna om att konsumenterna har rätt...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jan Mulder, för ALDE-gruppen. – (NL) Fru talman! Först vill jag tacka utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling och detta plenarsammanträde för uppföljningen av mitt initiativ till att diskutera denna fråga här i kväll.

Det är anmärkningsvärt att odlingen av genetiskt modifierade grödor ökar i hela världen men att det bara är vi i EU som är väldigt rädda för dem. Den stora frågan är varför. Kommissionsledamoten säger helt kategoriskt att det är så lagstiftningen är utformad och därför måste vi följa den. Men om ändrade omständigheter innebär att lagstiftningen behöver ändras måste kommissionen göra det. Jag tycker att det är dags att göra det nu. Jag ställde visserligen frågor om det här för ett litet tag sedan, men den ena genetiskt modifierade grödan liknar inte den andra. Det är stor skillnad mellan transgenetik och cisgenetik. Den ena är artspecifik, den andra är det inte. Båda omfattas av samma lagstiftning och kommissionen måste ta itu med att ändra lagstiftningen ur den synpunkten.

Som jag ser det är det nolltoleransen som är kärnpunkten i allt det här. Det finns få situationer i världen där man kan kräva absolut nolltolerans. Det måste alltid finnas en möjlighet att lämna en viss felmarginal. Om du kör för fort på en sträcka med en hastighetsbegränsning på 50 km/h har du i de flesta länder en marginal på cirka tre km/h innan du bötfälls. Varför är detta inte möjligt för importerade varor? Varför går det t.ex. inte att tolerera 0,8 procent eller 0,9 procent? Kan kommissionen ge mig ett tydligt svar på det?

Jag välkomnar också de samtal som pågår med livsmedelssäkerhetsmyndigheten om att korta ned förfarandena utan att riskera kvaliteten – men har livsmedelssäkerhetsmyndigheten ännu sagt något om huruvida det är möjligt? Enbart samtal räcker inte, det är bråttom nu.

Det finns en annan detalj också. Kanske kommissionen kan förklara för mig hur jag som politiker ska kunna berätta för allmänheten att vi kan konsumera en massa produkter här som vi inte får producera. Vi kan utan begränsningar bedriva import från hela världen av alla slags produkter från djur som har utfodrats med produkter som är förbjudna här. Vad är poängen med det? Vad är förklaringen? Kanske kommissionen kan ge mig ett förslag inför den kommande valkampanjen.

Slutligen undrar jag vilka följder kommissionens inställning får när det gäller WTO? Kan vi bara göra så här?

Janusz Wojciechowski, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Det finns områden där genetiskt modifierade organismer kan visa sig vara farliga.

Det första är folkhälsan. Det finns allt fler indikationer på att genetiskt modifierade organismer kan vara ett hot mot människors hälsa, men dessa indikationer bortser man ifrån. Det kan komma fram konkreta bevis för de skadliga effekterna av genetiskt modifierade organismer när som helst. Det fanns en tid då det saknades bevis för att asbest var farligt och när bevisen väl kom fram var kostnaderna enorma. Man var tvungen att satsa miljarder på att få bort asbesten. Problemet med genetiskt modifierade organismer är att om de börjar användas allmänt kommer det att vara omöjligt att bli av med dem.

Det andra området är miljön. Många vetenskapsmän anser att genetiskt modifierade organismer kan få förödande konsekvenser för miljön. Detta är ett av skälen till att ett lager med traditionellt utsäde har skapats djupt nere i isen på den norska ön Spetsbergen, utifall att traditionella utsäden skadas genom den ökade användningen av genetiskt modifierade organismer.

Den tredje faran gäller ekonomin. Den ökade användningen av genetiskt modifierade organismer är ett sätt att göra jordbrukarna ekonomiskt beroende av stora bioteknikkoncerner. Jordbrukarna kommer att odla genetiskt modifierade grödor på villkor som fastställs av mäktiga koncerner som har patent på utsädet.

Europa svälter inte i nuläget. Maten blir dyrare men EU:s jordbrukspolitik fortsätter att sätta administrativa gränser för jordbruksproduktionen. EU behöver inte sträva efter högintensiva tekniker för livsmedelsproduktion. I stället borde EU satsa på produktion av hälsosamma livsmedel med traditionella metoder.

Naturligtvis har vi också problemet med konkurrens. Här håller jag helt och hållet med Struan Stevenson och andra tidigare talare. Våra jordbrukare borde inte vara de enda som påverkas av ett förbud mot genetiskt modifierade grödor och användning av genetiskt modifierat foder. Ett sådant förbud bör åtföljas av ett förbud mot import av både växt- och djurprodukter som innehåller genetiskt modifierade organismer. Vi måste tillämpa en tydlig princip, nämligen att producenter som exporterar sina produkter till EU-marknaden ska omfattas av samma krav som gäller för våra egna producenter.

Caroline Lucas, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill inleda med att kraftigt ifrågasätta det antagande som tycks ligga till grund för den här muntliga frågan. Försöket att knyta de ökade djurfoderpriserna i EU och motsvarande kris i djuruppfödningsindustrin till EU-lagstiftningen om genetisk modifiering och särskilt till dess politik med nolltolerans är fullständigt felaktigt och ohederligt.

Det är visserligen sant att det är svåra tider för djuruppfödarna, men jag hävdar att detta inte har någonting med EU:s politik för genetisk modifiering att göra och allt att göra med en kombination av faktorer, inklusive dåliga väderförhållanden som har lett till mindre skördar, avreglering av marknader, ökad efterfrågan från länder som Kina, snabb och missriktad ökning av biobränsleproduktion och ökad finansiell spekulation.

Industrin för genetisk modifiering slår också upp GD Jordbruks rapport stort i fråga om hur EU:s regler för genetiskt modifierade organismer påverkar tillgången till och priset på djurfoder. Det värsta scenariet i rapporten bygger på antagandet att Brasilien snabbt kommer att börja saluföra en genetiskt modifierad sojabönsort som inte är godkänd i EU. Men det finns absolut inga bevis för att Brasilien över huvud taget överväger nya genetiskt modifierade sojaböner.

I rapporten konstateras att amerikanska godkännanden inte kommer att påverkas av EU:s politik och att Brasilien och Argentina i själva verket kommer att vara mycket mer försiktiga med att godkänna nya genetiskt modifierade grödor som annars skulle kunna skada deras export till EU. Argentina har t.ex. infört ett system för godkännande av majsexport till EU, just för att undvika spår av icke godkända organismer.

Dessutom finns det inte heller några bevis på att konkurrensen har snedvridits i någon större omfattning av import av kött från djur som kan ha utfodrats med genetiskt modifierade organismer som inte är godkända i EU.

Så ärligt talat är alla dessa frågor illa underbyggda och tendentiösa. Jag har emellertid några egna frågor när det gäller eventuella tröskelvärden för genetiskt modifierade organismer som inte är godkända i EU. Hur kan kommissionen för det första vara säker på att genetiskt modifierade organismer som inte är godkända i EU är säkra?

Och vilken institution eller vilket företag kommer för det andra att tvingas betala om det uppstår skador? Är det EU, som tillåter den här typen av förorening? Är det företaget som har utvecklat den genetiskt modifierade organismen men som än så länge saknar giltigt marknadsgodkännande? Eller är det företaget som har ansvaret för importen?

Slutligen undrar jag om detta tröskelvärde också skulle gälla för genetiskt modifierade växter som producerar ämnen såsom farmaceutiska ämnen? Vilken bedömning har gjorts i fråga om föroreningen av vanliga livsmedel med aktiva farmaceutiska ämnen?

Jag ser fram emot att få höra uttömmande svar på dessa avgörande frågor i slutet av denna debatt.

Kartika Tamara Liotard, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Ni och jag vet faktiskt för lite om hälsoriskerna med genetiskt modifierade organismer. Vill vi verkligen tillåta dessa genetiskt modifierade organismer – jag kallar dem tilltrasslad mat – bara för att de fyller ett ekonomiskt behov? Inte jag. Jag anser att de verkliga prioriteringarna är folkhälsa, miljö och biologisk mångfald. Bryssel kräver redan att länderna ska godkänna vissa genetiskt modifierade organismer trots att de inte själva vill det. Detta strider mot Cartagena-protokollet, som innebär att länder får avvisa nya genetiskt modifierade produkter om de tvivlar på att de är säkra. Låt medlemsstaterna själva besluta vilka riskprodukter de ska tillåta.

Jag är inte ensam om att protestera. Många medborgare är oroad över de genetiskt modifierade organismerna. Vi har sett detta i Polen, Rumänien, Österrike och Cypern. Motståndet mot Monsanto's experimentodlingar växer på platser som Raalte och Gemert-Bakel i Nederländerna. Det finns en verklig risk för att modifierat utsäde blåser över från Monsanto till närliggande traditionella eller ekologiska lantbruk där jordbrukarna inte vill ha detta ogräs. Jag är också oroad över Monsanto's planer på att ta över det nederländska utsädesföretaget De Ruiter, ett företag som är bland de tio främsta i världen. Det är bara alltför uppenbart att Monsanto försöker infiltrera EU ännu mer. Antingen förväntar de sig mer flexibla regler eller så vill de bara kunna utöva påtryckningar på politikerna för att de ska mildra reglerna snabbt. Vi måste bekämpa detta kraftfullt. Folkhälsan, miljön och den biologiska mångfalden är viktigare för oss än kommersiell vinning.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! Så man måste skratta åt EU hos våra konkurrenter! Med brinnande nit bannlyser vi genetiskt modifierade organismer i djurfoder och går till och med så löjeväckande långt som att införa nolltolerans mot spår av icke godkända genetiskt modifierade organismer, men samtidigt får man överallt i de 27 medlemsstaterna fritt importera kött från djur som har fötts upp utanför EU och utfodrats med samma genetiskt modifierade organismer som vi vägrar att godkänna.

Det låter som nollförnuft för mig. EU silar mygg och sväljer kameler, och vem drabbas? Våra egna producenter som måste betala skyhöga priser för foder som är fritt från genetiskt modifierade organismer. Det verkar som om vi ska vara glada om vi kan kryssa för rutorna för politisk korrekthet inom EU, oavsett vilka vansinnigheter vi skapar.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Fru talman! Även om den europeiska djurhållningen skapar över 40 procent av mervärdet i vår jordbruksproduktion är det också sant att vi nu har brist på råmaterial för att utfodra våra djur. I mitt land Spanien är läget för nötkött förödande, då beroendet av foder är större där än i andra medlemsstater. När det gäller griskött och fjäderfä är den förfärliga situationen likartad i hela EU.

Som redan har påpekats tillåter EU-lagstiftningen försäljning av foder som innehåller genetiskt modifierade organismer så länge dessa är godkända i EU, men den innehåller inga föreskrifter om miniminivåer för icke godkända genetiskt modifierade organismer. Detta skapar problem för handeln med exportörer från tredjeland och även med den europeiska djursektorn i sig som alltså drabbas av brist.

Detta är inte första gången jag är överens med Jan Mulder och vid detta tillfälle lyssnade jag på honom och jag tror att vi är överens även i denna fråga, för en möjlig lösning skulle vara att acceptera oavsiktliga föroreningar med genetiskt modifierade organismer upp till en viss tröskel, under förutsättning att de har fått en positiv bedömning av livsmedelssäkerhetsmyndigheten och är godkända av ett tredjeland i enlighet med principerna för detta i Codex Alimentarius och inom ramen för en tydlig märkningspolitik.

En annan lösning skulle vara att öka produktionen inom EU, men det verkar som om kommissionen har stängt den vägen genom sina kontrollförslag. Användningen av torrfoder som en väsentlig del av djurfodret är paradigmatiskt. Även om kommissionen erkänner riskerna med att upphöra med produktionen insisterar den fortfarande på att tillämpa det frikopplade stödet.

Därför vill jag betona att vi står inför ett allvarligt problem med djurfoderbrist och att Europeiska kommissionen har ansvaret för att hantera situationen.

Kyösti Virrankoski (ALDE). - (FI) Fru talman! En genetiskt modifierad gröda odlas genom att man förändrar dess gennupsättning med hjälp av noggrann vetenskaplig teknik. Tekniken bygger på den utveckling av genetiken som har pågått i över 50 år. Den har bidragit till att ta fram arter som kräver mindre insatser och mindre bekämpningsmedel och har gjort det möjligt att producera större skördar. Därför har odlingen av dem ökat snabbt.

EU har inte kunnat delta i den här utvecklingen eftersom vi håller fast vid ett system med strikt byråkratisk övervakning. När Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet har utfört försök och forskning som visar att en art är riskfri och gynnsam för konsumenten måste den fortfarande genomgå en långvarig process innan den godkänns. Kommissionens förslag går först till en ständig kommitté som godkänner eller avvisar förslaget med kvalificerad majoritet. Om kommittén inte kan fatta beslut går ärendet vidare till rådet. Om inte heller rådet kan besluta går förslaget tillbaka till kommissionen som fattar det slutliga beslutet. Allt detta har dock tagit tid.

Det importeras mycket genetiskt modifierat djurfoder till EU. Till och med länder som försöker begränsa odlingen av genetiskt modifierade sorter använder det med glädje. Eftersom EU inte har hunnit godkänna alla de sorter som nu används kan fodret innehålla små spår av dessa. I så fall skickas hela lasten tillbaka. Detta skapar merkostnader för industrin och påverkar konkurrenskraften i EU:s livsmedelsproduktion. Därför måste vi agera med förnuft på det här området. Oändligt små spår av sorter som är godkända i andra länder bör inte få så orimliga konsekvenser, särskilt inte som EU:s jordbruk möter global konkurrens i alla fall.

Dimitar Stoyanov (NI). - (BG) Ett latinskt ordspråk säger att det naturliga är bra. Detta innebär naturligtvis inte att genetiskt modifierade organismer, som är artificiella, är dåliga, men ännu har vi inte några avgörande vetenskapliga data som bevisar bortom allt tvivel att de är bra för oss. Vi har tvärtom exemplet med USA där den högsta toleransnivån mot genetiskt modifierade organismer sammanfaller med den högsta förekomsten av fetma. Genetik och bioteknik är ännu inte några exakta vetenskaper. De är mycket lovande, men samtidigt riskerar vi att förlora mycket genom att använda dem, och kanske förlora mer än vi har råd med.

EU:s nuvarande försiktighetspolitik i fråga om genetiskt modifierade organismer är bra i nuläget, med hänsyn till de nuvarande vetenskapliga landvinningarna. Jag anser dock att vi ändå måste komma ihåg producenterna i EU. Dagens situation är på ett sätt väldigt onaturlig och kommissionen borde skapa en balans där EU-producenterna inte diskrimineras och där vi samtidigt skapar en situation där EU-konsumenterna verkligen kan välja mellan att köpa genetiskt modifierade organismer eller grödor som är fria från genetiskt modifierade organismer. Jag är glad att jag är ung i EU och jag skulle gärna ha möjlighet att göra ett sådant väl underbyggt val.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Med hänsyn till att EU är så beroende av importen av proteinrikt foder som sojamjöl och majs glutenfoder undrar jag hur kommissionen motiverar den nuvarande situationen där t.o.m. foder som innehåller det minsta spår av icke godkända genetiskt modifierade organismer blir bannlyst och destrueras vid våra hamnar, medan kött från djur som har utfodrats med samma icke godkända genetiskt modifierade organismer fritt får föras in i EU och ingå i livsmedelskedjan och konsumeras av våra konsumenter, vilket kraftigt snedvrider konkurrensen till nackdel för EU-jordbrukarna?

Precis som tillfälliga spår av godkända genetiskt modifierade organismer tillåts när produkter märks som fria från genetiskt modifierade organismer bör ett tröskelvärde tillämpas för tillfälliga spår av icke godkända genetiskt modifierade organismer som redan har fått en positiv bedömning av livsmedelssäkerhetsmyndigheten eller som har genomgått en säkerhetsbedömning som djurfoder eller livsmedel i enlighet med riktlinjerna för genetiskt modifierade växter i Codex Alimentarius. Tänker kommissionen lägga fram några konkreta förslag om detta och i så fall när?

Vår långa godkännendeprocess saknar vetenskaplig stringens och integritet och kommer att leda till allvarliga tvister inom världshandeln och härrör pinsamt nog från interinstitutionella undanflykter i frågan. Inget annat handelsblock stretar emot förändringarna på detta sätt.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Det är dags för oss att föra en seriös och meningsfull diskussion om genteknik i EU, för hittills har vi bara hört religiös polemik som i många fall bara piskar upp hysterin. Vi

varken kan eller får hindra vetenskapen. När befolkningen och livsmedelspriserna ökar lavinartat får vi inte avfärda möjligheterna med bio- och genteknik. Vi kan inte skapa en grön revolution utan dem.

Mitt betänkande om biogas som antogs i mars visar att Europaparlamentet var överens om att genetiskt modifierade växter skulle godkännas för odling av bioenergi. Även om det rådde samförstånd mellan parlamentspartierna i Ungern om att bevara ett jordbruk som är fritt från genetiskt modifierade organismer måste vi inse att det är en illusion. Åttiofem procent av den soja som importeras som djurfoder är nu genetiskt modifierad.

Det är uppenbart att genetisk modifiering inte är en lek – riskerna är enorma. Vi måste inrätta en trovärdig, vetenskapligt baserad specialiserad övervakningsmyndighet på EU-nivå, som är obereonde av storföretagen och som kan skydda oss mot risker och dämpa obefogad oro. Å ena sidan är de multinationella företag som sysslar med genetiskt modifierade organismer ganska ovilliga att lämna ut detaljerad dokumentation om sina produkter och deltar inte i vetenskapliga försök trots att detta borde vara ett grundläggande krav för att skydda konsumenterna. Å andra sidan sprider motståndarna till genetiskt modifierade organismer en massa förvirrande information och ovetenskapliga skräckhistorier. Därför är den här diskussionen så viktig. Tack för er uppmärksamhet.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Jag vill också uttrycka den enorma oro som jordbrukssektorn i min region Azorerna hyser inför den nuvarande situationen. Jag tycker att det har framkommit i den här debatten att inget kan berättiga en politik som förbjuder användning av genetiskt modifierade organismer i djurfoder samtidigt som man tillåter konsumtion av kött som framställs med hjälp av sådana genetiskt modifierade organismer.

Jag anser också att det har framgått tydligt hur överdriven nolltoleransen är. Slutligen vill jag säga att ingen som känner till djurfoderindustrin kan tvivla på de uppenbara effekter som dessa båda faktorer har på livsmedelspriserna. Effekterna är mycket tydliga, särskilt när det gäller majsoglutenfoder och avfallet från majs som används för alkoholframställning. Jag har redan uppmanat Europeiska kommissionen att ta hänsyn till jordbrukarnas situation i hela EU.

Paul Rübigen (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! I jordbruksdiskussionen står vi nu inför utmaningen med hälsokontrollen. Jag undrar om debatten om genetiskt modifierade organismer har någon betydelse och i vilken utsträckning detta diskuteras i det sammanhanget.

Vi är alla medvetna om att det pågår en intensiv debatt i hela världen om livsmedels-/energisäkerhetsfrågan just nu. Vi måste undersöka vilka konsekvenser denna diskussion får för oss.

Själv är jag alltid för nolltolerans när det gäller märkning. Det bör tydligt framgå för konsumenten vad han eller hon köper. Ur den synvinkeln bör vi se till att de lagstiftande organen på regional nivå också har möjlighet att fatta beslut i denna fråga.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Fru talman! Till och med så här sent på dagen, när jag lyssnar på denna debatt, känner jag att jag måste säga tre saker.

För det första är det sant att det inte finns några vetenskapliga bevis för att genetiskt modifierade organismer utgör något hot mot människors eller djurs hälsa. Men precis som en tidigare talare – som inte är kvar längre – nämnde trodde man inte heller att asbest var farligt. I dag vet vi att det orsakar mesoteliom – lungcancer. Och rökning ansågs förstås inte heller vara farligt för någon förrän för några år sedan, och nu vet vi att det orsakar lungcancer, lungsjukdomar och hjärtkärlsjukdomar. Så det är bättre att ta säkra för det osäkra.

För det andra talade Jim Allister och Paolo Casaca om skillnaden mellan genetiskt modifierade organismer i djurfoder och djur som har utfodrats med genetiskt modifierade organismer. Det är stor skillnad mellan dem. Det finns en skillnad eftersom genetiskt modifierade organismer i foder är i ett helt annat tillstånd än genetiskt modifierade organismer som har ätits av ett djur och som djuret har smält och tagit upp i sin metabolism och som därmed sannolikt finns – men det gör det inte – i djurköttet i en helt annan form än i fodret.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Det är uppenbart att frågan om genetiskt modifierade organismer är oerhört angelägen demokratiskt, en ekonomisk nödvändighet och ett rättsligt krav. Jag gratulerar vårt utskott till att ha tagit itu med frågan.

När det gäller vår debatt är det tydligt att EU i hög grad är beroende av import av proteinrikt foder. Detta leder oss tillbaka till den vetenskapliga diskussionen och importen av djur som har utfodrats med foder som inte följer EU:s regler, vilket får oss att undra om EU kan skydda sina medborgare.

Skyddssystemet är inte protektionism – det är bara en fråga, och jag vill fråga kommissionen om den anser att kvaliteten i vårt tullsystem – som jag anser har förämrats avsevärt – gör det möjligt att hantera alla de överväganden som har tagits upp i denna utmärkta debatt.

Jan Mulder (ALDE). - (EN) Fru talman! Jag undrar om kommissionsledamoten i sitt svar kunde säga något om möjligheterna att öka toleransnivån från noll till en högre procentandel, säg 0,7 procent eller 0,9 procent eller så? Efter att ha lyssnat till debatten tycker jag att det är kärnpunkten i vad som har sagts. Nolltolerans är lite för strikt under de nuvarande omständigheterna.

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. - (EN) Fru talman! Jag har lyssnat mycket noggrant till ledamöternas olika kommentarer.

Kommissionen erkänner verkligen att de asynkrona godkännandena av genetiskt modifierade organismer kan skapa problem i fråga om tillgången till och kostnaderna för foderimporten. Även om de stigande kostnaderna inom denna sektor beror på olika, komplexa och ibland mycket mer omfattande faktorer har alla dessa faktorer beaktats i den undersökning som genomförts av generaldirektoratet för jordbruk.

Kommissionen riktar sina ansträngningar mot att ta itu med några av de viktigaste faktorerna bakom detta både på intern nivå, genom godkännande av nya genetiskt modifierade organismer med full respekt för EU:s regelverk, och på internationell nivå, genom diskussionerna med våra största handelspartner.

Flera talare har frågat om kommissionen skulle vara beredd att gå från nolltolerans till en högre nivå. Jag måste påminna er om att i så fall krävs ett medbeslutandeförfarande med både parlamentet och rådet, och vi måste ha stöd av medlemsstaterna. Ni vet vilken hållning medlemsstaterna har intagit i de olika ständiga kommittéerna, som sällan har lyckats nå kvalificerad majoritet, som bekant.

Jag skulle säga att begränsningar av import av djurprodukter från djur som har utfodrats med genetiskt modifierade produkter sannolikt skulle inte skulle vara förenliga med våra internationella åtaganden.

Slutligen vill jag säga några ord om de förseningar i godkännandeprocessen som ett antal talare tog upp. Det pågår en diskussion mellan kommissionen och livsmedelssäkerhetsmyndigheten om möjligheten att effektivisera godkännandeförfarandet utan att hota kvaliteten i den vetenskapliga bedömningen.

En av de saker som har lyfts fram är behovet av att informera de sökande bättre om kraven för godkännande för att redan från början höja kvaliteten i deras ansökningar.

Tack vare vår diskussion har myndigheten dessutom åtagit sig att genomföra den preliminära giltighetskontrollen inom sex veckor från det att ansökan lämnas in, vilket kommer att förkorta tidsåtgången avsevärt för godkännandeförfarandet.

Det är också viktigt att påpeka att godkännandeprocessen skulle kunna bli betydligt kortare om kommissionen hade större stöd från medlemsstaterna i kommittéförfarandet för att godkänna genetiskt modifierade organismer.

Slutligen vill jag svara på en anmärkning från en av talarna om att vi enbart tar ekonomiska hänsyn i vår riskhantering. Jag vill säga att den viktigaste faktorn för oss är säkerheten för människors och djurs hälsa och även för miljön.

Med detta sagt vill jag tillägga att kommissionen är öppen för att diskutera förslag inom detta område, men endast under förutsättning att de föreslagna lösningarna respekterar det grundläggande målet att garantera säkerheten hos de produkter som släpps ut på EU-marknaden.

Talmannen. - Tack, fru kommissionsledamot.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Diamanto Manolakou (GUE/NGL), skriftlig. - (EL) EU:s politik för genetiskt modifierade organismer gynnar multinationella företag på konsumenternas bekostnad. Jordbrukarna blir alltmer beroende av monopol och de multinationella företagen tar kontroll över jordbruket.

Genetiskt modifierade organismer skadar folkhälsan. Det har vetenskapligt bevisats att några av dem bidrar till allergier och försämrar immunsystemet.

De irreversibla effekterna på miljön innebär att faran med genetiskt modifierade organismer blir många gånger större. Den biologiska mångfalden inskränks och det går verkligen inte att garantera att föroreningarna begränsas.

Denna politik är skadlig för ekonomin. Genetiskt modifierade organismer tillhör en av de bidragande faktorerna till stigande livsmedelspriser och världssvält, vilket internationella ekonomiska organisationer nu bekräftar öppet.

Förslaget om att införa nolltolerans är hycklande och ineffektivt. Det är resultatet av en kompromiss med de multinationella företagens intressen. Det tillåter odling av vissa genetiskt modifierade organismer och konsumtion av produkter som härrör från genetiskt modifierat foder, t.ex. kött från ickemedlemsstater.

Denna politik har som sitt specifika ändamål att begränsa de våldsamma protesterna från de arbetstagare i EU:s medlemsstater som kräver säkra livsmedel som är fria från genetiska modifieringar, till rimliga priser.

Vi anser att genetiskt modifierade grödor borde förbjudas fullständigt i medlemsstaterna, liksom även import av produkter med spår av genetiskt modifierade organismer. Samtidigt bör det emellertid vidtas åtgärder för att skydda gemenskapens produktion och konsumenter.

16. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

17. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.20.)